رومانتیک
نارنج کلاء
ناول
Ketabton.com
لیکوال: نیک محمد بارک "موسوي"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب نوم: نارنج کلاء ((ناول))

لیـــــکوال: نیک محمد بارک ((موسی))

کمپوز او کمپیوټری چارې: نیک محمد بارک ((موسی))

خپروندویه ټولنه: بارکزای خپروندیه ټولنه

د چاپ شمیر:

چاپ کال: ۱۲/۶/۱۳۹۹

د لیکوال سره اړیکې:

موبایل او واتسف: **0702110371**

ایمل ادرس: naikbarak786@gmail.com

کافی رایټ: د کافی رایت د قانون مطابق هیڅوک دا حق نلری چی د لیکوال لیکنې د هغه د اجازی پرته په شخصی توګه استفاده کړی.

د کافی حق یوازی د ناشر سره خوندی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

د پاک او لا یزال خدای په ستر نامه؛

ټولـــو ګرانـــو لوســـتونکو تـــه الســـلام علـــیکم هیلـــه ده چـــی ټول به روغ او جوړ یاست،

یـــو ځـــل بیـــا د پـــاک رب شـــکر ادا کـــوم چـــی مـــا تـــه یـــی ددې ناول د لیکلو توان او توفیق راکې،

نـــارنج کـــلاء نـــاول چـــی یـــو رومانتیکـــه کیســـه لـــری د پنځو میاشتو په شاوخوا کی ولیکل سو،

دې نـــاول تـــه ځکـــه د نـــارنج کـــلاء نـــوم ورکـــول ســـو تـــر څـــو نـــوی ځوانـــان د خپلـــو تـــاریخو ځـــایونو پـــه تـــاریخ خبـــر ســـی او پـــه اړه یـــی څیړنـــې وکـــې نـــارنج کـــلاء د افغانســـتان د ۵۰۰۰ کلـــن تـــاریخ څخـــه د راپاتـــه ســـوو اثـــارو یـــو نمونـــه ده چـــی د کنـــدهار پـــه تـــاریخی ښـــار کـــی موقعیـــت لـــری چـــي پـــه تفصـــیل ســـره بحـــث بـــه د نـــاول پـــه پای کی پر ورکو،

کـــه څـــه هـــم دا نـــاول د کنـــدهار د تـــاریخی ښـــار د نـــارنج کـــلاء ســـره کـــوم ارتبـــاط نلـــری خـــو نـــوم مـــو ورتـــه ځکـــه انتخـــاب کـــې چـــی تـــر څـــو د خپلـــو نیکـــه ګـــانو کارنـــامې وپیژنـــو او د هغـــو پـــه تـــاریخ ځـــان خبـــر کـــو همـــدا یـــی تـــر ټولـــو ښـــه لاره وه چـــی اوســـنی ځوانـــان د نـــارنج کـــلاء د نامه سره اشنا سی او تاریخ مطالعه کې،

ددې نـــاول پـــه ویلـــو ســـره شـــاید تاســـو تـــه یـــوه پوښـــتنه حتمـــاً پیـــدا ســـی ددې پوښـــتنې د جـــواب لپـــاره مـــوږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول په پای کې پر همدې موضوع بحث کړیدی چې تر ناول ویلو وروسته ستاسو توجو ورته غواړم او شاید په هغه بحث ستاسو نور شکونه هم لیری سی چې شاید د هغو شکو سره تاسو په ژوند کې مخ سوی یاست،

او یو بله مهمه موضوع ده چې باید رڼا پر واچوم هغه په ناول کې مینه ده د زما د مینې د ناول د لیکلو څخه مطلب دا دی چې مینه داسې تعریف کم چې مینه یوازی د شهوت مړول نه وی او نه هم مینه د پسخند او ټوکو کار دی چې د پیسو په څیر یې استعمال کو چې نن د یوه سره وی سبا د بل سره انسان په ټول ژوند کې یو وار مینه کوی او هغه لومړۍ مینه هیڅکله نه هیروی او نه هم هیریږی په دي شرط چې رښتینی وی خو نن وینم چې زیاتره مینه او انجلۍ د یو ټوکر پڅیر استعمالوی چې کله یې استعمال کې هغه چټل سی او د یو مردار شی پڅیر یې پر کچره دانۍ وغورځوی زه پخپلو ناولو کې نه د مذهب او نه د کلتور خلاف څه لیکم او نه دی هم څوک زما ناول د مذهب او کلتور خلاف کاروی زما هدف د خپل تاریخ را ژوندی کول، ځوانان د غربی او جنسی فلمو پر ځای مطالعی ته تشویقول او د خپلې مورنۍ ژبې پښتو بډایه کول دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو ګرانو لوستونکو څخه هیله کوم چې د نورو ناولونو د لاښه لیکلو لپاره په دې ناول کې زما حقیقي نیمګړتیاوې را په ګوته کې او خپل نظرونه مو را سره شریک کې.

په درنښت

لیکوال: نیک محمد بارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

د محکمې مختــه د خلکــو ګڼــه ګونــه وه ټــول ســره را ټــول ســوی وه څــه وخــت وروســته د پولیســو مــوټران راغلــل او یــو د بنــدیانو مــوټر هــم ور ســره وو وروســته یــې د بنــدیانو د مــوټر څخــه یــو ځــوان راکښــته کــې پــه دې ســره د خلکــو پــه مینــځ کــې ګڼــه ګونــه ســوه او نــارې یې کړې: مرګ پر شهاب! مرګ پر شهاب!،

بنــدي ځــوان شــهاب پولیســو دننــه محکمــې تــه ننباســې او د مجرمــانو پــه ځــای کــې یــې ودروی څــه وخــت وروســته محکمــه پیــل ســوه او یــو وکیــل وویــل: قاضــی صــاحب داغــه ځــوان چــې ولاړ دی دا شــهاب نــومیږي دې ځــوان خپــل د کوچنیــوالی ملګــری مشــهوره ځــوان تجــار ســاحل د پیســو او د هغــه د کمپنیــو لپــاره وژلــی دی ټــول ولــس غــواړې چــې دا ځــوان د مــرګ پــه ســزا محکوم سی،

قاضــی شــهاب تــه وویــل: ایــا تــه د ځــان د بــې ګنــاه ثابتولو لپاره کوم ثبوت لرې؟

شــهاب هــیڅ نــه وویــل څــه وخــت وروســته د محکمــې د دروازې څخــه یــو پــوخ عمــره ســړی ږغ وکــې او ویویــل: هــو قاضــی صــاحب مــوږ دده د بــې ګنــاه ثــابتولو لپاره ثبوت یو،

ټولــو شــاته وکتــل ویلیــدل چــې یــو دا پــوخ عمــره ســړی وو چــې ږغ یــې وکــې او یــوه ښــځه او څــو ځوانــان ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســره وه، کلــه چــي هغــوی د قاضـــی مختــه را ورســیدل نو قاضی تری پوښتنه وکړه چی تاسو څوک یاست؟

پــوخ عمــره ســړی وویــل: زمــا نــوم کــریم دی زه د ســاحل پــلار یــم دا زمــا و ځنګتــه ولاړه ښــځه د ســاحل مور او دا ځوانان یی ورونه دي،

قاضــی شــهاب تــه اشــاره وکــړه او بیــا یــی د ســاحل پــلار تــه وویــل: ایــا تاســو دا نفــر پیژنــی او تاســو دا ځنګــه ویلای سی چی دی بی ګناه دی؟؟

کــریم وویــل: قاضـــی صـــاحب دا نفــر زمـــا د زوی د کوچنیـــوالی ملګـــری دی زمـــا زوی او دی ډیـــر ســـره ګـــران وه البتـــه تـــر مرګـــه پـــوری زمـــا د زوی او دده همداســـی ټینګـــه ملګرتیـــا وه زمـــا زوی ده نـــه دی وژلـــی بلکی هغه د زړه د حملې لکبله مړ سو...........،

قاضــی او ټــول خلــک ډیــر حیــران ســول او څــه وخــت وروســته قاضـــی شـــهاب تـــه وویـــل: ایـــا تاســـو دا راتـــه ویـــلای ســـی چـــی ستاســـو پـــر ملګـــری مشـــهوره تجـــار ساحل ځنګه د زړه حمله راغله؟؟

د شـــهاب تـــر ســـترګو اوښـــکي وبهیـــدلی یـــو څـــه وخـــت چوپ پاته وو او بیا یی وویل:........

(c) ketabton.com: The Digital Library

نارنج کلاء

سهارګاه وه کوچنی ساحل په خواږه خوب بیده وو مور یې راغلل او ساحل ته یې وویل: ساحله! ساحله!،

ساحل د خوبه ډکې سترګې مور ته وکتل او ویویل: ها مور څه شی دی؟

مور یې وویل: هله ولاړ سه ناوخته دی پلار به دی هم د مسجد څخه را ورسیږی که یې په داسی حالت کی ولیدلی نو بیا دی وهی،

ساحل د پلار د نامه په اوریدو سره د ځایه پورته سو تر ناشتی وروسته مکتب ته د تلو لپاره اماده سو او د مکتب پر خوا د نورو ورونو سره روان سو د ساحل پلار د ساحل سره هیڅ مینه نه کول خو دده د نورو ورونو سره به یې ډیره مینه کول خو ساحل به یې زیات تهدیدوی د ساحل نورو ورونو ته به یې د خوراک او د بازی شیان ور رانیول خو ساحل ته به یې نه ور رانیول د ساحل زړه به ډیر غمګین سو د ساحل ډیرو فکرو او اندیښنو دده حافظی ته زیات تاوان ورسوی کله چی به د صنف د خلاصیدو وخت رانیږدی سو او امتحانونه به واخیستل سوه ساحل به ډیر تیاری ورته نیولی وو خو کله چی به استاذ د امتحان ورقه ورکړل ده چی

(c) ketabton.com: The Digital Library

به سوالو ته وکتل نو ټول شیان به یی هیر سول او د امتحان پارچه به یی همداسی خالی ورکړل کله چی به نتیایج اعلان سول نو دده نور ورونه به ټول اول نمره او دوهم و دریم نمره وه خو ساحل به ناکام وو یا به هم د صنف تر ټولو شاګردانو ورستنی وو کله چی به یی پلار د نورو ورونو نتایج او د امتحان پارچی کتلی هغو ته به یی شاباسی ورکوی خو کله چی به یی د ساحل نتایج وکتل نو تر کتلو وروسته یی ساحل ته ټینګه چپلاخه ورکړل د ساحل ابتدایی او منځنی د صنف دوری او نتیایج همداسی په ناکامی او د پلار په چپلاخو تیر سول مور به یی کله کله د پلار څخه خلاصوی خو وروسته چی د ساحل ناکامی ډیری سوی نو بیا یی مور هم څه نه ویل ورونو به هم وهی او د ناکام ناکام پیغورونه به یی ورکول د ساحل اندیښنې او غمونه نور هم زیاتیدل کله چی د مکتب اخیری مرحلې شروع سوی نو ساحل هم ځوان سوی وو او د مکتب فارغه کیدو ته یی دوه صنفه لا پاته وه ساحل د ډیرو اندیښنو څخه شعرونه هم شروع کړه او غمګین غمګین شعرونه به یی ویل، یوه ورځ ساحل د مکتب په پارک کی د یو همصنفی سره ناست وو چی مخامخ یی پر یوی انجلی سترګې ولګیدی چی د مکتب پر طرف را روانه وه هغه ډیره ښکلی وه د ساحل سترګې په هغې کی پاته سوی او د هغې په ښایست کی غرق

(c) ketabton.com: The Digital Library

سو د ساحل ملګرې ساحل وښوروی او ورته یې وویل: ساحل! چیرې غرق یې وروره،

ساحل زهرا ته اشاره وکړه او ویویل: دا څوک ده اول وار یې په مکتب کې وینم؟

ملګرې یې وویل: دا زهرا نومیږی د یو لوړ پوړی چارواکی لور ده دا هم دلته مکتب وایی ډیره مغروره ده،

ساحل وویل: خامخا نو د خان سړی لور ده مغروره خو به نو وی،

د ساحل شعرونه همداسې شروع وه څه وخت وروسته یوه ورځ ساحل چې کله د مکتب د تفریح وخت سو نو د نورو شاګردانو څخه لیرې تر یوې درختې لاندې کښینستی او خپل د شروع کتابچه یې خلاصه کړه او په شعر لیکلو یې شروع وکړه او د ځانه سره یې داسې تکرار شروع کړ...

د زړه حال و چاته نسمه ویلای

د زړه حال و چاته نسمه ویلای

د زړه غم می چاته نسمه ښودلای

د رقیب له لاسه لیری یم له یاره

د رقیب له لاسه لیری یم له یاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور مې زړه له یاره نسم صبرولای

کله چې ساحل دا شعر وایه نو په دې وخت کې یې تر شا د یو چا د چکچکو ږغ سو ساحل چې کله ورته وکتل نو ویلیدل چې زهرا ده ساحل ډیر حیران سو، بیا زهرا وویل: واه واه څومره ښکلی شعر ایا دا تاسو خپل لیکلی دی؟

ساحل موسکی سو او بیا یې وویل: هو همداسې یې وبله،

زهرا وویل: ایا تاسو شاعر یاست؟

ساحل وویل: نه خو بس ناڅاپه مې خولې ته راسی،

زهرا وویل: ایا تاسو پر یو چا عاشق یاست یا د یو چا سره مینه کوی؟

ساحل موسکی او ویویل: نه نه،

زهرا وویل: نو شعرونه خو داسې یو څوک لیکی چې مین وی یا هم ډیر غمګین،

ساحل وویل: د دنیا ژوند دی خامخا لوړی او ژوری لری،

زهرا وویل: ایا دا ستاسو د شعرو کتابچه کتلای سم،

ساحل وویل: هو ولی نه خو یو څه زړه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل خپل د شعرو کتابچه زهرا ته ورکړه زهرا د ساحل دوه دری شعرونه وویل د ساحل شعرو ډیر خوند ورکړ او بیا یی ساحل ته وویل: ماشاءالله څومره ښکلی شعرونه دی لیکلي دي ایا دا کتابچه زه نن د ځان سره وړلای سم،

ساحل وویل: هو ولی نه،

زهرا تری مننه وکړه او بیا د کور پر طرف رهی سول او ټوله شپه یی د ساحل د کتابچې شعرونه ویل او ډیر خوند یی ورکاوه نیمایی شپه یی په شعرو تیره کړه کله چی سهار سو نو ټول شاگردان مکتب ته راغلل او درسونه یی شروع کړل کله چی تفریح سوه نو ساحل په پارک کی تر درختی لاندی ناست وو چی شاته یی د زهرا ږغ سو چی ویل یی:

د یار د حُسن خیاله هدیری ته دی درځمه

په ژوند می نصیب نسوی جنازې ته دی درځمه

واه څه ښکلی شعر وو،

زهرا راغلل تر سلام وروسته یی د بستې څخه د ساحل د شعرو کتابچه راویستل او ساحل ته یی ورکړه، کله چی ساحل خپل کتابچه وکتل نو ویلیدل چی کتابچه یی په ډیر ښایسته پوښ کی نیول سوی وه ساحل ډیر حیران سو او زهرا ته یی وویل: واه څومره ښکلی پوښ دی ورکړیدی خو ولی مو دومره تکلیف کوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا وویــل: د دومــرو ښــکلو شــعرو کتابچــه خــو بایــد سمه وساتل سی،

ساحل د زهرا څخه مننه وکړه،

د ســاحل زړه بــه د زهــرا پــه لیــدو څــه ناڅــه ســکون پیــدا کــوی او د هغــې ســره پــه ناســته او ولاړه کــې ډیــر خوشــحالیدی کــرار کــرار یــی د زهــرا ســره مینــه پیــدا ســوه خــو د زهــرا د غــرور لــه وجــی بــه یــی هــیڅ هــم نســوای ورتــه ویــلای یــوه ورځ د ســاحل ملګــری شــهاب د ســاحل څخــه وپوښــتل: ســاحل ایــا تــه پــر زهــرا مین سوی یی؟

ســاحل موســکی ســو او ویویــل: نــه یــاره داســی خبــره نــه ده،

شــهاب وویــل: یــاره ســتا د ســترګو څخــه خــو داغســی معلومیږی،

بیــا شــهاب وویــل: ســاحل دا د غټــو خلکــو لــوڼی دی هــیڅ وفــا نــه لــری او زمــوږ رکــم د غریبــو خلکــو پــر خــوا لا نــه ګــوری مینــه خــو لا لیــری خبــره ده دا خــوږی خــوږی خبــری چــی تاتــه کــوی پــه دي کــی هــم دوی یو مقصد لری،

ســاحل وویــل: نــه یــاره زه خــو داســی څــه نــه لــرم چــی دا دی یــی د حاصــلولو لپــاره راســره خــوږی خــوږی خبری وکی،

شهاب وویل؛ ساحل مقصد بیداره اوسه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل او زهرا به هره ورځ سره لیدل ساحل به هغې ته خپل شعرونه ویل او زهرا او ملګرو به یې د هغه څخه ډیر خوند اخیستی یوه ورځ زهرا او ساحل د مکتب په پارک کې سره ناست وه ساحل زهرا ته خپل شعر وایه زهرا د ساحل څنګته ور نیږدې سوه، ساحل د هغې طرف ته په مړاوو سترګو حیران وکتل خو بیرته یې خپل شعر شروع کې څه وروسته زهرا خپل لاس د ساحل په لاس کې ورکې او ټینګ یې ونیوی، ساحل ډیر حیران سو خو پوه سو چې زهرا مینه ور سره کوی،

د مکتب دوره یې شوخیانی ډیري پکښې کیږی ټول د مکتب شاګردان سره راټول سوی وه شراف او جمال یو پر بل مسخری سره کولی،

شراف وویل: د جمال خر ناروغه وو پلار یې غوا پر حلاله کړه،

ټولو شاګردانو وخندل،

بیا جمال وویل: د شراف کور ته غل ور اوښتی وو سپې یې په ګاډی کې پسې ځغلوی،

بیا ټولو وخندل،

شراف وویل: جمال یو وخت لیونی بزګر وو د غالۍ پر ګلانو یې اوبه را ایله کړی وی،

ټولو سره وخندل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیـا جمـال وویـل: لیـونی ډاکټـر یـی سـیروم تـه دی مریض را ځړولی دی،

شـراف وویـل: لیـونی عسـکر یـی په مخـابره کـی دی نیټ فعاله کړیدی،

جمـال وویـل: چیـک انجینـر یـی پـر بـام زیرخانـه جوړوی،

د مکتـب زنـګ ووهـل سـو جمـال او شـراف پـه غیـږ کی سره ونیول او ټول شاګردان صنفونو ته ننوتل،

د سـاحل فارغـه کیـدو تـه لـږ وخـت پاتـه وو پـلار یـی پـه درد سـره ورتـه وویـل: ګـوره ټمبلـه کـه ددي واری هـم ناکامه سوی نو بیا به دی خیر نه وی،

سـاحل پـه دی اړه ډیـر پریشـانه وو غمونـه او پریشـانی یـی نـوری هـم زیاتیـدی خـو ټـول بـه یـی پـه خپلـو شـعرو کی بیانول،

یـوه ورځ سـاحل ناسـت وو او شـعر یـی لیکـه چـی پـه دی وخـت کـی زهـرا راغلـل او تـر څنـګ یـی کښینسـتل د سـاحل څخـه یـی د شـعرو کتابچـه واخیسـتل او ویکتـل او ویویـل: واه دا خـو دا ده ډکـه سـویده تـه دا کتابچـه ماته راکه زه به تاته بله راوړم،

سـاحل وویـل: وبخښـه زهـرا نـه یـی سم درکـولای ځکـه چـی دا زمـا د دردو درک کـونکی ده چـی مـا ورتـه خپـل غمونـه ویلـی دی او زړه مـی څـه کـرار پیـدا کړیدی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا وویــل: ســمده مــه یــی راکــوه خــو د نــن ورځــې لپاره یی راکه سبا ته به یی بیرته درته راوړم،

ساحل وویل: سمده د نن لپاره یی در سره یوسه،

زهــــرا ولاړه او د ســــاحل د شــــعرو کتابچــــه یــــی د ځــــان ســـره یـــوړل او ســـبا تـــه یـــی د یـــوی نـــوی کتـــابچی ســـره بیرتــــه ورتــــه راوړل زهــــرا او ســــاحل بــــه هــــره ورځ ســـره لیـــدل تـــر دی چـــی د دواړو مینـــه ډیـــره ســـره ټینګـــه سوه او یو و بل ته یی د مینی لاسونه سره ورکړل،

د مکتـــب د امتحـــانو وخـــت ســـو ســـاحل کوښـــښ کـــاوه چـــی ډیـــر درس ووایـــو تـــر ځـــو بریـــالی ســـی خـــو فکـــر بـــه یـــی بیـــا هـــم خـــراب وو ځکـــه د کوچنیـــوالی ځخـــه تـــر اوســـه یـــی یـــوازی نفـــرط لیـــدلی وو نـــو ځکـــه یـــی هغـــو نفرطـــو دمـــاغ ور خـــراب کـــړی وو خـــو بیـــا بـــه یـــی هـــم کوښـــښ کـــاوه چـــی ســـخت درس ووایـــی تـــر ځـــو بریـــالی ســـی ځکه چی اخیری صنف یی وو،

کلـــه چـــی امتحانـــات را ورســـیدل نـــو ســـاحل ښـــه امتحانونـــه ور کـــړه خـــو بیـــا هـــم پـــایلو تـــه پریشـــانه او فکـــرجن وو، یـــوه ورځ پـــه پـــارک کـــی ناســـت وو او پـــه فکـــرو کـــی غـــرق وو چـــی پـــه دی وخـــت کـــی زهـــرا راغلـــل او تـــری وپوښـــتل: ســـاحل ولـــی داســـی پریشـــانه یی خیریت دی څه پیښه ده؟

ســـاحل وویـــل: څـــه خبـــره نـــه ده خـــو پـــه امتحـــانو مـــی یـــو څه فکر خراب دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهـــرا وویـــل: دا خـــو د اندیښـــنې کومـــه خبـــره نـــه ده کـــه دی سم امتحان ورکړی یی نو کامیاب به یی،

څـــــو ورځ وروســـــته نتـــــایج اعلانیـــــدل د نتـــــایجو د اعلانیـــدو پـــه ورځ ســـاحل ســـهار وختـــی کښینســـتی تـــر عبـــادت وروســـته یـــی الله تـــه د کامیـــابی دعـــاوی شـــروع کـــړی او ډیـــرې دعـــاوی یـــی وکـــړی او د مکتـــب پـــر طـــرف رهـــی ســـو کلـــه چـــی مکتـــب تـــه ور ورســـیدی نـــو ویلیـــدل چـــی ټـــول شـــاګردان ډیـــر وارخطـــا وه او نتـــایجو تـــه انتظـــار وه څـــه وخـــت وروســـته اســـتاذان لـــه اداری را ووتـــل شـــاګردان ټـــول صـــنفو تـــه ننوتـــل او د نتـــایجو پـــه انتظـــار ســـوه، اســـتاذانو د نتـــایجو اعـــلان شـــروع کـــړ لـــومړی' دوهـــم او دریمـــه درجـــه شـــاګردانو تـــه یـــی د هغـــوی نتـــایج پـــاڼی ورکـــړی بیـــا اســـتاذ وویـــل: زده کوونکـــو څلـــورم مقـــام مـــو ستاســـو همصـــنفی ســـاحل ګټلـــی دی، ســـاحل ډیـــر حیـــران او بیـــا ډیـــر خوشـــحاله ســـو اســـتاذ تـــه ورغلـــی او د خپـــل نتـــایجو پاڼـــه یـــی ځنـــی واخیســـتل، ورپســـی د نـــورو شـــاګردانو نتـــایج اعـــلان ســـوه کلـــه چـــی ټـــول نتـــایج خـــلاص ســـول نـــو ســـاحل د صـــنف دبانـــدی ووتـــی د مکتـــب پـــه دروازه کـــی یـــی زهـــرا ولیـــدل چـــی مـــوټر تـــه ختـــل ســـاحل زهـــرا تـــه پـــه موســـــکا د دریـــــدو لاس وښـــــوروی زهـــــرا د ســـــاحل طـــرف تـــه وکتـــل خـــو وروســـته خپـــل مـــوټر تـــه وختـــل او ولاړل، ســـاحل حیـــران ســـو لـــږ وروســـته د ســـاحل ملګـــری شـــهاب راغلـــی، شـــهاب ولیـــدل چـــی ســـاحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریشانه وو نو یی ځنی وپوښتل: ساحل څه خبره ده ولی داسی پریشانه یی دا دی په ښو نمرو هم کامیابه سوی یی ایا نمرې دی نسوی خوښی؟

ساحل وویل: یا یاره په دی خاطر نه یم پریشانه ما غوښتل خپل د کامیابی په اړه زهرا ته ووایم ما هغی ته د دریدو لاس وښوروړی هغی زه وهم لیدم خو بیا هم موټر ته وختل او ولاړل ایا داسی خو به نه یی چی هغه ناکامه سوی یی؟

شهاب په دی وخت کی یوی روانی انجلۍ ته وویل: وبخښی اغلۍ راته ویلای سې چی ستاسو همصنفۍ زهرا څووم نمره سوی وه؟

هغۍ وویل: فکر کوم هغه اول نمره سوی وه هو هو اول نمره سوی وه استاذ هغۍ ته د اولۍ درجۍ جایزه هم ورکړه،

شهاب د هغۍ څخه مننه وکړه او بیا یی ساحل ته وویل: ساحل ما نه وه درته ویلی چی دا د غټو خلکو لونې هیڅ وفا نه لری خو تا نه منل،

ساحل وویل: نه یاره هغه داسی انجلۍ نه ده شاید کومه ستونزه ورپیښه وه،

شهاب وویل: نو سمده زه ملامت یم نو ولاړم نور د خدای په امان،

ساحل په شهاب پسی ناره کړه: شهاب شهاب ته راسه یاره چیری ځی یو ځای به ولاړ سو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب د شا لخوا په رفتار کې وویل: نه نه زه نور ستا سره بحث نکوم او نه هم ستا سره ځم،

شهاب د کور پر طرف رهي سو او ساحل د خپل کور پر طرف روان سو کله چې کورته ورسیدی نو ویلیدل چې دری ورونه یې د کور په مینځ کې ناست وه یوه یې ساحل ته وویل: څنګه سو ټمبله څوومه درجه سوی؟

بل په خندا وویل: اول نمره سوی به یی،

ټولو سره وخندل بیا دریم په خندا ساحل ته وویل: وای ځلورم نمره سوی یی ټمبله،

ساحل ورته وویل: ستاسو پخیر خاین نه یم چې په نقل اول مقام ونیسم تاسو خو هر وار په نقل اول او دوهم مقام نیسی،

ورونو یې یو وبل ته سره وکتل او په درد سره یې په ټولو ساحل پوری وهی ساحل هغو ته ورحمله کړه او ټول یې شاته پوری وهل او یو د بل سره یې جنګ شروع سو په دی وخت کې یوه ورور یې د ساحل د نتایجو پانه ور څیری کړه ساحل ددی په لیدو ډیر په درد کې سو وینه یې پر جوش راغلل او هغه ورور ته یې پر مخ سوک ورکړ او د هغه خوله یې ور وینی کړه او بیا یې د ټولو سره حملې سوی تر څه وخت جنګ وروسته یې پلار پر راغلی او ټول یې سره لیری کړل کله چې د ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار د ساحل د ورور خوله په وینو لړلی ولیدل نو ورته یی وویل: دا چا وکړه؟

هغه وویل: ساحل په سوک ووهلم،

پلاریی ډیر په درد کی سو او ساحل ته یی په چکو او څپیړو ورکولو شروع وکړه او د کور د دروازی خواته یی پوری وهی او په دی حالت کی یی ورته وویل چی ووځه بی شرمه زما د کوره څخه چی بیا دی ونه وینم هله ووځه،

ساحل په ژړا ورته وویل: بابا خو ده زما د نتایجو ورقه را څیری کړه،

پلار یی همداسی د کور د دروازی خواته په وهلو پوری وهه،

مور چی یی کله د کوټی څخه دباندي راووتل نو ژر یی هغه زوی په غیږ کی ونیوی چی تر خوله یی وینی بهیدی ساحل مور ته ور ناره کړه چی مور! مور! خو مور یی هیڅ نه ورته ویل او په دی وخت کی یی پلار ساحل تر کور دباندی پوري وهه او دروازه یی ورته وتړل ساحل د کور مخته په خاورو کی وموښتی او تر سترګو یی د ویالی پڅیر اوښکې روانی وی،،

څه وخت یی هلته ژړل وروسته یی د ملګری شهاب سره ولیدل او هغه ته یی ټوله کیسه وکړه بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: ساحل نو ته به اوس چیری ګزاره کوی؟

ساحل وویل: نه یم خبر یاره،

شهاب وویل: ساحل زما پلار د موټرانو ورکشاف لری زه هم هلته اوس کار ور سره کوم ته هم هلته را سره ولاړ سه د ورځې زمونږ سره کار کوه چې په دی سره به د جیب خرڅ هم پیدا کوی او د شپې به هلته اوسیږی هم،

ساحل وویل: خو ستا پلار؟

شهاب وویل: زما هیڅ نه وایی هغه په دی سره خوشحاله کیږی لا هم،

ساحل وویل: سمده درځه،

وروسته شهاب او ساحل دواړه د شهاب د پلار ورکشاف ته ولاړل شهاب ساحل و خپل پلار ته ور معرفی کړ د شهاب پلار ور سره ومنل، ساحل په دی سره ډیر خوشحاله سو او په ورکشاف کی یی کار ور سره شروع کړ، ساحل به هره ورځ په ورکشاف کی د شهاب ترخنګ کار کاوه کله چی به تفریح سوه نو ساحل به تلیفون راویستی او زهرا ته به یی زنګ ووهلی زنګ به ورغلی خو جواب به یی نه وایه شهاب به ساحل لیدی چی زهرا ته پرلپسی زنګونه وهی خو هغه یی نه پورته کوی وروسته شهاب و ساحل ته وویل: ساحل یاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریېږده یی ما درته وویل چی دا د غټو خلکو لوبې وفا نلری،

ساحل وویل: نه یاره شاید په یو څه اخته وی؟

ساحل به هره ورځ تر کار وروسته زهرا ته زنګونه وهل خو هغی به جواب نه ورکوی ښه ډیر وخت تیر سو یوه ورځ ساحل په موټر اخته وو چی په دی وخت کی شهاب راغلی او ورته یی وویل: ساحل! ساحل،

ساحل وویل: ها شهاب څه وایی؟

شهاب وویل: ته راسه یو څه می پکار یی،

ساحل خپل لاسونه پریول او د شهاب تر څنګ کښینستی شهاب ډیر خوابدی معلومیدی ساحل وویل: څه خبره ده یاره؟

شهاب خپل بستی ته لاس دننه کړ او یو کتاب یی را ویستی او ساحل ته یی ورکړ ساحل چی کله کتاب څنی واخیستی او خلاص یی کړ نو ویلیدل چی په کتاب کی ټول دده شعرونه لیکل سوی وه ساحل ډیر خوشحاله سو او شهاب ته یی وویل: اوه دا خو زما شعرونه دی،

شهاب په خوابدتیا سره ورته وویل: ساحل! د مخ پوښ یی وګوره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل چې کله د کتاب د مخ پوښ ته وکتل نو ویلیدل چې د شاعر د نامه پر ځای د "ارمان" نوم لیکلی وو، ساحل ډیر حیران سو او شهاب ته یی وویل: شهاب! دا ارمان څوک دی دا شعرونه خو ټول زما دی خو دا ارمان بیا د کومه سو په زما په شعرو خو تر ما وتا ماسیوا بل څوک نه وو خبر او نه هم ما چاته ستا بغیر زما د شعرو کتابچه ورکړیده،

شهاب وویل: ایا زما بغیر تا بل چاته نه وه ورکړی؟

ساحل حیران سو او په فکر کی سو چی دا خو ما زهرا ته ورکړی وه او بیا یی وویل: بښه نو دا چمبازی د زهرا ده،

شهاب وویل: ساحل! ما خو په اوله ورځ درته وویل چی په دې انجلۍ باور مکوه خو تا زما خبره کله منل پوهیږی چی ستا دا شعرونه کامیاب سویدی او جایزه یی دې بی غیرته ارمان ته ورکول کیږی دوې ورځې بعد یی مراسم دی،

ساحل ډیر حیران وو او بیا یی وویل: خو دا ارمان دی څوک او د زهرا سره څه تړاو لری؟

شهاب وویل: نه پوهیږم خو مراسمو ته به یی ورسو هلته به یی د نیږدی ووینو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ورځـــې وروســـته شـــهاب او ســـاحل ځـــان تیـــار کـــړ او د مراســـمو پـــر خـــوا روان ســـول کلـــه چـــی هلتـــه ور ورســـیدل دوی غوښـــتل چـــی دننـــه غونـــډی تـــه ورســـی خـــو دروازه وان راوګرځـــول او ورتـــه یـــی وویـــل: وبخښې د غونډۍ کارډ راښکاره کړی،

شـــهاب وویـــل: مـــوږ کـــارډ نلـــرو خـــو دلتـــه مـــوږ راغوښتل سوی یو مراسمو ته،

دروازه وان وویـــل: وبخښـــې ښـــاغلو بـــی کـــارډه هـــیڅ چاته اجازه نسته،

شـــهاب او ســـاحل بیرتـــه شـــاته ســـول او غونـــډې تـــه نـــه پریښـــوول ســـوه، غونـــډه شـــروع وه د غونـــډۍ ویناوال وویـــل: دوســـتانو د ارمـــان د شـــعرونو کتـــاب چـــی یـــو زیـــات پلـــورونکی کتـــاب ســـو پـــه هیـــواد کـــی مـــوږ د غـــوره کتـــاب د جـــایزی لپـــاره ټـــاکلی دی د کتـــاب ټـــول شـــعرونه ډیـــر غمجـــن او ژړونکـــی شـــعرونه دی چـــي پـــه ډیـــر ښـــه طـــرز ســـره لیکـــل ســـویدي......، تـــر ډیـــرو خبـــرو وروســـته یـــی ارمـــان تـــه د غـــوره شـــعرونو د کتـــاب جـــایزه ورکـــړه زهـــرا او پـــلار یـــی ډیـــر خوشـــحاله وه او زیـــاتی چکچکـــی یـــی کـــولی کلـــه چـــی غونـــډه خلاصـــه ســـول زهـــرا پـــلار او ارمـــان یـــو ځـــای ســـره روان ســـول پـــه تـــګ کـــی ارمـــان د خبریـــالانو ســـره د کتـــاب پـــه هکلـــه هـــم ږغیـــدی کلـــه چـــی د تـــالار دبانـــدی ووتـــل ارمـــان د زهـــرا پـــلار تـــه وویـــل: کاکـــا تـــا او زهـــرا در روان سی زه به د پارکینګ څخه موټر راوباسم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا او پــلار ســره روان وه چــې د شــا لخــوا يــې د چکچکــو ږغ واوريــدی دوی چــې کلــه شــاته وکتــل نــو ويليــدل چــې ســاحل چکچکــې کــولی زهــرا ډيــره حيرانــه ســوه بيــا ســاحل زهــرا تــه ور نيــږدی ســو او ورتــه يــې وويــل: مبــارک! مبــارک! مبــارک! نــن بــه تــه او ســتا کورنی ډير ستايل سوی ياست،

د زهرا پلار زهرا ته وويل: دا هلک څوک دی؟

ســاحل پــه جــواب کــې ورتــه وويــل: زه بــه درتــه ووايــم چــې زه څــوک يــم دا نــن ورځ چــې تاســو د کــوم کتــاب پــه شــعرو وســتايل سواســت د هغــه کتــاب شــعرونه ټــول زمــا دی چــې ســتا لــور پــه چمبــازی زمــا ځخــه زمــا د شــعرو کتابچــه اخيســتی وه او دا دی ددی کتــاب لپــاره يی په غلا کافی کړيدی،

د زهــرا پــلار ســاحل تــه وويــل: ګــوره ځوانــه زه يــو سياســتمدار يــم د پلويــانو د پيــدا کولــو لپــاره هــر رکــم تکتيــک اســتعمالوم ســتا پــه دي شــعرو ســره زه ډيــر مشــهوره ســوی يــم انتخابــات را روان دی زمــا ســره ډيــر کمــک کــوی زهــرا ماتــه دا وړانــديز وکــې او مــا پخپــل مصــرف ســره د ځــان پــه ګټــه چــاپ کــړ تــه چــې يــې پــه بدلــه کــې هــر څــه غــواړی زه بــه يــې درکــم خــو که دی کوم اقدام وښوی نو بيا به دی خير نه وی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: افسوس افسوس افسوس ستا پخیر پر سیاستمدارانو چی د چوکی او پیسو لپاره هر رکم خیانت او چمبازی کوی،

د زهرا پلار په درد سره ساحل ته وویل: چپ سه بی عقله که نه د ژوند څکه ولاکه راخخه وکی،

ساحل هم په درد سره ورته وویل: ته چپ سه که نه اوس دی د دا ټولو رسنیو او خلکو ومخته په شرمونو شرموم د وطن خاینه ته چی د چوکی د لاسته راوړلو لپاره د بل سره خیانت کولای سی نو ددی توقع خو ولاکه در پکښی وینم چی ته دی سبا دي وطن ته خدمت وکی صرف به د خپل جیب لپاره کار کوی،

ساحل وروسته زهرا ته وکتل او ویویل: او ته زهرا تا خو زما سره مینه کول تا ولی زما سره داسی چم وکړ او دا ارمان څوک دی؟

زهرا موسکۍ سوه او ویویل: مینه او ستا سره؟ هاهاها زما ساتیری ته مینه وایی،

ساحل د زهرا په دی خبره ډیر حیران سو او بیا زهرا وویل: زه صرف په یو چا خپل ساتیري کوم او پاته سوه د ارمان خبره هغه دی هغه دی شاته ولاړ دی هغه به خپله درته ووایی،

ساحل چی کله شاته وکتل نو ارمان ولاړ وو ارمان راغلی د زهرا تر څنګ ودریدی او بیا یی وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د زهـــرا راتلـــونکی خاونـــد یـــم او ســـتا کتـــاب مـــا پـــه خپـل نامـه چـاپ کـړ تـر څـو مـا او زمـا خوسـر تـه ګټـه ورسیږی،

ســاحل موســکی ســو او ویویــل: یعنــی تولــه کــور خاینــان او چمبازان یاست؟

ددې خبــری پــه اوریــدو ارمــان د ســاحل غــاړی تــه لاس ور واچـــوه ســـاحل هـــم هغـــه تـــر کـــالو ونیـــوی او ســـره جنـــګ یـــی ســـو د زهـــرا پـــلار او زهـــرا دوی ســـره خلاصـــول د زهـــرا پـــلار ارمـــان تـــه وویـــل: ارمـــان! ارمـــان! رســـنی او خلـــک ګـــوری زه بدنامـــه کیـــدای ســـم راڅه پریږده یی،

ارمـــان هـــم ســـاحل پریښـــوی او د مـــوټر پـــر طـــرف د زهــرا او د هغــی د پــلار ســره روان ســو تــر خولــه یــی وینی هم روانی وی،

ســاحل پــه زهــرا پســی نــاره کــړه او ویویــل: زهــرا! زمــا شــعرونه چـــی دی ددي بـــی غیرتـــه پـــر نامـــه کـــړه پـــروا نکــوی خــو چـــی زمـــا پـــه مینـــه دی پســـخند او ملنـــډی ووهلی نو پریږدم دی نه،

وروســـته ارمـــان زهـــرا او پـــلار یـــی پـــه مـــوټر کـــی کښینستل او ولاړل،

ســاحل پــه ورکشــاف کــی تــر کــار وروســته خپلــی کــوټی تـــه ولاړی او ډیـــر یـــی وژړل څـــه وخـــت وروســـته شـهاب راغلـی او سـاحل تـه پـه کتـو ډیـر حیـران سـو بیـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلــی او ســاحل یــی پــه غیږ کــی ونیــوی او ورتــه یــی وویل: ساحل! ساحل! دا څه کوی یاره ته ژاړی؟

ســاحل پــه ژړا وویــل: د کورنیــه مــی امیــد پــری ســو امیــد مــی زهــرا وه خــو هغــی هــم زمــا امیدونــه د خــاورو سره خاوری کړه،

شــهاب وویــل: ســاحل! دا خــود دنیــا ژونــد دی یــاره لــوړې او ژورې لــری خــو مــوږ بایــد خپــل همــت د لاســه ور نــه کــو کــه الله رابانــدی یــوه لار وتــړی لــس نوری راته خلاصوی،

ســاحل څــه ناڅــه ارام ســو او بیــا یــی وویــل: غوښــتل مــی چــی ســخت کارونــه وکــم او ځــان یــو ځــای تــه ورســوم او بیــا د زهــرا لاس د واده لپــاره د هغــی لــه پــلاره وغــواړم خــو هغــی مــی ټــول ارمانونــه او امیدونــه را خاوری کړه،

شــهاب وویــل: ســاحل! مــوږ بایــد خپــل قیمتــي امیدونــه پــه چــا پــوری ونــه تــړو کــه نــه د خپلــو امیــدونو ســره بــه یــو ځای خاوری سو،

ســاحل بــه هــره ورځ پــه فکــرو کــی غــرق وو کــار تــه بــه یــی زړه هــم نــه کیــدی شــهاب بــه ســاحل تــه امیدونــه ورکــول خــو ســاحل بــه هغســی غمجــن وو، یــوه ورځ شــهاب د ورکشــاف مختــه ناســت وو چــی ســاحل راغلــی او د شــهاب مختــه یــی د کاغــذ یــو پاکــټ کښیښــوی شهاب حیران سو او ویویل: ساحل! دا څه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـــاحل وويـــــل: دا زمــــا اســــتعفا لیــــک دی زه نــــور دا وظیفه پرېږدم،

شــهاب حیــران ســو او ورتــه یــی وویــل: ولــی څــه خبــره ده ایا یو چا څه درته وویل؟

ســاحل وویــل: نــه یــاره داســی خبــره نــه ده هیچــا هــیڅ نــه دی ویلی راته خو بس نور می زړه نه غواړی،

شــهاب وویــل: ســاحل! کــه دی دا وظیفــه نــه وی خوښــه زه به بابا ته ووایم چی تاته بله وظیفه درکی،

ســاحل وویــل: نــه یــاره د خوښــی او ناخوښــی خبــره نــه ده خبــره دا ده چــی زه نــور نــه غــواړم پــه ښــار کــی پاتــه سم،

شهاب وویل: خو ولی خبره څه ده؟

ســاحل پــه ژړغــونی اواز وویــل: پــه دی ښــار کــی نــو زمــا اوس څــه پاتــه ســوه پــلار د کــوره ویســتم مینــی مــی دوکــه راکــړه ایــا پــه داســی ښــار کــی بــه څــوک ژونــد وکولای سی؟

شهاب وویل: ولی یاره زه دی هیڅ نه یم؟

ســاحل وویــل: شــهاب! تــه زمــا هــر څــه یــی زه ســتا د ملګرتیــا احســانمند یــم تــا او بابــا زمــا ســره ډېــر کمــک او همکــاری وکــړه مننــه زه بــه ستاســو دا احســان هیڅکلــه نه کړم هیر،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: ساحل! ته زموږ مینې او ملګرتیا ته احسان وایې داسې حالت ته را ورسیدل ستا ملګرتیا؟

ساحل وویل: نه یاره داسې خبره نه ده ته زما تر سکه ورور هم زیات راباندې ګران یې ځکه ورونو تل ماته غم راکړیدی خو تا ماته خوشحالي او مینه راکړیده،

شهاب وویل: نو د مینې نتیجه دا سوه چې ته یې احسان بولې؟

شهاب د ساحل ښخه مخ واړوی او خوابدی سو، ساحل ور ولاړ سو او شهاب یې په غیږ کې ونیوی او ورته یې وویل: شهاب ته زما زړه یې بیله تا به زه نیمګړی یم ماته بخښنه وکه یاره،

شهاب وویل: په یوه شرط چې ته به ما یوازې نه پرېږدې،

ساحل وویل: یاره زه به هیڅکله تا نه کړم هیر خو هیله کوم ما مه راګرځوه په داغه کې زما خیر او خوشحالي ده،

شهاب وویل: خو ته به ځې چیری؟ او د چا سره به اوسیږې؟ کوی به څه؟ خوری به څه؟.

ساحل وویل: نارنج کلاء ته ځم هلته به د څه وخت لپاره اوسیږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب ډیر حیران سو او بیا یې په درد سره وویل: ساحله ته لیوني سوی یې که دی عصابو کنټرول د لاسه ورکړیدی ته په وهیږی هغه کلاء ځومره خطرناکه ده هغه د پیریانو مرکز دی،

ساحل موسکی سو او بیا یې وویل: شهابه تا هم د خلکو په جوړو سوو درواغو باور وکړی دا صرف مازی اوازې دې هیڅ پیری میری نسته،

شهاب وویل: ساحله دا درواغ نه دی زموږ د یو خپل زوی هلته صرف د معلوماتو لپاره تللی وو چې پیریانو د نارنج کلاء د دریم منزل څخه راغورځولی وو خدای خو هغه مرګ څخه وساتی خو لاسونه او پښی یی دواړه مات سول،

ساحل وویل: شهابه ښه او بد د الله له طرفه دی هغه چې څه پیښوی هغه نه په بله کیږی او بیا زه دا پیری میری منم نه پیری نسته دا هسی داستانی خبری دی چې پیری داسی وکړه پیری هاسی وکړه،

شهاب وویل: ساحله صحی دی چې هر څه د الله له طرفه دی خو د ځان ساتنه هم فرض ده او بل پاته سوه د پیری موجوده او نه موجوده الله جل جلاله په قرانکریم کی فرمایلی دی { وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ } چې وایی: ما پیریان او انسانان له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتــه چــي زمــا بنــدګي وکــړي د بــل څــه کــار لپــاره نــدي پیدا کړي،

نــو ددی ایــت څخــه معلــومیږی چـــی پیریـــان موجـــود دی،

ســاحل وویــل: شــهاب! زه مــنم چــی پیریـــان موجــود دی خـــو هغـــه پـــه پخوانیـــو وختونـــو کـــی وه اوس انســـانان سره ډیر سول دوی د انسانانو څخه لیری ولاړل،

شــهاب وویــل: نــو نــارنج کــلاء خــو هــم د انســانانو څخــه لیری په صحرا کی ده،

ســاحل وویــل: نــه یــاره هلتــه یــو وخــت زمــا د انــا او نیکــه کـــور وو اوس هـــم فکـــر کـــوم چـــی هلتـــه بـــه زمـــوږ خپلـــوان وی کلـــه کلـــه بـــه د هغـــو ســـره هـــم اوســـیږم کـــه دلتــه وم نــو هیڅکلــه بــه پــر ارامــه ژونــد ونــه کــم پــه داغــه کی زما خوشحالی ده،

شـــهاب وویـــل: ســـاحله زه خـــو درتـــه وایـــم چـــی هـــیڅ چیــری مــه ځــه همدلتــه زمــوږ ســره پاتــه ســه کــه دی کــار تــه زړه نــه کیــږی مــه یــی کــوه تاتــه هیڅــوک هــیڅ نــه ســی ویــلای نــور څــه خــو مــی پــه طاقــت کــی نــه دی تاتــه خـــو زمـــوږ حالـــت درمعلـــوم دی چـــی مـــوږ هـــم غریبـــه طبقه خلک یو،

ســاحل وویــل: نــه یــاره ستاســو یــی کــور ودان زه مــو ډیـــر احســـانمند یـــم خـــو زه نـــور پـــه ښـــار کـــی نســـم اوســـیدلای زه چـــی څـــومره مـــی د کورنیـــه او د زهـــرا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځــه لیــری یــم هغــومره بــه خوشــحاله یــم ســبا تــه زه روانیږم انشاءالله،

سـبا تــه وختــی ســاحل او شــهاب ویښ سـول ســاحل خپــل ســـامانونه ســـره ټـــول کـــړل او د ورکشـــاف د ملګـــرو ښځـــه یـــی خـــدای پـــه آمـــانی واخیســـتی او د شـــهاب ســـره دبانـــدی راووتـــی او بیـــا یـــی شـــهاب تـــه لاس ونیـــوی او ورتـــه یـــی وویـــل: نـــو یـــاره زه ځـــم ماتـــه یـــی اجـــازه راکړه؟

شهاب وویل: درځه ساحل زه دی تر تمځایه رسوم،

ســاحل وویــل: نــه یــاره تــه تکلیــف مکــوه زه خپلــه تــلای سم،

خـــو شـــهاب ســـر زوری کـــول چـــی زه دی تـــر تمځایـــه رســـوم، وروســـته شـــهاب او ســـاحل د تمځـــای پـــر طـــرف روان ســـول تـــر ښـــه مـــزل وروســـته تمځـــای تـــه ورســـیدل او ســـاحل د شـــهاب ښځـــه خـــدای پـــه امـــانی واخیســـتی او پــه بــس کــی کښینســتی کلــه چــی بــس روانیــدی نــو ســاحل یـــو وار خپـــل د ښـــار وخواتـــه وکتـــل تـــر ســـترګو یـــی اوښـــکې روان ســـوی او بیرتـــه خپـــل پـــر ځـــای کښینســـتی تـــر ښـــه وخـــت مـــزل وروســـته مـــوټر ودریـــدی او څـــو د لاری مســـافرین بـــس تـــه ور وختـــل چـــی یـــو د هغـــو ښځـــه د ســـاحل تـــر څنـــګ کښینســـتی او د ســـاحل ســـره یـــی روغبـــړ وکـــړ وروســـته هغـــه نفـــر ســـاحل تـــه وویـــل: زمـــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوم سردار دی په ښار کی پوهنتون وایم او اوس خپل کلی ته روان یم،

ساحل وویل: زما نوم ساحل دی،

سردار وویل: تاسو چیری ځی،

ساحل وویل: نارنج کلاء ته ځم،

سردار ډیر حیران سو او بیا یی په موسکا سره وویل: ولی مرګ ته خو دی نیت نه دی؟

ساحل هم موسکی سو او بیا یی وویل: ولی څه خبره ده؟

سردار وویل: ولی ته نه یی خبر چی په هغه کلاء کی پیریان دي،

ساحل وویل: ایا تاسو خپله لیدلی دی؟

سردار وویل: نه ما خو خپله نه دی لیدلی خو زموږ د کلی خلک یی کیسی کوی دا کلاء زموږ د کلی څخه په یو لږه فاصله کی پرته ده،

ساحل وویل: دا هسی اوازې دي چی پیری دی و فلانکی دی هیڅ شی نسته،

سردار وویل: نو تاسو بل ځای ته ولی نه ځی چی خاص دا کلاء ته ځی،

ساحل وویل: زه چی ډیر کوچنی وم موږ به چی کله د انا کورته راغلو نو دې کلاء ته به ورتلو ډیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیات ساعت به مو پکښې تیریدی خو ژر به یې بیرته ځنې را ویستلو د کوچنیوالی څخه می دا ارمان وو چې غټ سم او په دي کلاء کې ښه ډیر وخت تیر کم اوس غټ سوی یم او دا ارمان مې پوره کوم،،،،

تر ډیر مزل وروسته بس ودریدی او ساحل ترې کښته سو کله چې بس روان سو ساحل شاوخوا وکتل هر څه بدل سوی وه لار نه ور معلومیدل تر زیات مزل وروسته ساحل یو رود ته ورسیدی د رود په بغل کې روان وو چې مخته د انجونو خنداوی یې تر غوږ سوی ساحل هم قدم غټ کی او د هغو پر طرف ور روان سو مخته چې ولاړی نو ویلیدل چې څو انجونی د رود په بغل کې ناستی وی مولونه یې وهلې وه او یو پر بل یې اوبه پاشلی او خندل یې ساحل د هغو پر طرف ور روان وو کله چې هغو ته ورسیدی نو یې هغو ته سلام ووایه، هغوی ټولې ډیرې حیرانې سوی او ژر د یوی انجلۍ چې په تور پوړنۍ یې مول وهلی وو د هغې شاته پوټې سوی، بیا ساحل هغو ته وویل: وبخښې زه د ښار څخه راغلی یم څو کلونه کیږی چې دا ځای مې نه دی لیدلی تاسو راته ویلای سی چې نارنج کلاء چیری ده،

تور پوړنۍ مول ولا انجلۍ په موسکا وویل: څه یې په کوی ځوانه پیریان خو به نه شناخته کوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولې انجونې په خندا سوی او یو و بل یی په ځنګونو وهل، ساحل په موسکا ورته وویل: همداسې فکر وکه،

تور پوړنۍ مول ولا انجلی وویل: نو هغوی خو د انسان ذاته سره خپلوی نه کوی،

بیا ټولې انجونی په خندا سوی بیا ساحل وویل: نه زه غواړم هلته و اوسیږم تاسو یی ماته ادرس را ښولای سی،

ټولې انجونې حیرانی سوی او یو و بل ته یی په حیرانی سره وکتل بیا هغی تور پوړنۍ انجلۍ وویل: مخته ورسه هلته یو سپین ږیری بوډا بزګر اخته دی هغه به یی در وښوی،،

ساحل تری مننه وکړه او بیا مخته روان سو تر څه مزل وروسته یی یو سپین ږیری ولیدی هغه ته ورنیږدی سو تر سلام وروسته یی ورته وویل: بابا نارنج کلاء ته کومه لار تللی ده؟

سپین ږیری ورته وویل: مخته ولاړ سه بیا راسته طرف ته وګرځیږی نارنج کلاء به ووینی،

ساحل د اوبو لوښی ته ورغلی او اوبه یی وڅښلی او بیا یی هغه سپین ږیری ته وویل: بابا ایا دلته نیږدی کلی سته همدا رود ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیری وویل: نه زویه نسته تر نارنج کلا چی لږ مخته ولاړ سی هلته څو کلي سته نور دی خواته د رود په خوا کی نسته،

ساحل وویل: نو هغه انجوني چی د رود بغلته هلته ناستی وی ایا هغه د هغو لیری کلیو څخه دلته راغلي دي؟

سپین ږیری وویل: کومي انجوني زویه؟

ساحل وویل: هلته د رود په بغل کی چی ناستي وی،

سپین ږیری وویل: نه زویه زه همدا اوس د هغی خوا نه راغلم ما خو کوم څوک نه ولیدل،

ساحل وویل: بابا هغو ته ماته راوښولی هغو ته لیدلی وی،

سپین ږیری وویل: نه پوهیږم زویه خو شاید زما فکر سوی نه وی ورته،

ساحل د سپین ږیری څخه اجازه واخیسته او د کلاء پر طرف روان سو تر څه مزل وروسته کلاء ته ورسیدی او د کلاء په لیدو ډیر خوشحاله سو کله چی د کلاء دورازی ته ورسیدی نو ویلیدل چی د کلاء دروازه په یو کوچنی ځنځیر تړل سوی وه او ډیری خاوری او دوړی پر پرتی وې ساحل د کلاء دروازه خلاصه کړه او ور ننوتی کله چی کلاء ته نیږدی سو نو هر خوا د جولاګیانو ځالي او دوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی ساحل هغه سره وشکولی او کلاء ته ننوتی په کلاء کی شاوخوا کوترې سره والوتې شاوخوا ځایونه ټول په دوړو ککړ وه وروسته ساحل د کلاء دوهم منزل ته پورته سو او یوی کوټې ته ننوتی د کوټې دوړی یی سره لیری کړی او خپل سامان یی په کښی کښیښوی وروسته ساحل د کلاء بام ته پورته سو هلته هم د کوترو ځالې او دوړی زیاتی وی د کلاء پر بام لاندې څه لیری کلی ټول معلومیدی او د کلاء مختنه تیره سوی لار هم ټوله معلومیدل،

ساحل د اوسیدو کوټه ټوله پاکه کړه او د ځان لپاره یی بنه تیاره کړه کله چی د صفاکاری څخه فارغه سو نو شپه وه او پر خپل کټ پریوتی او بیده سو،

سهار وخت سو د مرغانو شورماشور وو ساحل راکښینستی اودس او لمونځ یی وکړ وروسته د نوری کلاء په صفا کولو اخته سو ټوله کلاء یی څه ناڅه صفا کړه خپل د استوګنی ځایونه یی تیار کړل دوی ورځې تیری سو د کلاء په صفا کولو کی دریمه ورځ وروسته ساحل څه پر کراره سو څو ورځې تیری سوی ساحل به هره شپه تر ډوډی وروسته په خپل کوټه کی شعرونه لیکل او خپل غمونه به یی پکښی بیانول یوه شپه چی کله ساحل ډوډی وخوړل نو خپلی کوټی ته ولاړی او په شعرو لیکلو یی شروع وکړه یو څه وخت وروسته په کلاء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـــی د پانزیـــب د شـــرنګیدو ږغ ســـو کـــرار کـــرار ږغ زیاتیـــدی د ســـاحل ورتـــه فکـــر نـــه وو خـــو څـــه وخـــت وروســـته یـــی ورتـــه غـــوږ ونیـــوی خـــو د پانزیـــب ږغ ورک ســـو ســـاحل بیـــا پـــه شـــعر لیکلـــو اختـــه ســـو څـــه وخـــت وروســـته بیـــا د پانزیـــب شـــرنګهاری شـــروع ســـو او کـــرار کـــرار زیاتیـــدی ســـاحل بیـــا غـــوږ ونیـــوی او شـــاته یـــی وکتـــل خـــو د بیـــری احســـاس یـــی نکـــوی د پانزیـــب ږغ بیـــا ورک ســـو او ســـاحل هـــم پـــه خپـــل لیکنـــه اختـــه ســـو خـــو څـــه وخـــت وروســـته بیـــا د پـــانزیبو د شـــرنګیدو ږغ ســـو خـــو دا واری تـــر هغـــه نـــورو وارو تیـــز وو پـــه دی ســـره یـــو دم ســـاحل پـــه درد ولاړ ســـو او د کـــوټی دبانـــدی ووتـــی او پـــه کـــلاء کـــی یـــی شـــا وخـــوا وکتـــل خـــو هیڅـــوک یـــی ونـــه لیـــدل بیرتـــه خپـــل کـــوټی تـــه راغلی د کوټی دروازه یی وتړل او بیده سو.

شـــپه تیـــره ســـوه ســـهار وخـــت ســـو ســـاحل د خوبـــه را کښینســـتی لمـــونځ یـــی اداء کـــړ او وروســـته یـــی پـــه کـــلاء کـــی وکتـــل چـــی مابنـــام څـــه پیښـــه وه ایـــا کـــوم غـــل خـــو بـــه نـــه وو راغلـــی ټولـــه کـــلاء یـــی وکتـــل خـــو څـــه یـــی نـــه کـــړه پیـــدا چـــی د غـــل راتلـــو ثبـــوت دی وی بیـــا یـــی د کـــلاء دروازه وکتـــل هغـــه هـــم قلـــف وه بیـــا یـــی د کـــلاء دروازه خلاصـــه کـــړه او دبانـــدی ووتـــی کـــرار کـــرار یـــی قـــدم واهـــه چـــی رود تـــه ورســـیدی ســـاحل اوبـــو تـــه ورنیـــږدی ســـو او پـــه لاس کـــی یـــی اوبـــه را اخیســـتی او څیښـــلی یـــی څـــه وخـــت وروســـته چـــی کلـــه ســـاحل اوبـــه څیښـــلی نـــو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجونــو خنــدا یــی تــر غــوږ ســول ســاحل ددی پــه اوریــدو ســره غــوږ ونیــوی شــا وخــوا یــی وکتــل خــو څــوک یــی ونــه لیــدل وروســته بیرتــه د کــلاء پــر طــرف روان ســو پــه کــلاء کــی یــی درختــی او ګــلان ســره ســم کــړل اوبــه یــی ورکــړی چــي بانــدی ماښــام ســو تــر ډوډی وروســته ســاحل یــو وار بیــا د شــعرو پــه لیکلــو اختــه ســو څــه وخــت وروســته بیــا د پانزیــب شــرنګیدو ږغ ســو ســاحل پــه خپــل لیکنــه اختــه وو د پانزیــب ږغ یــی نــه واوریــدی څــه دقیقــې وروســته بیــا د پانزیــب شــرنګهارې ســو ساحل لیکنــه پریښــوول او غــوږ یــی ونیــوی د پانزیــب شــرنګهارې کــرار زیاتیــدی ســاحل یــو دم د کــوټې څخــه دبانــدی ووتــی تــر څــو وګــوری چــی دبانــدي څــوک دی خــو کلــه چــی د کــوټې دبانــدی ووتــی شــاوخوا یــی وکتــل هیڅــوک یــی ونــه لیــدل هــر خــوا تــوره تیــاره وه ســاحل پــه کــلاء کــی تــر ګرځیــدو وروســته بیرتــه خپــل کــوټې تــه راغلــی او دروازه یــی وتــړل کلــه چــی پــه لیکنــه اختــه ســو نــو بیــا د پــانزیبو شــرنګهاری ســو ســاحل یــو وار لیکنــه پریښــوول او غــوږ یــی ونیــوی خــو وروســته یــی بیــا خپــل لیکنــی تــه دوام ورکــی د پــانزیبو شــرنګهاری بیــا شــروع ســو او داســی معلومیــده لکــه څــوک چــی پــه کــلاء کــی د پــانزیبو ســره یــو ځــای ګرځــې تــر ډیــر وخــت وروســته ســاحل پــه درد ســره قلــم پــر میــز کښیښــوی او پــه درد ســره یــی د کــوټې دروازه خلاصــه کــړه او پــه لــوړ اواز یــی وویــل: څــوک یــی بــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقلــه چــي د ښــځو پــه پــانزيبو کـــې شــاوخوا ګرځـــې کــه نر يې نو مخامخ راسه،

د ســـاحل پـــه دي خبـــرو ســـره د پـــانزيبو شـــرنګهارې ورک ســـو وروســـته ســـاحل خپـــل کـــوټې تـــه راغلـــې او پخپلــو شــعرو ليکلــو اختــه ســو ډيــر وخــت تيــر ســو خــو بيـــا يـــې کـــوم څـــه نـــه واوريـــده ســـاحل ډيـــر وخـــت هلتـــه پـــر ميـــز پـــه ليکلـــو بوخـــت وو چـــې ســـترګې يـــې د خـــوب ډکـــې ســـوې او پـــر هغـــه ځـــاې بيـــده ســـو، د ســـاحل د کـــوټې مختـــه داســـې معلوميـــده لکـــه د هغـــه و کـــوټې تـــه چـــــې څـــــوک را روان وې بيـــــا د ســـــاحل د کـــــوټې د دروازې بنـــد کښـــته ســـو خـــو دروازه قلـــف وه بيـــا د دروازې پـــه ســـورې کـــې وکتـــل ســـوه ســـاحل پـــر ميـــز بيـــده ســـوې وو او تـــر ســـترګو يـــې اوښـــکې بهيـــدلي وروســـته د دروازې بنـــد پريښـــوول ســـو او هغـــه بنـــد بيرتـــه خپـــل ځاې ته پورته سو،

شـــپه تيـــره ســـوه ســـهار ســـو د ســـاحل خپـــل مـــور ډيـــره ياديـــدل نـــو يـــې هغـــې تـــه تليفـــون وکـــړ خـــو چـــا ورتـــه جـــواب نـــه ووايـــه ســـاحل بيـــا مورتـــه تليفـــون وکـــړ خـــو بيـــا چـــا ورتـــه جـــواب ورنـــه کـــړ ســـاحل پـــه دي ســـره ډيـــر غمګـــين ســـو تليفـــون يـــې کښيښـــوې او د کـــلاء د ســـر بـــام تـــه وختـــې او هلتـــه د بـــام پـــر ديوالـــه کښينســـتې او پـــه فکـــرو کـــې ډوب ســـو او تـــر ســـترګو يـــې اوښـــکې روانـــې وې فکـــر يـــې کـــاوه چـــې مـــور مـــې هـــم هـــيڅ پـــه فکـــر کـــې نـــه ده او زمـــا هـــيڅ انديښـــنه نـــه ده ور ســـره پـــه همـــدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکــرو کـــی یـــی تــر شـــا داســـی معلومـــه ســـوه چـــی دده پـــر طـــرف یـــو څـــوک را روان دی کلـــه چـــی ده تـــه نیـــږدی کیـــدی نـــو ســـاحل یـــو دم ژر شـــاته ورتـــه وکتـــل نـــو ویلیـــدل چـــــی هغـــــه د رود تـــــور پـــــوړنۍ مـــــول ولا انجلـــــۍ وه ســـاحل اول زیـــات وبیریـــدی او بیـــا ډیـــر حیـــران ســـو او پـــه وارخطـــا لهجـــه یـــی ورتـــه وویـــل: تاســـو! تاســـو دلتـــه څه کوی؟

تـــور پـــوړنۍ مـــول ولا انجلـــۍ ورتـــه وویـــل: وبخښـــه زه ددی کـــلاء مختـــه تیریـــدم نـــو ومـــی لیـــدل چـــی د کـــلاء دروازه خلاصـــه وه نـــو ځکـــه راغلـــم چـــی وګـــورم چـــي په کلاء کی څوک دی،

ســـاحل د کـــلاء دروازی تـــه وکتـــل چـــی بنـــده وه او بیـــا یـــی پـــه حیرانتیـــا ورتـــه وویـــل: د کـــلاء دروازه خـــو تړلـــی ده نو څنګه تاسو راغلاست؟

تـــور پـــوړنۍ مـــول ولا انجلـــۍ ورتـــه وویـــل: نـــه زه چـــی تیریـــدم دروازه خلاصـــه وه شـــاید بـــاد یـــا هـــم کـــوم غلـــه خلاصه کړی وی،

ساحل وویل: شاید همداسی وی،

بیـــا ســـاحل پـــه مســـکا ســـو او ویویـــل: زه دی وبیـــرولم مـــا فکر کاوه چی د کلاء پیری دی،

تـــور پـــوړنۍ مـــول ولا انجلـــۍ پـــه مســـکا ســـوه او بیـــا یـــی وویل: همداسی می وبوله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په مسکا وویل: نه نه ته خو پیری نسی کیدای ته خو زموږ پخیر انسان ذاته یی،

بیا ساحل ورته وویل: زما نوم ساحل دی د ښار څخه راغلی یم،

تور پوړنۍ مولا ولا انجلۍ وویل: زما نوم زینت ده ددی کلاء وبخښه ددی کلی اوسیدونکۍ یم،

ساحل وویل: ستاسو سره په هغه ورځ هغه نورې انجونې څوک وې؟

زینت وویل: هغه زما ملګرې وې،

د کلاء دباندی دوه خلک روان وه چی ساحل ته یی خورا حیران حیران کتل ساحل هم د هغو خواته متوجی سو وروسته یی زینت ته وویل: دا ستاسو کلیوال خو به دلته ستا په راتلو بدګمان نکوی؟

زینت وویل: ایا تاسو بدګمان کوی؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: نه نه زه به ولی بدګمان کوم ما خو داغسی پوښتنه وکړه،

زینت وویل: خلک هغه ګمان کوی چی موږ یی کوو د انسانانو جوړښت همداسی دی،

بیا زینت وویل: وبخښه ښاغلی ساحل زه باید ولاړه سم د خدای په آمان،

ساحل د زینت سره خدای په آمانی وکی او زینت ولاړه، شپه سوه ساحل تر ډوډی وروسته خپل کوټۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــــه ولاړی او پـــه لیکنــــه بوخـــت ســـو تــــر څــــه وخـــت وروســـته بیـــا د پـــانزیبو شـــرنګهارۍ ســـو ســـاحل د کـــوټۍ د دروازی خواتــــه وکتـــــل د پـــانزیبو شـــرنګهاری لا هـــم شـــــروع وو ســـــاحل د درده میـــزه پـــه ســـوک ووهـــی او بیرتـــه خپـــل پـــه لیکنـــه اختـــه ســـو د پـــانزیبو شـــرنګهاری لا هـــم شـــروع وو تـــر څـــه وخـــت وروســـته کـــرار کـــرار یـــو نامعلومـــه بړنګهـــاری هـــو ورســـره شـــروع ســـو لکـــه یـــو څـــوک چـــی د ځانـــه ســـره غـــزل وایـــی، ســـاحل ددی پـــه اوریـــدو حیـــران ســـو او د دروازی پـــر طـــرف ور رهـــی ســـو لاســـی څـــراغ یـــی هـــم د ځـــان ســـره واخیســـتی کلـــه چـــی د کـــوټۍ دبانـــدی ووتـــی نـــو داســـی ورتـــه معلومـــه ســـوه چـــی پـــانزیبو ولا دبانـــدی وځـــی نـــو ســـاحل هـــم ژر د کـــلاء د دوهـــم منـــزل څخـــه راکښـــته ســـو او د پـــانزیبو پـــه شـــرنګهاری پســـی پســـی ســـو د کـــلاء تـــر ودانـــۍ ووتـــی داســـی ورتـــه معلومـــه ســـوه چـــی پـــانزیبو ولا د کـــلاء وشـــاته روان دی ســـاحل هـــم هغـــه طـــرف تـــه پســـی ور وځغســـتل خـــو د پـــانزیبو شـــرنګهاری هـــم داســـی ســـو لکـــه پـــانزیبو ولا چـــی ځغلـــی ســـاحل پـــر کـــلاء شـــاوخوا را وګرځیـــــدی د پـــــانزیبو شـــــرنګهاری ورک ســـــو خـــــو څـــوک نـــه معلومیـــدل وروســـته ســـاحل د کـــلاء دروازه وکتـــل هغـــه هـــم قلـــف وه ســـاحل حیـــران ســـو چـــی دا څـــــوک دی او د کومـــــه راځـــــی دروازه هـــــم تړلـــــی ده وروســـته خپلـــی کـــوټۍ تـــه ولاړی او بیـــده ســـو د کـــوټۍ دبانـــدی بیـــا داســـی معلومیـــده لکـــه یـــو څـــوک چـــی د کـــوټۍ د دروازی پــــــر طــــــرف را روان وی د دروازی پــــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوری کې یې وکتل ساحل بیده وو بیا پر شا ولاړی،

کله چې سهار سو ساحل د کلاء پر بام ناست وو چې اربرومې یې کولی چې شاته یې یو دم زینت ور رغ کړه او ویویل: څه خبره ده ساحل صاحب ماښام دی خوب نه دی کړی؟

ساحل د زینت په یو دم ور رغ کولو سره ډیر وبیریدی زینت پخپل مول او حجاب کې ولاړه وه ساحل ورته وویل: اغلۍ زینت دا دې دوهم وار دی چې ناببره رغ راباندی وکی او ما وبیروی،

زینت موسکۍ سوه او بیا یې وویل: وبخښه ښاغلی ساحل خو تاسو ولې دومره زیاتی اربرومې باسی تاسو لکه چې د شپې ناوخته بیدیرې؟

ساحل وویل: هو یو څه ناوخته بیدیږم خو دا څو ورځې کیږی کله چې زه بیدیږم یو څوک کلاء ته دننه راسی او پانزیبونه راته شرنګوی چې دباندی پسی راووځم بیا نه وی تښتیدلی وی د کلاء دروازه هم چې کله زه بیدیږم قلف کوم یې نه پوهیږم د کومی لاری څخه راځی؟؟

زینت وویل: شاید تر دیوال را اوړی،

ساحل وویل: د کلاء خو دا دی دومره لوړ دیوالونه دی هغه خو څه مرغه نه دی چې په هوا تری را اوړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ساحل وویل: یو خبره وکړم اغلۍ زینت؟

زینت وویل: هو مهربانی،

ساحل وویل؛ ایا دا خلک چی وای دلته په دې کلاء کی پیریان دی ایا دا رشتیا ده؟

زینت یو څه وخت د ساحل سترګو ته کتل او بیا په خندا سوه او ډیر یی وخندل ساحل هم ور سره موسکی سو او بیا یی په خندا کی وویل: هاهاها پیریان؟

ساحل موسکی سو او ویویل: خیر ته دا پریږده ته راسه دلته کښینو،

ساحل او زینت دواړه د کلاء د بام پر دیوال سره کښینستل ساحل وویل: اغلۍ زینت دا ستاسو په کلی او باغو کی به مو کله وګرځوی په منظره؟

زینت موسکۍ سوه او بیا یی وویل: ته زموږ کلی ته نسی را سره تللای زموږ خلک تا نه پریږدی خپل کلی ته،

ساحل وویل: ولی زه پیری یم چی نه می پریږدی؟

زینت موسکی سوه او بیا یی وویل: هو،

ساحل زینت ته په درد وکتل او بیا زینت وویل: ښاغلی ساحل تاسو د ښاره ولی راغلاست په ښار کی خو ښه د ژوند اسانتیاوی برابری وی ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتبونـــه وی ښــه پوهنتونونـــه وی دلتـــه خـــو هـــیڅ شـــی هم نسته،

ســـاحل وویـــل: چـــی ژونـــد دربانـــدی تنـــګ ســـی همـــدا د اســـانتیاوو ښـــار بـــه درتـــه زنـــدان ســـی زمـــا د مکتـــب او پوهنتون څخه بد کیږی کرکه ځنی کوم،

زینت وویل: خو مشکل څه دی؟

ساحل وویل: بس بد می ځنی کیږی،

زینـــت وویـــل: ســـاحل! مکتـــب او پوهنتـــون زمـــوږ راتلـــونکی جـــوړوی کـــه مـــوږ هغـــه ســـم ووایـــو زمـــوږ لپـــاره بـــه راتلـــونکی جنـــت وی خـــو کـــه یـــی خـــراب ووایـــو نـــو راتلـــونکی بـــه مـــو دوږخ وی تـــا ســـم کوښـــښ نـــه دی کـــړی پـــه درســـو کـــی نـــو ځکـــه داســـی وایـــی کـــه تـــا کوښـــښ کـــړی وای نـــو نـــن بـــه دی داســـی کرکـــه نـــه وای پـــه زړه کی،

ســـاحل وویـــل: نـــو کوښـــښ مـــی څنګـــه کـــړی وای ټـــول مـــاغزه مـــی اندیښـــنو او د پـــلار وهلـــو وخـــوړل خـــو کلـــه چـــی کامیـــاب ســـوم پـــه هغـــه ورځ یـــی د کـــوره وایســـتم مـــور تـــه چـــی تلیفـــون وکـــم رابانـــدی بنـــد یـــی کـــړی زه مـــی د مور او پلار څخه کرکه کوم،

زینـــت د ســـاحل پـــر لاس خپـــل لاس کښیښـــوی او بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل! ســـتا مـــور او پـــلار تـــه تـــر ټولـــو ګـــران یـــی هغـــوی تـــه ځکـــه د کـــوره و ایســـتلی چـــی تـــه ځـــان خپلـــه راپورتـــه کـــړی او خپلـــه ځـــان یـــو ځـــای تـــه ورســـوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشکلاتو سره عادت سی مشکلات دی چی مور د کامیابیو په لور بیایی،

ساحل وویل: زینت! ته زما پلار نه پیژنی هغه ډیر ظالم دی سم ادولف هټلر دی،

زینت موسکی سوه او بیا یی وویل: ساحل ایا تا پوهنتون ویلی دی؟

ساحل وویل: نه زه په مکتب کی تل ناکام وم نو پوهنتون به می څنګه ویلی وای،

زینت وویل: ساحل! ته پوهنتون شروع که زه په داډ سره درته وایم چی ته به تر ټولو لایقه محصل سی،

ساحل وویل: اغلۍ! ټمبل راته ووایه ټمبل همدا کلمه خو د کوچنیوالی اورم،

زینت وویل: ساحل شرط را سره ترړی؟

ساحل وویل: د څه شی شرط؟

زینت وویل: دا چی ته به د پوهنتون تر ټولو لایقه محصل جوړیږی،

ساحل وویل: ناممکینه ده اغلۍ،

کله چی ساحل او زینت خبری سره کولی د کلاء د مخه خلک سره تیریدل د ساحل خواته یی وکتل ساحل ته یی په لاس اشاره وکړه او ویخندل د ساحل هغو ته پام سو او زینت ته یی وویل: دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولــی چــی هــر وار دلتــه تیریــږی مــوږ تــه حیــران حیــران ګوری نن خو یی وخندل هم لیونیان خو به نه وی؟

زینــت هغــو تــه پــه درد ســره وکتــل او بیــا یــی ســاحل تــه وویل: پریږده یی لیونیان به وی،

بیــا زینــت وویــل: ســاحل! تــه خــو یــی امتحــان کــه زه باوری یم چی ته به هتماً کامیابیږی،

ساحل وویل: خو که ناکام سوم؟

زینــت وویــل: بیــا چــی تــه هــر څــه وایــی زه یــی در ســره منم ووایه شرط دی قبول دی؟

ســاحل وویــل: او کــه مــا شــرط بــایلوی نــو تــه بــه څــه شــی راڅخه غواړی؟

زینــت وویــل: بیــا چــی زه هــر څــه وایــم تــه بــه یــی راســره منی،

ساحل وویل: سمده قبوله مه ده،

ســاحل او زینــت لاس ســره ورکــړ او شــرط یــی ســره وتــړی ســاحل خپــل تلیفــون راوکښــی او شــهاب تــه یــی تلیفــون وکــړ او تــر روغبــړ وروســته یــی شــهاب تــه وویــل: شــهاب یــاره تــه راتــه ووایــه چــی پوهنتونونــه کلــه شروع کیږی؟

شهاب وویل: ولی څه یی کوی؟

ساحل وویل: شروع کوم یی یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: واه دا لمر د کومی خوا راوختی څنګه دی زړه ورته مایل سو؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: د یو چا سره می شرط تړلی دی،

شهاب وویل: په پوهنتون دی شرط تړلی دی؟

ساحل وویل: هو هغه راته وایی چی ته به هتماً تر ټولو اول کیږی خو زه یی نه ور سره منم،

شهاب وویل: ښه درته وایی ما خو اول لا درته وویل چی پوهنتون ووایه خو تا به نه منل را سره د هغه یی کور ودان چی ته یی ورته تشویق کړی یی،

ساحل وویل: شهاب یاره ته راته ووایه چی پوهنتونونه څه وخت شروع کیږی؟

شهاب وویل: زه به پوښتنه وکم بیا به تلیفون درته وکړم او درته وبه وایم،

ساحل وویل: سمده مننه،

زینت لا هم ساحل ته انتظار ولاړه وه بیا ساحل ورته وویل: ملګری می ویل چی زه به پوښتنه وکم چی پوهنتونونه کله شروع کیږی چی هغه حال راکی بیا به ورسم او شروع به یی کم،

زینت وویل: سمده ښه بخت درته غواړم زه نو اوس باید ولاړه سم ډیر ناوخته دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: مننه کوم،

زینت وویل: د الله په امان،

ساحل وویل: الله دی مل سه پخیر ولاړه سی،

زینت ولاړه او ساحل پر بام پاته سو ساحل شاوخوا کتل چې شاته یې ګین پروت وو ساحل هغه ګین راواخیستی او بازۍ یې په شروع کړی او ګین یې د مځکې واهه څه وخت وروسته ساحل ګین په زور سره ګین ووهه او هغه په هوا سو او د کلاء دباندی وغورځیدی ساحل ناری کړی چې څوک سته؟ څوک سته؟ دا ګین راوغورځوی، خو څوک نه وه وروسته ساحل خپله د کلاء د بام څخه راکښته سو او غوښتل یې چې ګین راواخلي کله چې د کلاء دروازی ته ورسیدی د کلاء درړازه قلف وه ساحل کیلۍ د جیبه راوکښل او دروازه یې خلاصول چي په دی وخت کې قلف په لاس حیران پاته سو یو څه وخت په فکرو کې ډوب وو خو وروسته یې قلف خلاص کړ ورغلی او ګین یې راواخیستی، مابښامی وو چې ساحل ته د تلیفون زنګ راغلی ساحل نمبر ته وکتل شهاب وو تر روغبړ وروسته شهاب وویل: ساحل! پوهنتون ته ورغلی وم د شروع کیدو معلومات می وکړل،

ساحل وویل: ښه نو څه یی ویل؟

شهاب وویل: راتلونکی اوونۍ کی شروع کیږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: مننه یاره چې زما لپاره دی تکلیف وکړ؟

شهاب وویل: بې عقله د انډیوالانو په مینځ کې دا د مننې لغات خوند نه کوی،

ساحل وویل: بیا هم مننه یاره،

شهاب وویل: توبه خدایه!!!!!

شپه تیاره سوه هری خوا توره تیاره وه هغه دوه کسان چې د کلاء ومختته به تیریدل او خندل به یې د شپې دواړه د کور په مینځ کې بیده وه توسان یې پر ځان اچولی وه چې د دواړو څخه توسان کش سوه دوي د خوبه وه بیرته یې ځان ته راکش کړل خو څه وخت وروسته بیا ځنې کش کړل سوه دوي بیا ځانته راکش کړه د دواړو سر لڅ وو په دی وخت کې نامعلومه چا یو په چپلاخه ووهه هغه د خوبه کښېنستی او خپل ملګری ته یې وکتل فکر یې وکړ چې دا دی وو نو یې ځکه هغه دوه دري چپلاخې ووهه هغه هم ولاړ سو او دواړه په جنګ سره اخته سوه لږ وروسته نامعلومه کس دواړه په چپلاخو ووهل چې په دی سره دواړه جام سول او بدنونه یې په ریږدیدو سوه او د کور پر طرف یې وځغستل او نارې یې کړی چې پیری دی پیری دی،

ساحل په خپل کوټه کې د لیکنې پر میز بیده سوی وو د کوټې دروازه یې هیره سوی وه چې قلف کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــې وای لــږ وروســـته بـــاد را والـــوتی او او کلکینـــان یـــی ســـــره ودربـــول پـــه دی ســـر ســـاحل هـــم د خوبـــه راکښېنســـتی شـــاوخوا یـــی وکتـــل بیـــا یـــی کوټـــه او کلکینـــان وتـــړل او بیـــده ســـو تـــوس اچـــول یـــی پـــر ځـــان هیـــر ســـول کلـــه چـــی یـــی ســـترګې پـــوټې ســـوی پـــه دی وخـــت کـــی یـــی تـــوس خپلـــه پـــر بـــدن کـــش کـــړل ســـو خـــو ســـاحل بیـــده وو خبـــر نســـو، څـــه وخـــت وروســـته ســـهار ســـو ســـاحل د زینـــت لپـــاره د کـــلاء دروازه خـــلاص کـــړل او دی پـــر بـــام ورتـــه انتظـــار ســـو تـــر ډیـــره وختـــه پـــر بـــام وو چـــی غرمـــه رانـــوی ســـول خـــو د زینـــت درک لا نـــه وو معلـــوم ســـوی لمـــر تـــود ســـو ســـاحل غوښـــتل چـــی نـــور لانـــدی ولاړ ســـی چـــی پـــه دي وخـــت کـــی زینـــت پـــه زینـــو کـــی بـــام تـــه راختـــل هغـــې د نـــاوی پڅیـــر کـــالی اغوســـتی وه تـــور مـــول (نقـــاب) یـــی وهلـــی وو بـــادامي غټـــې ســـترګې یـــی معلومیـــدلي ســـاحل د زینـــت ښایســـت جـــذب کـــړ او پـــه هغـــې کـــی یـــی خپلـــی ســـترګې ښـــخې کـــړی وی لـــږ وروســـته زینـــت د کـــلاء بـــام تـــه ورســـیدل خـــو ســـاحل د هغـــې ښایســـت دومـــره جـــذب کـــړی وو چـــی د هغـــې څخـــه یـــی ګرســـره ســـترګې نـــه اوښـــتلی، زینـــت حیرانـــه ســـول چـــی ســـاحل ولـــی داســـی جـــام دیتـــه ګـــوری بیـــا یـــی د ســـاحل ســـترګو تـــه لاس وښـــوروی او ویویـــل: ســـاحل! ساحل؟

پـــه دی ســـره ســـاحل یـــو دم وغورځیـــدی بیـــا زینـــت وویل: څه پیښه ده ولی داسی جام وی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســاحل موســکی ســو او ویویــل: هــیڅ خبــره نــه ده بــس داغســی خــو تــه ولــی دومــره وځنډیــدی زمــا اندیښــنه وه چــی هســی نــه کــوم مشــکل کــی یــی د تلیفــون نمبــر دی هم نه وو را سره،

زینــت وویــل: د مــور ســره پــه کــار اختــه وم نــو ځکــه رابانــدی ناوختــه وو زمــا د پوښــتنی لپــاره تلیفونــه تــه حاجت نسته صرف ما یاده که زه به درته راسم،

ساحل موسکی سو او ویویل: ولی ته پیری یی؟

زینت موسکې سوه او ویویل: همداسی فکر وکه،

ســاحل وویــل: ملګــری مــی تلیفــون راتــه کــړی وو ویــل یــی چــی راتلــونکی اوونــۍ کــی پوهنتــون شــروع کیــږی راتلــونکی اوونــۍ تــه ځلــور ورځــې پاتــه دی زه بــه دری ورځې وروسته روان سم اِنْ شاءالله،

زینــت وویــل: کوښــښ وکــه چــی ځــان کامیــاب کــړی پــه کامیابی کی ستا خوښې پټه ده،

ساحل وویل: زینت! یو خبره درته وکم؟

زینت وویل: هو مهربانی،

ســاحل وویــل: زینــت! زه د ژونــده ډیــر ســتومان وم البتــه زمــا خخــه خوښــی او مســکاء هیــره وه خــو دا څــو ورځــې چــی مــی ســتا ســره لیــدلی دی زه داســی فکــر کــوم چــی مــا غــم هــیڅ لیــدلی نــه دی داســی خوشــحاله یــم چی د اندیښنې فکر لا نکوم دا ټول ستا له برکته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: که غواړی چی خوشحالی دی نوره هم ډیره سی او زه همداسی دلته راځم نو ته به دی پوهنتون په پوره زیار سره وایی که نه نو نه به بیا خوشحالی ووینی او نه هم ما،

ساحل وویل: سمده زه کوښښ کوم خو زینت زما حافظه ډیره کمزوری ده شیان می هیڅ یاد کی نه پاتیږی،

زینت وویل: ته خو کوښښ وکه،

ساحل وویل: سمده خو دا ځلور کاله به زه دلته نه راځم او ستا سره به څنګه وینم؟

زینت وویل: په ښار کی زموږ د ډیرو خپلوانو کورونه دی کله به زه درځم او کله چی ستا پوهنتون رخصتیدی بیا به ته دلته راځی،

ساحل وویل: سمده،

ساحل ښار ته د تلو اماده ګی نیول سبا ته روانیدی په ماښام کی یی پخپل خونه کی بستی ته شیان اچول چی دباندی د یو چا د قدمو ږغ سو ساحل غوږ ونیوی په دی سره د قدمو ږغ هم ورک سو کله چی ساحل بیا پخپل کار اخته سو بیا د قدمو ږغ سو په دی سره یو دم ساحل د دروازې پر خوا وځغستل او دباندی ووتی کله چی یی دباندی وکتل هیڅوک نه وو خو د کلاء دننه دروازه خلاصه سوی وه ساحل د خپل کوټې څخه لاندی کښته سو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د کــلاء دننــه دروازه یــی وتــړل او بیرتــه خپــل کــوټې تــه ننــوتی کلــه چــی ســاحل ننــوتی پــه دی ســره ســم د کــلاء دننــه دروازه بیــا خلاصــه ســوه او د پــانزیبو ولا قدمونــه بیــا کــلاء تــه ننوتــل، ســاحل خپــل شــیان ســره ټــول کــړل او وروســته خپــل کــټ تــه پورتــه ســو او بیــده ســو کلــه چــی پــه خــوب کــی غــرق ســو نــو یــو چــا د ســاحل د کــوټې دروازه هــم خلاصــه کــړه او دننــه کــوټې تــه ننــوتی د ســاحل کــټ تــه نیــږدی ســو او د ســاحل پــر ســر یــی لاس ونیــوی او د ســاحل پــر ســر یــی ریــګ تــوي کــړل بیــا یــی پــر ســاحل تــوس کــش کــړ او بیرتــه د کــوټې څخــه ووتــی او دروازه د دننــه طــرف څخــه بیرتــه وتــړل ســوه څــو ســاعته وروســته ســهار ســو کلــه چــی ســاحل د خوبــه راکښینســتی نــو پــر ســر یــی لاس ونیــوی سر یی څه ناڅه درد کوی،

ســاحل د ســهار تــر ناشــتی وروســته خپــل بســته د کــوټې څخــه کــلاء تــه را وایســتل چــي پــه دی وخــت کــی زینــت هــم راغلــه ســاحل تــه یــی ســلام ووایــه د زینــت پــه لاس کــی یــو د خــواړو لوښــی هــم وو وروســته یــی ســاحل تــه وویل: ښه نو ساحل ته نور ځی؟

ســاحل د غــم ســاه و ایســتل او ویویــل: هــو نــو بــس ده نــور تــه مــی دلتــه نــه پریــږدی چــی پاتــه ســم نــو زه هــم ځم،

زینــت هــم د غــم ســاه واخیســتل او بیــا یــی ســاحل تــه وویــل: ســاحل زړه خــو مــی نــه غــواړی چــی تــه ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـی خـو بیـا هـم مجبوریـت دی تـه بایـد خپـل راتلـونکی خپله جوړ کړی،

ساحل وویـل: بـس بـس دا خـوږو خـوږو خبـرو مـی مـه خطاباسـه راکـه پـه دا لاس کـی دی څـه شـی راتـه راوړیدی؟

زینـت هغـه لوښـی سـاحل تـه ورکـی او پـه موسـکا یـی وویـل: دا مـی سـهار د وختـه سـتا لپـاره یـو لـږ انـدازه خواږه تیار کړل،

سـاحل غوښـتل چـی د هغـه لوښـی سـر خـلاص کـی او خونـد یـی وګـوری خـو زینـت یـو دم پـری بږغ کـړ او ویویـل: سـاحل! هیلـه کـوم چـی ښـار تـه ورسـیدی بیـا یـی وخوره اوس نه،

سـاحل حیـران سـو او بیرتـه یـی د لوښـی سـر ور وتړی او ویویل: سمده،

وروسـته سـاحل خپـل بسـته واخیسـتل او روانیـدی د تلـو پـه وخـت کـی یـی پـه زړه کـی راغلـل چـی کـاش یـو ځـل مـی د زینـت مـخ لیـدلی وای نـو یـی تـر شـا زینـت تـه وکتـل او غوښـتل یـی چـی ورتـه ووایـی خـو زینـت یـی خبـره پـری کـړه او ورتـه یـی وویـل: سـاحل! زه پـوهیږم چـی تـه څـه فکـر کـوی او څـه وایـی خـو هیلـه کوم ددی خواهیش څخه دی واوړه،

سـاحل حیـران سـو او بیـا یـی پـه موسـکا وویـل: مـا څـه ویل غوښتل زینت؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: داغه چی تا باید زما ځیهره لیدلی وای،

ساحل حیران سو او بیا موسکی سو بیا یی وویل: ښه ته زما د زړه په خبره څنګه پوه سوی؟

زینت وویل: ستا د رنګه څخه راته معلومه سوه،

ساحل وویل: زینت! تاته خو دا معلومه سوه چی ما هم دا ویل غوښتل خو دا نسوه درته معلومه چی ما ولی غوښتل تا ووینم،

زینت وویل: ښه ووایه ولی دی غوښتل چی ما ووینی؟

ساحل وویل: زینت! په ژوند باور نسته داسی نه چی بیا زه تا ونه وینم،

زینت وویل: ساحل! په هغه ورځ به زه ستا بیی غوښتنی خپل ځیهره در ښکاره کم په کمه ورځ چی ته په پوهنتون کی لومړی مقام لاسته راوړی ځکه زه به وپوهیږم چی ته زما لپاره دا کولای سی او که نه،

ساحل وویل: خو زینت داسی نه چی ستا د لیدلو مخکی مړ سم،

د ساحل په دي ویلو سره زینت ژر د هغه پر خوله لاس ونیوی او بیا یی وویل: نه الله دی نکوی،

ساحل د زینت او زینت د ساحل په سترګو کی سترګی ښخي کړی وی چي لږ وروسته یو دم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل سترګو درد شروع کړ او ژر یې پر سترګو لاس ونیوی، زینت وویل: څه پېښه سول ساحل ایا ته ښه یې؟

ساحل وویل: هو هو زه ښه یم بس سترګو می یو څه درد وکړ،

زینت وویل: ایا اوس سم سوی؟

ساحل وویل: هو سم سوم د تشویش وړ خبره نه ده،

وروسته ساحل خپل بسته او شیان واخیستل او روان سو زینت د کلاء تر دروازې ور سره وه کله چې ساحل د کلاء څخه وتی نو یې زینت ته وویل: زینت! ته اوس کومی خواته ځی ایا کور ته ځی؟

زینت موسکۍ سوه او بیا یې وویل: زموږ کور خو داغه دی،

ساحل هم موسکی سو او بیا یې د زینت څخه خدای پـه امانی واخیستی او روان سو کله چې څه مخته ولاړی او د کلاء څخه لیری سو نو هغه دوه نفران په مخ ورغلل چې د کلاء مخته به تیریدل او خندل به یې هغوی د ساحل په لیدو ډیر وارخطاء سول او بیا د ساحل پښو ته ټیټ سول او د ساحل پښی یې ونیولی او ورته یې وویل چې موږ وبخښه موږ وبخښه بیا به داسی نکوو،

ساحل حیران وو چې دا څه وایی وروسته یې فکر وکړ چې دا لیونیان دی نو یې په موسکا ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویـل: ورځـي ورځـي مـا بخښـلی یاسـت خـو بیـا داسـی مکوې،

هغوی وویل: سمده بیا مو توبه ده،

سـاحل چـی د هغـو ښځـه روان سـو نـو د ځـان سـره یـی وخندل چی دا خو لیونیان وه،

سـاحل چـی کلـه بـس تـه وختـی او د ښـار پـر طـرف روان سـو پـه لار کـی سـاحل د زینـت پـه فکـرو کـی سـر د بـس پـر کلکـین اچـولی وو او دبانـدی یـی کتـل چـی ناپامـه یـی د یـوی غونـډۍ پـر سـر زینـت ولیـدل چـی ده تـه یـی کتـل سـاحل فکـر وکـړ چـی زمـا د سترګو دیـد بـه کنـزوزی سـوی یـی نـه یـی ژر سـترګې وموښـلی او بیـا یـی هغـې غونـډۍ تـه وکتـل خـو هلتـه هـیڅ شـی هـم نـه وه سـاحل د ځـان سـره موسـکی سـو فکـر یـی وکـړ چـی پـر زینـت عاشـق سـوی دی، څـه وخـت وروسـته ښـار تـه را ورسـیدی د بـس پـه تـم ځـای کـی شـهاب ورتـه انتظـار وو کلـه چـی سـاحل د بـس څخـه کښـته سـو نـو شـهاب ولیـدی او دواړو ټینـګ پـه غیـږ کـی سـره ونیـول وروسـته دواړه د شـهاب ورکشـاف تـه ولاړل هلتـه یـی بانـډار سـره شـروع کـړ وروسـته سـاحل وویـل: شـهاب! پوهنتـون څـه وخـت شروع کیږی؟

شهاب وویل: سبا ته ان شاءالله شروع کیږی،

ساحل وویل: ولا یاره ډیر ورته واخطاء یم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــهاب وویــل: هــیڅ فکــر مــه خرابــوه توکــل پــر الله کــه هــر څــه بــه الله خیــر کــی خــو ســاحل تــه دا راتــه ووایــه چی پوهنتون ته دی څنګه تلوسه سوه؟؟

ســاحل موســکی ســو او بیــا یــی وویــل: یــو چــا ورتــه تشویق کړم او مجبوره یی هم کړم چی باید ویوایم،

شــهاب وویــل: اررر څــوک ده پــه کلــی کــی خــو بــه عاشق سوی نه یی؟

ساحل موسـکی سـو او بیـا یـی وویـل: یـا داسـی خبـره نـه ده یاره،

شــهاب وویــل: تــه راتــه کیســه وکــه چــی څــه خبــره ده یاره؟

ســاحل وویــل: بیــا پــر کــراره درتــه وایــم اوس نــه او اوس به دا خواړه وخورو دا د هغه کس د لاس دی،

ســاحل چــی کلــه د خــواړو د لوښــی ســرپوښ ور خــلاص کــړ نــو ویلیــدل چــی شــیر بــرنج وو نــو شــهاب پــه ګوتــه ســره د هغــه څخــه لــږ څــه وخــوړل کلــه چــی شــهاب هغــه وخــوړل نــو یــی ســترګی غټــی کــړی ســاحل حیران سو او ویویل: څه خبره ده؟

شــهاب بیــا ګوتــه لوښــی تــه ور دننــه کــړه او بیــا یــی لــږ څــه ځنــی را واخیســتل او ویخــوړل خــو بیــا یــی ســترګې غټــی ونیــولی ســاحل حیــران ســو چــی څــه پیښــه ده نــو یــی خپــل ګوتــه هــم ور دننــه کــړه او لــږ څــه یــی ځنــی وخــوړل ســاحل هــم حیــران پاتــه ســو وروســته شــهاب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل د لاسه هغه د شیر برنجو لوښی حمله کړ او وییل: دا زما دی دا زه خورم،

ساحل هم پر لوښی ور سره حملې کړی تر ډیره وخته یی سره حملې وی چې په دی وخت کی د شهاب پلار راغلی ساحل او شهاب دواړه ودریدل د شیر برنجو لوښی د شهاب په لاس کی ورغلی، د شهاب پلار د شهاب پر طرف ورغلی او د شیر برنجو سرپوښ یی ور خلاص کړ او یو لږ څه یی په ګوته ځنی وخوړی کله چې یی خوند وکتی نو یی د شیر برنجو لوښی د شهاب د لاسه واخیستی او مخ د خپل دفتر پر خوا یی وځغستل ساحل د شا ورپسی ناره کړه: کاکا کاکا موږ ته هم یو څه راکه،

شهاب هم وویل: بابا بابا یوازی یی مه خوره موږ ته هم یو څه راکه،

کله چې د شهاب پلار د شیر برنجو څخه خپل اندازه وخوړی نو یی لوښی بیرته ساحل ته ورکړ هغه پاتی ساحل او شهاب وخوړی بیا د شهاب پلار ساحل ته وویل: زویه ایا دا تا پوخ کړی وو؟

ساحل وویل: نه کاکا د کلی څخه چې راتلم زما یو ملګری راکړ،

د شهاب پلار وویل: زویه باور می نه کیږی چې دا دي انسان پوخ کړی وی هتماً کوم پیری پوخ کړی وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل موسکی سو او ویویل: نه کاکا هغه دا زموږ او ستاسو پخیر انسان دی،

د شهاب پلار وویل: افرین دی سی باندي ډیر ښایسته شیر برنج یی پوخ کړی وو بل وار چی کلی ته تللی نو هتماً به زما لپاره یو څه نور شیر برنج څنی راوړی،

ساحل وویل: سمده کاکا ولی نه،

سبا ته ساحل د وخته د خوبه کښینستی او د شهاب سره پوهنتون ته روان سو کله چي پوهنتون ته رسیدی نو ساحل یو دوکان ته ورغلی شهاب ورته وویل: ساحل! څه کوی؟

ساحل وویل: یو څه نخود رانیسم،

شهاب وویل: نو په پوهنتون کی یی خوری خو چی د پوهنتون څخه راووتی بیا به یی رانیسی،

ساحل وویل: یا یاره زما اوس اشتهاء ورته وسوه،

شهاب وویل: نو سمده ته نخود رانیسه زه ځم صنف ته می او ته ولاړ سه خپل صنف ته دی،

ساحل وویل: نو ته زما څخه جلا یی؟

شهاب وویل: هو یاره زه په دویم سمیسټر کی یم ته دی د اول سمیسټر صنف ته ولاړ سه،

وروسته شهاب ولاړی او صنف ته ننوتی ساحل نخود رانیول پوهنتون ته ننوتی ټول محصلین

(c) ketabton.com: The Digital Library

صنفونو ته ننوتلی وه ساحل په پوهنتون کی په لومړی صنف پسی ګرځیدی چی وروسته یی پیدا کړ ساحل پټ صنف ته وکتل ټول محصلین ناست وه خو استاذ نه وو، ساحل فکر وکړ چی راسه محصلین خطاباسه او یو شوخی وکه نو یی ځان سره سم کړ او د استاذ پځیر صنف ته ننوتی ټول شاګردان ورته ولاړ سول، ساحل په خندا سو او ویویل: زه محصل یم،

لږ وروسته استاذ راغلی خو یو هم نسو ولاړ ځکه دوی بیا فکر کاوه چی محصل دی، وروسته درس شروع سو استاذ وویل: محصلینو کله چي د لومړی ځل لپاره په کال ۱۹۶۰ کی د بخار ماشین جوړ سو نو ددې سره سم موټر هم اختراع سو وروسته کښتې او بیا اورګاډی اختراع سول د کښتیو په اختراع سره نړیوالو ډیر کشفیات وکړل چي هغه وخت هم کښتی د بخار پواسیطه سره چلیدل،

د استاذ خبرې لا نه وی خلاصی چی ساحل د پوښتنی کولو لپاره لاس پورته کړ خو استاذ ورته کوم اهمیت ورنه کړ او خپلو خبرو ته یی جریان ورکړ خو ساحل بیا لاس پورته کړ استاذ ورته وویل: د درس په مینځ کی څوک پوښتنه نه کوی،

ساحل وویل: خو استاذه بیا می هیریږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دی سره په صنف کی ټول محصلین په خندا سول استاذ دردمن سو او ویویل: لاس کښته که بی ادبه،

ساحل وویل: اسانه پوښتنه ده استاذه مه وارخطا کیږه،

محصلین ټول په خندا وه استاذ ساحل ته وویل: ته مهربانی وکه زما د صنف څخه ووځه !

ساحل وویل: څه شی می وکړل خو صرف می یو پوښتنه کول تاته درد ولی درغلی،

په دی سره بیا ټول محصلین په خندا سول استاذ نور هم قهرجن سو او ساحل ته یی وویل: ووځه زما د صنفه !

ساحل وویل: خو ولی؟

استاذ وویل: بس ووځه!

ساحل هم ولاړ سو او د صنف څخه ووتی او دباندی په ساعتیری بوخت سو لږ وروسته تفریح سوه ټول محصلین دباندی راووتل شهاب ولیدل چی ساحل د ټولو دمخه د صنف څخه راوتلی دی نو یی ورته وویل: ساحل ولی دومره وختی د صنف څخه راوتلی یی؟

ساحل وویل: استاذ د صنف څخه ویستلم،

شهاب وویل: خو ولی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: استاذ درس وایه ماته یو پوښتنه پیدا سوه چې کله مې لاس پورته کړ ویل لاس دې کښته که ما ویل پوښتنه لرم وای بیا یې وروسته وکه ما ویل بیا مې هیریږي بس دا مې وویل استاذ ویل ووځه د صنفه زه هم راووتم،

شهاب وویل: هتماً تا یو څه زیات ویلي دي چې استاذ د صنف ویستلی،

دوهمه ورځ بیا د ساحل د هغه استاذ سره جنجال سو او استاذ بیا تر صنف ویستی کله چې شهاب بیا ساحل دباندې ولیدی نو یې ورته وویل: ساحل ته دلته د څه شي لپاره راغلی یې؟

ساحل وویل: د پوهنتون لپاره،

شهاب وویل: ولې راغلی یې،

ساحل وویل: د یو چا سره مې شرط تړلی دی هغه مجبوره کړی یم،

شهاب وویل: ساحل زه تا له کوچنیوالي پیژنم چې ته صادقه انسان یې خو که هغه چې تا شرط ور سره تړلی دی او ستا څخه یې دا هیله کړیده چې ته به پوهنتون وایې که هغه تا داسې ووینې نو ته فکر وکه چې څومره زیات به درڅخه خوابدی او خفه سي ایا دا ته زغملای سې؟

ساحل وویل: نه یاره هغه پر ما زیاته ګرانه ده او زه یې زیات قدر کوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــــهاب موســـکی ســـو او ویویـــل: ښــــه بیـــا د مینـــی کیســـه ده؟

ســـاحل هـــم موســـکی ســـو او ویویـــل: هـــو یـــاره زه بیـــا مـــین سوی یم،

شـــهاب موســـکی ســـو او بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل تـــه بایـــد خپلـــی مینـــی تـــه دوکـــه ور نـــه کـــړی او داســـی چـــی هـــره ورځ تـــه د صـــنف ښخـــه راوځـــی دا د هغـــې ســـره دوکـــه ده،

ســـاحل هـــم ځـــان متـــوجی ســـو او د ځـــان ســـره یـــی وویـــل چی نور به په صنف کی بی ځایه خبری نکوی،

شـــپه ســـوه ســـاحل خپـــل اطـــاق تـــه ولاړی تـــر ډوډی خوړولـــو وروســـته بیـــده ســـو شـــپه نیمـــایی ســـوه داســـی معلومیـــده چـــی د ســـاحل د اطـــاق خواتـــه یـــو ښـــوک روان دی کلـــه چـــی اطـــاق تـــه ورســـیدی نـــو د اطـــاق دروازه یـــو دم خلاصـــه ســـوه زوږ او غالمغـــال یـــی جـــوړ کـــړ ســـاحل هـــم د خوبـــه راکښینســـتی او دروازې تـــه یـــی وکتـــل ویلیـــدل چـــی بـــاد دروازه شـــرنګول ســـاحل ولاړ ســـو او دروازه یـــی وتـــړل او بیرتـــه پـــر خپـــل کـــټ بیـــده ســـو خـــو چـــی ســـترګې یـــی بنـــدې ســـوی بیـــا دروازه خلاصـــه ســـول ســـاحل یـــو دم او پـــه بیـــره د خوبـــه راکښینســـتی او شـــاو خـــوا یـــی وکتـــل ښـــوک نـــه وه بـــاد دروازه شـــرنګول وروســـته ســـاحل د خوبـــه کښینســـتی او بیـــا نســـو بیـــده ســـهار وختـــی پوهنتـــون تـــه روان ســـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې صنف کې کښېنستي نو خوب ډېر ځنګوی یو ساعت یې درس ته غوږ نیولی وو خو کله چې د ریاضی ساعت سو لږ وخت یې ریاضی ته غوږ وو خو وروسته یې پر میز سر کښېښوی او بیده سو څه وخت وروسته په صنف کې غالمغال سو ساحل چې کله سر راپورته کړ نو ویلیدل چې رخصتي سوی وه او ټول محصلین وتل ساحل هم خپل کتابونه سره ټول کړل او غوښتل یې چې د صنف څخه ووځي چې پر تخته یې دري د ریاضۍ سوالونه ولیدل ساحل فکر وکړ چې استاذ محصلینو ته کورنۍ دنده ورکړیده نو یې د بستې څخه کتابچه را وایستل او هغه سوالونه یې ولیکل کله چې خپل اطاق ته ولاړی نو یې کتابچه د بستې نه را وایستل او د سوالو په حلولو لګیاء سو ساحل ډېر کوښښ وکړ چې هغه سوالونه حل کړی خو حل کولای یې نسوای ساعتونه یې باندی تیر کړل خو سوالونه یې نسوای حل کولای چي باندی شپه سول او ساحل د لیکنې پر میز سر پر کتابچه ایښی وو او بیده سوی وو څه وخت وروسته چې کله شپه نیمایی سوی وه د ساحل په اطاق کې د پانزیبو شرنګهاری سو لږ وخت وروسته ساحل راکښېنستي او شاوخوا یې وکتل خو څوک نه وه بیا یې د اطاق دباندی وکتل خو هلته هم څوک نه وه وروسته خپل کاری میز ته راغلی او بیا په سوالو حلولو اخته سو خو ددې واری یې سوالونو ته جوابونه ولیکل خو ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطمـــئن نـــه وو چـــی صـــحی دی وی، څـــه وخـــت وروســـته ســـهار ســـو ســـاحل تـــر ســـهار ناشـــتی وروســـته د پوهنتـــون بســـته واخیســـتل او د پوهنتـــون پـــر خـــوا رهـــی ســـو لـــومړی درســـی ســـاعت د ریاضـــۍ وو کلـــه چـــی استاذ صـــنف تـــه داخـــل ســـو ټـــول محصـــلین یـــی درنـــاوی تـــه ولاړ ســـول لـــږ وروســـته ســـاحل د ځایـــه ولاړ ســـو کتابچـــه یـــی د ځـــان ســـره واخیســـتل او اســـتاذ تـــه ورغلـــی ساحل استاذ ته وویل: استاذه! کورنۍ دنده ګوری؟

استاذ وویل: کومه کورنۍ دنده؟

ســـاحل اســـتاذ تـــه کتابچـــه ورکـــړه او ورتـــه یـــی وویـــل: هغه تیره ورځ چی تا پر تخته لیکلی وه،

اســـتاذ چـــی کلـــه د ســـاحل ســـوالونه ولیـــدل نـــو ډیـــر حیـــران ســـو او حیـــران حیـــران یـــی ســـاحل تـــه کتـــل او بیـــا یـــی ساحل ته وویل: ایا دا تا حل کړل؟

ساحل وویل: هو استاذه ایا صحی دی؟

اســـتاذ نـــور هـــم حیـــران ســـو او ســـاحل تـــه یـــی وویـــل: تـــه لږ صبر زه بیرته راځم،

اســـتاذ د صـــنف څخـــه ووتـــی او د ســـاحل کتابچـــه یـــی هـــم د ځـــان ســـره واخیســـتل ټولـــو محصـــلینو ســـاحل تـــه حیـــران کتـــل او بیـــا یـــوه محصـــل وویـــل: څـــه خبـــره ده ساحل خیریت وو؟

ســـاحل وویـــل: نـــه پـــوهیږم اســـتاذ زمـــا ســـوالونه وکتـــل او بیا یی وویل چی ته صبر زه بیرته راځم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــړ. وروســـته د ســـاحل اســـتاذ د پوهنتـــون ریـــس او ځـــو د پوهنتـــون نـــور لـــوړ رتبـــه اســـتاذان او د پوهنتـــون شـــاګردان صـــنف تـــه راغلـــل ســـاحل ډیـــر وارخطـــاء ســـو چـــي څـــه پیښـــه ده، وروســـته د پوهنتـــون ریـــس چـــی د ســـاحل کتابچـــه یـــی پـــه لاس کـــی وه و ســـاحل تـــه رامختـــه ســـو او ســـاحل تـــه یـــی وویـــل: ایـــا دا ســـوالونه تـــا حـــل کړیدی؟

ســـاحل چـــی وارخطـــاء وو وویـــل: هـــو ریـــس صـــاحب مـــا حـــل کړیـــدی تیـــره ورځ چـــی زه پـــه صـــنف کـــی د زیـــاتې بـــدخابې لـــه وجـــی بیـــده ســـوی وم چـــی کلـــه راکښینســـتم صـــنف رخصـــتیدی اســـتاذ پـــر تختـــه کـــورنۍ دنـــده راکـــړی وه نو دا ده ما حل کړه،

د ریاضـــی اســـتاذ وویـــل: ســـاحله! هغـــه کـــورنۍ دنـــده نـــه وه بلکـــی پـــه ریاضـــۍ کـــی د نـــړی هغـــه ســـوالونه وه چـــی هیچـــا تـــر اوســـه نـــه وه حـــل کـــړی او هیچـــا یـــی معقـــول جـــواب نـــه وو پیـــدا کـــړی خـــو تـــا هغـــه درې ســـوالونه حـــل کړیـــدی او معقـــول او صـــحي جوابونـــه دی ورتـــه لیکلـــی دی دا دی څنګه وکړه؟

ســـاحل هـــم حیـــران وو او بیـــا یـــی وویـــل: ټولـــه شـــپه مـــی ورتـــه تیـــره کـــړه چـــی حـــل یـــی کـــړم خـــو بیـــا بیـــده ســـوی وم چی راکښینستم نو می داغه جوابونه ورته ولیکل،

د پوهنتـــون ریـــس ســـاحل تـــه وویـــل: ســـاحله تـــه پـــوهیږی چـــی پـــه دی ســـره بـــه ســـتا پـــه ســـبب زمـــوږ پوهنتـــون ډیـــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمختـــګ وکـــړی او ډیـــر ویاړونـــه بـــه مـــو پـــه برخـــه ســـی، بیـــا د پوهنتـــون ریـــس محصـــلینو تـــه وویـــل: محصـــلینو ستاســـو همصـــنفی ســـاحل نـــن داســـی یـــو کـــار کړیـــدی چـــی د نـــړی لـــوړ لـــوړ ریاضـــی پوهـــان ورتـــه عـــاجزه یعنـــی ورتـــه پاتـــه راغلـــی وه نـــو د ســـاحل پـــه ویـــاړ ښـــه ویـــاړلی چکچکـــی وکـــړی، ټولـــو محصـــلینو د ســـاحل پـــه ویـــاړ ښـــه ډیـــري چکچکـــی وکـــړی او بیـــا ریـس وویـل: او یـو بلـه خبـره مـوږ بـه پـه پوهنتـون کـی د سـاحل پـه ویـاړ یـو غونـډه او یـو میلـه جـوړه کـړو، پـه دی ســـره د ســـاحل ملګـــری شـــهاب او نـــور محصـــیلن ډیـــر خوشـــحاله ســـوه او ټولـــو ســـاحل پـــه اوږو کښـــینوی او خوشـــحالي یـــی کـــولی، دوې ورځـــې وروســـته د ســـاحل پـــه ویـــاړ غونـــډه نیـــول کیـــده خـــو ســـاحل غوښـــتل چـی پـه دې غونـډه کـی زینـت هـم ګـډون وکـړی خـو نـه د زینـت نمبـر ور سـره وو او نـه هـم پوسـتخانی دومـره ژر ور رســـولای ســـوای نـــو یـــی د زینـــت څخـــه زړه صـــبر ســـو دوې ورځـــې وروســـته غونـــډه جـــوړه ســـوه لـــوړ پـــوړو چـــارواکو اســـتاذانو او ټولـــو محصـــلینو ګـــډون پکښـــی کـــړی وو تـــر میلمســـتیا وروســـته د پوهنتـــون ریـــس د مائـــک طـــرف تـــه ورغلـــی او ویویـــل: دوســـتانو لکـه څنګـه چـی تاسـو خبـر یاسـت چـی دا میلمسـتیا مـوږ زمـــوږ د یـــو نابغـــه محصـــل لپـــاره نیـــولی ده نـــو اوس وخـــت را رســـیدلی دی چـــی نومـــوړی محصـــل پـــه ښـــکلو ډالیـــو ســـره ونـــازوو تـــول محصـــلینو او لـــوړ پـــوړو چـارواکو خپـل ډالـي پـه لاسـو کـی ونیـولی پـه محصـلینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـــی د ســـاحل ورونـــه هـــم ولاړ وه هغـــو هـــم ډالـــې پـــه لاس کـــی نیـــولې وی خـــو پـــه دی نـــه وه خبـــر چـــی دا محصـــل بـــه څـــوک وی، لـــږ وروســـته د پوهنتـــون ریـــس وویل: نو بلنه ورکوو ښاغلی ساحل ته،

ټولـــو یـــی پـــه ویـــاړ چکچکـــی وکـــړی او ســـاحل هـــم د ستیج مختـــه راغلـــی خـــو ورونـــو یـــی بیـــا هـــم ونـــه لیـــدی ټولـــو خپـــل ډالـــې پـــه لاس کـــی نیـــولی وی او یـــو یـــو د ســـاحل خواتـــه ورتلـــی او ســـاحل تـــه بـــه یـــی ډالـــې ورکـــولې نوبـــت او واری تیریـــدی چـــی پـــه دی وخـــت کـــی د ســـاحل ورونـــو تـــه هـــم نوبـــت ورســـیدی کلـــه چـــی هغـــوی ســـاحل تـــه ورســـیدل د ســـاحل مـــخ بـــل طـــرف تـــه وو کلـــه چـــی یـــی ورونـــه ورتـــه را ورســـیدل ســـاحل هغـــو تـــه پـــه موســـکی مـــخ ور واړوی کلـــه چـــی یـــی ورونـــو ســـاحل او ســـاحل خپـــل ورونـــه ولیـــدل نـــو ډیـــر ســـره حیـــران ســـول او یـــو و بـــل تـــه یـــی حیـــران حیـــران کتـــل پـــه دی کـــی زیـــات وخـــت تیـــر ســـو بیـــا ریـــس د ســـاحل ورونـــو تـــه وویـــل: محصـــلینو لـــږ ژر مـــو تحفـــی ســـاحل تـــه ورکـــی ملګـــری زیـــات دی هغـــوی هـــم د ســـاحل ســـره وینـــی، د ســـاحل ورونـــو پـــه حیرانتیـــا ســـره ســـاحل تـــه خپـــل ډالـــې ورکـــړی، کلـــه چـــی ډالـــې ورکـــول ختـــم ســـول نـــو د پوهنتـــون ریـــس وویـــل: او دوســـتانو مـــوږ د ســـاحل لپـــاره یـــو ډیـــر ښـــه خبـــر لـــرو هغـــه دا چـــی څـــو اوونـــۍ وروســـته زمـــوږ امتحانـــات شـــروع کیـــږی پـــه هغـــه امتحـــان کـــی مـــوږ د نابغـــه محصـــلینو لپـــاره یـــو امتحـــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــرو چــی مــوږ د هغــوی ځخــه د ټولــو پاتــه سمیســترانو امتحــان اخلــو کــه هغــوی پــه هغــه امتحــان کــی بریــالی ســول نــو زمــوږ ســره بــه د پوهنتــون فارغــه محصــل وشــمیرل ســی او د فراغــت اســناد بــه یــی ورتــه ورکــو مــوږ د هغــه امتحــان لپــاره ســاحل اوس لا انتخــاب کړیــدی او زه پــه دی مطمــئن یــم چــی ســاحل بــه پــه هغــه امتحان کی تر ټولو اول او غوره محصل وی،

پــه دی وخــت کــی ســاحل تــه د زینــت خبــره ور یــاد ســول چــی هغــی ویــل: ســاحل تــه کوښــښ وکــه زه باوری یم چی ته به تر ټولو اول یی،

پــه دی ســره ســاحل موســکی ســو او زینــت یــی ډیــره ویادیــدل، وروســته غونــډه او میلمســتیا خلاصــه ســول ســاحل د خپلــو تحفــو ســره د پوهنتــون ځخــه د وتلــو پــه حــال کــی وو چــی پــه دی وخــت کــی یــی ســترګی پــر زینــت ولګیــدی چــی د پوهنتــون پــه پــارک کــی ولاړه وه ســاحل ډیــر حیــران ســو او ژر یــی د هغــی پــر طــرف ور وځغســتل او پــه حیرانیــاو موســکا یــی زینــت تــه وویل: زینت ته دلته ځنګه؟

زینــت موســکی ســوه او ویویــل: ســاحل ســتا د ویــاړ مراسم وه او زه به نه راتلم؟

ســاحل موســکی کیــدی او ویویــل: خــو دا ځــای تــه ځنګــه پیدا کړ او ته ځنګه خبره سوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زينت وويل: ما درته ويلي وه چې ما ياده که زه به دی په حضور کی حاضره سم تيره ورځ تا زه ياده کړم او زه دا يم راغلم،

ساحل موسکی سو او ويويل: نه نه هتماً يو چا درته ويلي دی تا خو ويلي وه چې زموږ دوستان هم په ښار کی اوسيږی هتماً په هغو کی يو چا درته ويلي دی،

د ساحل د خبرو په وخت کی شهاب هم د پوهنتون څخه غوښتل ووځي چې په دی وخت کی يي ساحل وليدی شهاب ساحل ته ډير حيران حيران او په تعجب سره کتل،

زينت موسکی سوه او بيا يي وويل: خير ته دا پريږده مبارکی درته وايم وای په ټوله پوهنتون کی وځليدی،

ساحل موسکی سو او ويويل: مننه خو دا ټوله ستا د برکته که تا زه نه وای تشويق کړی نو نن به زه دلته نه وای وياړل سوی دا خو ټوله ستا فيرزوينه ده،

شهاب ولاړ وو او ساحل ته يي حيران حيران کتل خو ساحل هغه نه ليدی وروسته د ساحل هم شهاب ته پام سو ورته يي وکتل او موسکی سو څه وخت وروسته شهاب د پوهنتون څخه ووتی او ولاړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: نه نه دا خو ستا لیاقت وو چې ته یې تر دی ځایه را ورسولی او بخښنه ډېره ډېره غواړم چې ستا لپاره می تحفه نه راوړل،،،

ساحل وویل: زینت! ته چې می ولیدی همدا زما لپاره یو ستره تحفه ده،

زینت خپل سترګې د ساحل په سترګو کې ښخې کړی او یو د بل سره یې مینه نوره هم په زړه کې زیاته سوه، وروسته زینت وویل: ساحل زه باید اوس ولاړه سم دلته د یو دوست کورته راغلی وم اوس بیرته ځو،

ساحل وویل: زینت نور څوک در سره دي؟

زینت وویل: زموږ دوستانو دی،

ساحل وویل: خو یو ځو ورځې به همدلته پاته سوې وای،

زینت وویل: نه بس مازې می ته لیدلی اوس بیرته ځم خو ډیر ډیر می مه یادوه که نه هر واری به ستا مخ ته ولاړه یم،

ساحل موسکی سو او ویویل: زه خو همداغه غواړم،

وروسته زینت د ساحل څخه خدای په آمانی واخیستی او روانه سوه ساحل پر هغه ځای ولاړ وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یی یو خبره په فکر کی راغلل چی زینت ته یی وکړی نو یی ژر ور ناره کړه: زینت؟

خو کله چی یی مخ ور واړوی نو هلته هیڅوک نه وه ساحل موسکی سو او د ځان سره یی وویل: لکه چی زیات تلوار یی وو،

د ساحل ورونو خپل پلار ته وویل: بابا زړه ته به دی ونه لویږی ساحل د ټولو پوهنتون یو ویاړلی نوم وګټی،

د ساحل مور او پلار ډیر حیران سول او بیا د ساحل پلار وویل: ایا تاسو ډاډه یاست چی هغه ساحل وو؟

د ساحل ورونو وویل: بابا مور هغه پخپلو سترګو ولیدی چی ساحل وو او مور هغه ته نیږدی هم ورغلو او ډالۍ مو هم ورکړی،

د ساحل د مور او پلار تر سترګو اوښکې وبهیدلی د ساحل پلار وویل: زه پوهیدم چی دا بی عقل به یو وخت هتماً یو لوړ مقام ته رسیږی خو فکر می نه وو کړی چی دومره ژر به رسیږی،

کله چی ساحل خپل اطاق ته ولاړی هلته یی ډالۍ کتلې چې په دی وخت کی د اطاق دروازه وټکیدل ساحل ور ولاړ سو او دروازه یی ور خلاصه کړه ګوری چی شهاب وو، ساحل شهاب ته وویل: اوه شهاب ته یی راځه مهربانی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــهاب هـــم د ســـاحل اطـــاق تـــه ور ننـــوتی ســـاحل ډیـــر خوشـــحاله معلومیـــدی بیـــا شـــهاب د ســـاحل تنـــدي تـــه لاس ونیـوی او سـاحل تـه یـی وویـل: ایـا تـه خـو بـه ښـه یـی او خورا خوشحاله معلومیږی څه خبره ده؟

ساحل وویل: هو ښه یم ولی دی دا پوښتنه وکړه؟

شهاب وویل: بس داغسی می وویل،

بیـــا شـــهاب و ســـاحل تـــه ډالـــۍ ورکـــړه او ورتـــه یـــی وویـــل: ســـاحل واخلـــه دا ډالـــۍ درتـــه زمـــا بابـــا رالیږلـــی ده،

ســـاحل وویـــل: اوه یـــاره ولـــی مـــو دومـــره تکلیـــف کـــوی خو هغه دی تاسو راکړل ډالۍ،

شـــهاب وویـــل: هغـــه خـــو زمـــا وه خـــو دا د بابـــا ده بابـــا ســـتا پـــه هکلـــه ډیـــر خوشـــحاله وو خـــو یـــاره تـــه دا راتـــه ووایـــه چـــی دا ســـوالونه تـــا څنګـــه حـــل کـــړل هغـــه هـــم داســـی ســـوالونه چـــی د نـــړی لـــوی ریاضـــۍ پوهـــانو نکړل حل؟

ســـاحل موســـکی ســـو او بیـــا یـــی وویـــل: البـــرټ انشـــټین می په خوب ولیدی هغه راوښول،

شـــهاب هـــم موســـکی ســـو او ویویـــل: هغـــه خـــو د فزیـــک عالم وو،

پـــه دی ســـره ســـاحل او شـــهاب دواړو ډیـــر وخنـــدل بیـــا ســـاحل وویـــل: نـــه پـــوهیږم یـــاره زه هـــم خپـــل ځانتـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حیــران یــم پــه هغــه ورځ چــی اســتاذ دا ســوالونه پــر تختــه لیکلــی وه او بیــا مــا ولیکــل نــو چــي دلتــه اطــاق تــه راغلــم ټولــه ورځ مــی بانــدی تیــره کــړه خــو حــل مــی نکــړل بیــا پــه شــپه کــی تــر نیمــایی شــپی ناســت وم خــو بیــا یــو دم خــوب رابانــدي غالبــه ســو او بیــده ســوی وم لــږ وروســته مــی یــو ږغ واوریــدی چــی راکښینســتم او کتــابچۍ تــه مــی وکتــل نــو لاســو مــی خپلــه اتمــات کــار شــروع کــړ او ددی ســوالو جوابونــه مــی ولیکــل، شــهاب هــم حیــران ســو فکــر یــی وکــړ چــی ســاحل لکــه چــی عصبی تکلیف لری،

ســاحل بــه هــره ورځ پــر وخــت پوهنتــون تــه تلــی او درســونو تــه بــه یــی ســمه توجــو کــول د اســتاذانو یــی نــور قــدر کــوی اســتاذانو یــی هــم ډیــر قــدر کــوی څــو ورځــې وروســـته د درو ورځـــو لپـــاره عمـــومی رخصـــتی وه ســاحل هــم شــیان ســره تیــار کــړل تــر څــو د روخصــتی دا ورځــې د زینــت ســره تیــری کــړی پــه کلــی کــی نــو د کلــی پــه نیــت روان ســو او تــر څــه وخــت وروســته کلــی تــه ورســیدی لکــه څنګــه چــی نــارنج کــلاء د بســانو د اډې څخــه لیــری وه نــو ســاحل بیــا پــه پښــو روان ســو تــر څــه وخــت وروســته بیــا د کلــی رود تــه ورســیدی ســاحل د رود تـــر غـــاړی روان وو چـــي بیـــا یـــی د انجونـــو خنــداوی واوریــدی ســاحل چــی کلــه مختــه ورغلــی نــو ویلیــدل چــی بیــا هغــه د تیــر واری انجــونی د رود تــر غــاړی ناســت وې او پــه اوبــو کــی یــی ســاعتیری کــوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل د هغو ځخه څه لیری وو چې هغو هم ساحل ولیدی کله چې ساحل هغو ته ور نیږدی سی هغو حیران حیران ورته کتل بیا ساحل هغو ته سلام ووایه هغو د ساحل سلام جواب کړ او بیا هغو یو وبل ته سره وکتل او ویخندل یوې انجلۍ ساحل ته وویل: ولې اخښې زموږ د مشرۍ بغیر دی په ښار کې ژوند نسوای کولای که څنګه چې داسې ژر راغلی؟

ساحل موسکۍ سو او ځان یې د دوې مختهٔ داسې وښوی چې ګواکې زه ستاسو مشره نه پیژنم نو یې ورته وویل: کومه ستاسو مشره؟

هغوی وویل: اخښې ولې داسې ناخبره ځان ښیئ ته فکر کوی چې موږ نو نه یو خبرې موږ په هر څه خبرې یو،

ساحل موسکی سو او ویویل: تاسو په څه خبرې یاست؟

هغوې وویل: داغه چې تا او زموږ مشره یو د بل سره مینه کوی خو یو و بل ته نسی ویلای؟

ټولې انجونې په خندا سوی، لږ هاخوا سپین ږیری سړی په خپل مځکه کې اخته وو چي په دی وخت کې یې ساحل ته پام سو او هغه ته یې حیران حیران کتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل هغوې ته وویل: نه نه داسې خبره نه ده ستاسو مشره ډېره حیاء ناکه او بااخلاقه انجلۍ دی زه یې ډیر احترام کوم،

هغوی بیا سره په خندا سوې او یوې پکښې وویل: نو ولې حیاء ناکې او بااخلاقې انجونې د مینې حق نه لری او که زړه نه لری؟

په دی سره بیا ټولې انجونې په خندا سوی او ساحل هم د دوی په خبرو موسکی کیدی،

یوه انجلۍ ساحل ته نیږدی سوه او ورته یې وویل: اخښې! هسې زړه غټ که او زموږ مشرۍ ته ووایه چې مینه در سره لرم،

په دی سره د ساحل سترګې غټې سوی او انجونو ټولو وخندل ساحل موسکی سو او بیا یې وویل: تاسو عجبه خبرې کوی،

سپین ږیری بزګر لا هم ساحل ته هغسې حیران حیران کتل چې په دی وخت کې د ساحل هم ورته فکر سو نو یې انجونو ته وویل: سمده نو زه ځم خو ستاسو مشره نه معلومیږی هغه چیرې ده؟

انجونو وویل: ورسه ورسه اخښې هغه به درته په کلاء کې انتظار وی،

انجونو ټولو وخندل او بیا ساحل د هغوی څخه خدای په امانی واخیستی او ځنی روان سو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـاحل د ســـپین ږیـــری پـــر طـــرف ور روان وو کلـــه چـــی هغـــه تـــه ورنیـــږدی ســـو نـــو د شـــرمه یـــی څـــه ونـــه ویـــل او همداســـی تـــری تیـــر ســـو خـــو ســـپین ږیـــری ډیـــر حیران او په تعجب ساحل ته کتل،

څـــه وخـــت وروســـته ســـاحل کـــلاء تـــه ورســـیدی ګـــورې چـــی د کـــلاء دروازه خلاصـــه وه او شـــاوخوا د اوبـــو اوبـــه پاشـــې ســـوی وه ســـاحل حیـــران ســـو او پـــه کـــلاء کـــی یـــی شـــاوخوا وکتـــل چـــي دا صـــفاکاری او دا اوبـــه پاشـــی چـــا کړیـــده خـــو کلـــه چـــی یـــی شـــاوخوا وکتـــل نـــو پـــه کـــلاء کـــی هیڅـــوک نـــه وه وروســـته ســـاحل کـــلاء تـــه ننـــوتی ګـــوری دننـــه پـــه کـــلاء کـــی هـــم صـــفاکاری ســـویده او څراغـــان لګیـــدلی دی ســـاحل هـــری خواتـــه حیـــران حیـــران کتـــل هیڅـــوک نـــه معلومیـــدل ســـاحل خپلـــه بســـته پـــه خپـــل اطـــاق کـــی کښیښـــول او بیرتـــه دبانـــدي راووتـــی او د کـــلاء بـــام تـــه وختـــی او د زینـــت پـــه انتظـــار ســـو لـــږ وروســـته زینـــت رابنـــکاره ســـوه ســـاحل د هغـــې پـــه لیـــدو ډیـــر خوشـــحاله ســـو تـــر روغبـــړ وروســـته ســـاحل وویـــل: زینـــت! ایـــا پـــه کـــلاء کـــی دا هـــر څـــه تـــا کـــړی وه دیتـــه څـــه اړتیا وه خو ته به یی څومره ستړی کړی یې؟

زینت وویل: نه دا ما نه دی کړی کارکونکو وکړه،

ساحل وویل: خو ستا په لاربنوونه یی کړیدی،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینــت وویــل: زه دا نــه غــواړم چــې مــوږ دی پــه صــفاء ځــای کــې و اوســیږو او تــه دی پــه داســې چټــل ځــای کې،

بیا زینت وویل: ساحل! ښه پخیر را ورسیدی؟

ساحل وویل: هو پخیر را ورسیدم،

زینــت پــه لاس کــې د خــواړو یــو لوښــې نیــولی وو او ساحل تـه یـی وویـل: سـاحل راځــه لانـدی میـز تیـار دی تــه بــه وږی ســوی یــی مــا ســتا لپــاره لــږ څــه شــیان پاخــه کړیدی،

ســاحل وویــل: ګــوره نــو زینــت بیــا دی هســې ځــان ستړی کړیدی،

زینــت وویــل: ســاحل پــوهیږی تــا چــې زمــا غوښــتنه ومنــل او ښــار تــه پــه پوهنتــون ویلــو پســې ولاړی زه ډیره خوشحاله سوم دا د هغه لپاره،

ســاحل موســکی ســو او بیــا یــی وویــل: صــرف پــه دي خواړو نه خلاصیږی،

زینــت موســکی ســوه او ویویــل: تــه اوس دا خــواړه وخوره بیا چې ته هر شی غواړی هغه به درکړم،

ســاحل او زینــت لانــدی کښــته ســول د خــواړو میــز تیــار وو زینــت ســاحل تــه پــه خپــل لاس خــواړه ور تیــار کــړل او د ســاحل مختــه یــی کښیښــوول ســاحل زینــت تــه وویل: ولی اغلی ته یی نه خوری؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: نه ما مخکی وخوړل،

ساحل دوهم خالی لوښی را واخیستی او خپل خواړه یی تقسیم کړه او زینت ته یی ورکړل او ورته یی وویل: دواړه به یی سره وخورو د خواړو خوند به نور هم زیات سی،

زینت هم ساحل ته نیږدی پر چوکۍ کښینستل او دواړو په خواړو پیل وکړ ساحل چی کله لومړی ګوله وکړل ډیر خوندور خواړه وه نو زینت ته یی وویل: زینت دا خواړه تاسو څنګه پخوی پوهیږی هغه شیر برنج چی تا راکړی وو کله چی می ملګرو د هغه خوند وکتی نو د ټولو پر جنګ سو او یو د بل څخه مو ځغلوی،

زینت په دی سره ډیر وخندل او بیا یی وویل: ما خو فکر کوی چی هیڅ به دی خوښ نسی،

ساحل وویل: څه وایی زینت! دومره ښایسته شیر برنج وو چي د ملګری پلار می راڅخه وعده واخیستل چی ویل یی که بیا کلی ته ولاړی نو هتماً به یی بیا راته راوړئ ما ویل سمده،

لږ وروسته خواړه وخوړل سوه زینت ولاړه سوه او د لاس پریولو اوبه یی راوړلی او د ساحل لاس یی ور پریولی بیا زینت وویل: ساحل نو زه باید ولاړه سم اوس،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: دومره ژر بیا ځی خو همدا اوس راغلی،

زینت وویل: نه ډیر وخت کیږی چی راغلی یم،

ساحل خپل ساعت ته وکتل بیا موسکی سو او ویویل: اوه ربنتیا هم ډیر وخت تیر سویدی نو ځې؟

زینت وویل: هو ځم د الله په امان،

ساحل وویل: الله دی مل سه!

کله چی زینت روانیدل نو بیرته یی مخ را وګرځوی ساحل ته او ورته یی وویل: هغه ساحل زه د خپلو ملګرو لخوا بخښنه غواړم هغوی باید ستا سره داسی خبری نه وای کړی؟؟

ساحل وویل: کومی خبری؟

زینت وویل: داغه چی موږ یو د بل سره مممینه کوو،

ساحل موسکی سو او بیا زینت ته نیږدی سو د زینت لاس یی په لاس کی ونیوی او ویویل: نو ته زما په اړه کوم نظر لری؟

زینت وشرمیدل او څه یی ونه ویل بیا ساحل نور زینت ته نیږدی سو د هغی لاس یی نور هم ټینګ ونیوی او ویویل: زینت! پوهیږی چی د کله می ته ژوند ته راغلې یی زما د ژوند کولو سبب پیدا سو خوشحالی می په ژوند کی راغلل ساه می واخیستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ته می امیدونه پیدا سول هغه زخمونه چی می کورنۍ راکړی وه هغه زخمونه چی یو کم اصلی مینی راکړی وه هغه زخمونه چی ناکامیو راکړی وه ټول تا را پېی کړل اوس می ساه ګانې ستا سره تړلی ژوند می ستا سره تړلی،

د ساحل تر سترګو اوښکې راغلی او بیا یی وویل: زه مینه در سره لرم زینت هو زه مینه در سره لرم،

په دی سره زینت خپل سترګې د ساحل په سترګو کی ښخې کړی او په خپل لاس یی د ساحل اوښکې ور پاکی کړی وروسته یی د ساحل پر اوږه سر کښېښوی ساحل هم خپل لاس د زینت په اوږه ونیوی دواړه همداسی ولاړ وه چی وروسته زینت د ساحل د اوږی څخه سر پورته کړ خپل لاس یی د ساحل په لاس کی ونیوی او ساحل ته یی وویل: ساحل تا خو ماته خپل د زړه خبره وکړه خو زه به خپل د زړه خبره هغه وخت درته وکم چی کله ته د پوهنتون څخه په اعلٰی او تر ټولو په اوله درجه فارغه سی،

ساحل موسکی سو او ویویل: اوف زینت یو خو ستا دا ډیرو شرطو زه لیونی کړم،

زینت هم موسکې سوه او ویویل: هو نو زه به وګورم چی ته زما لپاره دا کولای سی او که نه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته زینت د کلاء څخه ووتل او ولاړل ساحل خپل کوټې ته ولاړی او بیده سو نیمه شپه سوه درختې په رپیدو سوی باد هم راوالوتی د کلاء شاوخوا دوړی سوی د کلاء د دیوال دباندی معلومیدل چی څوک کلاء ته ننوتل چي په دی وخت کی د کلاء دننه د کلاء پر محل د اور دایره را وګرځیدل چي په دی سره کلاء ته داخلیدونکي ودریدل او د کلاء څخه لیری سول د کلاء دننه د ښځې د خندا بږغ سو داخلیدونکي بیرته شاته ولاړل،

سهار سو ساحل هم د خوبه کښینستی کله چي د کوټې څخه ووتی نو ویلیدل چی زینت پر میز د سهار ناشته تیاروی ساحل موسکی سو او ویویل: اوه ته څه وخت رالي؟

زینت وویل: زه خو تل همدلته یم ستا سره،

ساحل وویل: هسی وایی تیره ورځ خو داسی ژر ولاړي،

وروسته ساحل د سهار ناشته وخوړل او بیا دواړه د کلاء بام ته وختل ساحل هلته د زینت په غیږ کی خپل سر کښیښوی زینت خپل لاس د ساحل په وریښتیانو ننایستی او بیا یی ورته وویل: ساحل تا مخکی د چا سره مینه کړی وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل اوږده ساه وایستل او بیا یې وویل: زینت ما هغه چمبازه هیره کړیدی نه غواړم چې بیا یې په اړه فکر وکړم،

زینت وویل: ولې هغې ستا سره کومه چمبازي کړی وه؟

ساحل و زینت ته د زهرا تولـه کیسه وکړه او بیا زینت وویل: ساحل هغې چي بیا ستا شعرونه د خپل خاوند په نامه کړه نو تا کوم اقدام نه وښوی؟

ساحل وویل: نه ځکه چې د هغې پلار یو لوړ رتبه چارواکی وو زما په وس کی نه وه ورسره،

زینت وویل: اصل کی ساحل د همداسی کسانو سره تاسو هر څه کولای سی ځکه چي د هغو یو کوچنی غلطی هم د هغو سیاست او مقام ته تاوان رسولای سی نو ځکه هغوی نه غواړی چی کوم غلط کار وکی،

ساحل وویل: نو څه کول پکار دی؟

زینت وویل: د اطلاعاتو او فرهنګ وزارت ته ورسه او پر دوی د کافی رایټ د غلا قضیه خلاصه که زه باوری یم چی هتماً به یی ته ګټی،

ساحل په حیرانی سره د زینت د غیرږ څخه خپل سر پورته کړ او هغې ته یی په حیرانی کتل او بیا یی وویل: زینت ستا دماغ خو داسی چلیږی او کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـــوی لکـــه د طیـــاری ماشـــین دا خـــو دي ډیـــر ښایســـته نظر راکړ اوس یی نو نه پریږدم،

د ســـاحل رخصـــتې پـــای تـــه ورســـیدل خپـــل ســـامان یـــی تیـــار کـــړ او د روانیـــدی پـــه وخـــت کـــی یـــی زینـــت تـــه وویل: زینت زما به ډیره یادیږی،

زینـــت وویـــل: کوښـــښ وکـــه درســـونه ووایـــه هغـــه امتحـــان چـــی وړانـــدیز یـــی درتـــه ســـویدی پـــه ښـــه ډول یـــی ورکـــه نو بیرته به ژر راسی،

ســـاحل وویـــل: اف دا خـــو هـــم ډیـــر وخـــت نیســـی بـــی تـــا بـــه یـــی څنګـــه تیـــروم نـــه پـــر موبایـــل خبـــری راســـره کـــوی نـــه خطونه رالیږی نو ظلم خو دی زما سره،

زینت وویل: ولی دی تلوار دی زه خو یم ستا،

ساحل وویل: خو........

زینـــــت وویـــــل: خـــــو خـــــو دی پریـــــږده اوس ولاړ ســـــه درسونه ووایه ځان ښه تکړه که،

ســـــاحل د خپـــل جیـــب څخـــه موبایـــل راوکښـــی او زینـــت ته یی وویل: یو دانه سلفی خو را سره ونیسه،

ســـاحل زینـــت تـــه نیـــږدی ســـو او د هغـــۍ ســـره یـــی ســـلفی عکـــس ونیـــوی او بیـــا یـــی د زینـــت څخـــه خـــدای پـــه امـــانی واخیستی او مخ د ښار پر طرف رهی سو،

ســـاحل او شـــهاب څـــو ورځـــې وروســـته د اطلاعـــاتو او فرهنـــګ وزارت تـــه ورغلـــل او د زهـــرا پـــر ضـــد یـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

قضـيه خلاصــه کـړه کلــه چــی محکمــه دايـره ســوه ســاحل خپــل ثبوتونـــه محکمـــې تـــه وړانـــدی کـــړل د قضـــيه د ســاحل پــه ګټــه روانــه وه خــو محکمـــې د قضـــيی فيصـــله سبا تــه وغځــول کلــه چــی سـبا سـو نـو ټـول حاضـر سـول خــو زهــرا نــه وه حاضــره ســوی محکمـــې هغـــې تـــه ځـــه انتظـــار وکـــړ خـــو زهـــرا نـــه راغلـــل وروســـته قاضـــی وويـــل: د تيـــرو ځـــو ورځـــو محکمـــه دی پـــايلې تـــه ورسـيدل چــي اغلــې زهــرا د ســاحل ښځــه پــه چــم سـره د هغـــه د شـــعرو کتابچـــه اخيســـتی وه او د خپـــل راتلـــونکی خاونـــد پـــه نامـــه يـــی د ســـاحل شـــعرونه چـــاپ کـــړی وه اغلـــې زهـــرا مجرمـــه ثابتـــه ســـوه او د هيـــواد د اساســـی قـــانون مطـــابق بـــه زهـــرا و ســـاحل تـــه د کتـــاب ښځـــه پـــه لاس راغلـــي ټـــولی پيســـې او امتيـــازات ورکـــوی ددی تــر ځنــګ محکمــه زهــرا تــه د دوو مياشــتو بنــد ســزا هــم اوروی،

پــه دی ســره شــهاب او ســاحل ډيــر خوشــحاله ســوه د قاضـــی ښځـــه يـــی د محکمـــی فيصـــله واخيســـتل او د پوليســو ســره يــو ځــای د زهــرا د کــور پــر طــرف ور روان ســول کلــه چـــي د زهـــرا کورتـــه ورســـيدل نـــو ســـاحل پوليســـو تـــه وويـــل چـــی تاســـو همدلتـــه ودريـــږی موږ دننه ورځو،

وروســـته شـــهاب او ســـاحل د زهـــرا کـــور تـــه دننـــه ورغلــل تــر خــو زهــرا تــه د محکمـــې فيصـــله ور ښـــکاره کـــړی خـــو کلـــه چـــی دننـــه د زهـــرا کـــور تـــه ورغلـــل نـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلیـــدل چـــی د زهـــرا راتلـــونکی خاونـــد ارمـــان زهـــرا وهلــه پــه دی ســره ســاحل د زهــرا او ارمــان پــر طــرف ور وځغســـتل او ارمـــان یـــی د زهـــرا ښځـــه لیـــری وغورځـــوی، ارمـــان ولاړ ســـو او ســـاحل تـــه یـــی ور حملــه کــړه خــو ســاحل پــر ارمــان قــوی وو نــو ځکــه یــی ارمــان ښــه ډیــر ووهــه چــی تــر خولــه او پــزه یــی وینــې وبهیــدلی تــر ډیــر جنــګ وروســته ارمــان ځــان وکښــی او ساحل ته یی وویل چی در سره ګورم به،

تــر څــه وخــت وروســته شــهاب زهــرا تــه وویــل: زهــرا وګــوره چــی مــوږ څــه راوړیــدی پــوهیږی محکمــۍ څــه فیصـــله وکـــړه؟ محمکـــۍ چـــی تـــه بـــه ټـــول د ســـاحل د کتـــاب امتیـــازات او پیســـې ســـاحل تـــه ورکـــوی او د دوو میاشـــتو بنـــد ســـزا بـــه هـــم وینـــئ ستاســـو د کـــور مختـــه پولیس ولاړ دی غواړی تا ونیسی همدا اوس،

زهــرا چــی تــر ســترګو یــی اوښــکې بهیــدلی پــه دی ســره ډیـــره حیرانـــه ســـوه، ســـاحل د زهـــرا مختـــه وکتـــل چـــی ډیـــره غمګینـــه وه او تـــر ســـترګو یـــی اوښـــکې روانـــی وی چــې دا ځیهــری یــی پــر ســاحل ډیــر اثــر وکــړ بیــا یــی شـــهاب تـــه وویـــل: شـــهاب! تـــه د محکمـــۍ فیصـــله او دوسیه راوړه،

شـــهاب د محکمـــۍ فیصـــله او دوســـیه راوړل او ســـاحل تـــه یـــی ورکـــړل، ســـاحل هغـــه دواړه واخیســـتل او ځیـــری یـــی کـــړل پـــه دی ســـره زهـــرا او شـــهاب دواړه حیـــران سول بیا شهاب وویل: ساحل دا دی څه وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل موسکی سو او ویویل: یاره ما خو ددې سره رښتینې مینه کول څه وسوه چې دې مینه نه راسره کول دې چې زما سره کوم بد وکړل د هغه سزا دا ده دې ولیدل،

وروسته ساحل د زهرا د کوره ووتی او پولیسو ته یی وویل: تاسو ولاړ سی ما خپله عریضه بیرته واخیسته،

ساحل د پوهنتون امتحانو ته ځان تیاروی څه ناڅه درسونه یی د ځان سره تکرار کړل وروسته علان وسو چې د نابغه محصلینو د امتحان مخکی د ستاذانو لخوا یو بل ازمایښتی امتحان اخیستل کیږی ټولو هغو محصلینو چې دي امتحان ته یی ځانونه انتخاب کړی وه تیاری شروع کړ او دوی ورځې وروسته ازمایښتی امتحان شروع سو ټول د پوهنتون استاذان او محصلین راغلی وه ساحل او څو نور محصلینو چې د نابغه ګانو امتحان ته یی ځان انتخاب کړی وو د ټولو محصلینو او استاذانو په وړاندې ناست وه او استاذانو پوښتنی ځنی شروع کړی استاذ وویل: د لومړی برخې سوالونه مو د تاریخ څخه دی او ډیر اسانه دی،

لومړی پوښتنه استاذ وکړل: په لومړی نړیواله جګړه کی څو جاپانیان مړه او څو ټپیان سول، څلور جوابه سوال دی جوابونه یی په لاندې ډول دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف: ۲۰۰ مړه او ۲۰۰ ټپیان سول

ب: ۵۰۰ مړه او ۲۰۰ ټپیان سول

ج: ۷۰۰ مړه او ۹۰۰ ټپیان سول

د: ۳۰۰ مړه او ۹۰۷ ټپیان سول،

محصلین ټولو د جواب په اړه فکر شروع کړ او بیا یوه محصل وویل: په لومړي نړیواله جګړه کی ۳۰۰ جاپانیان مړه او ۹۰۷ ټپیان سول،

استاذ وویل: د سوال جواب بلکل صحی دی،

ټولو محصلینو چکچکې وکړی او وروسته استاذ دوهم سوال شروع کړ او ویویل: د روم ښار څو کاله مخکی او په کوم ځای کی جوړ سویدی صحی جواب یی انتخاب کړی،

الف: ۲۰۰۰ کاله مخکی تر میلاد په مصر کی

ب: ۳۰۰۰ کاله مخکی تر میلاد په روم کی

ج: ۱۰۰۰ کاله مخکی تر میلاد په لاتیوم کی

د: ۵۰۰ کاله وروسته تر میلاد په هسپانیه کی

ټولو محصلینو بیا د جواب لپاره فکر کول شروع کړل بیا یوه محصل وویل: ۱۰۰۰ کاله مخکی تر میلاد په لاتیوم کی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاریخ او نورو عمومي سوالونو او جوابونو لړۍ همداسې جریان درلودی ټول محصلینو جوابونه ورکړل او کریډیټ یې وګټل خو د ساحل پر ژبه د یوه سوال جواب هم نه راتلی ساحل ډیر وارخطاء وو، وروسته استاذ وویل: اوس هم د پروګرام اخیره ده او د سختو سوالونو واری دی د تیرو ټولو سوالو نمرې چې تاسو هر یوه ګټلي دی او ددې سوالو د یوه سوال د جواب نمری به د هغو سره برابری وی هیله ده چی په پوره هوښ او فکر به جواب راکوی ځکه دا سوالونه ځلور جوابه نه دی نو لومړی سوال په دې ډول دی: که یوه مصنوعی سپوږمکی په دوو ساعتونو کی ۳۰۰۰ کیلو متره واټن ووهی نو په ۷۲ ساعتونو کی به څو کیلو متره واټ ووهی؟

ټول محصلین په فکر کی سول خو د هیچا یی هم جواب نه وو زده بیا استاذ وویل: محصلینو تاسو صرف ۶۰ دقیقې وخت لری،

بیا استاذ ساحل ته وکتل او ویویل: ښاغلی ساحل تاسو جواب ووایست تاسو خو یوه سوال ته هم جواب نه دی ویلی،

ساحل ډیر وارخطا وو په رږدیدلی لاس یی مایک راپورته کړ او ویویل: که یوه مصنوعی سپوږمکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۳ ساعتو کې ۳۰۰۰ کیلو متره واټن ووهي نو په ۷۲ ساعتونو کې به ۲۱۶۰۰۰ کیلو متره واټن ووهي،

په دې سره استاذ وویل: د سوال جواب مووووووو بلکل صحي دی،

په دې سره ټولو محصلینو چکچکې کړې ساحل چې ډير وارخطا وو لږ يې وارخطايي کمه سول بيا استاذ وويل: دوهم سوال مو په دي ډول دی.....

ساحل د استاذانو ټولو پوښتنو ته جوابونه وويل شهاب او نور ټول محصلين ډير خوشحاله وه وروسته نتيجې اعلانول شروع سول د اعلان لپاره د پوهنتون ريس ودريدی او ويويل: اوس هم راځو د اول مقام ګټونکی اعلانوو چې د ټولو څخه به يې زياتي نمرې وړې وي ستاسو په اند اول مقام به چا ګټلی وی؟

ټول پوهيدل چې سختو او ډيرو نمرو ولا سوالونه ساحل جواب کړل نو ټولو محصلينو وويل: ساحل! ساحل! ساحل!،

بيا ريس وويل: بلی هو لومړی مقام ساحل ګټلی دی ورته مبارک دی وی،

وروسته د پوهنتون ريس ساحل ته ستاينليک او نوري جايزې ورکړې او ساحل يې ډير تشويق کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يــوه اوونـــۍ وروســـته د نابغـــه محصـــلينو امتحـــان شـــروع کيـدی ســاحل هغــه تــه تيـاری نيـوی چــی اوونــۍ پــای تــه پــری ورســيدل او امتحانـــات شـــروع ســـول ســـاحل هغـــه امتحانـــات ټـــول ورکـــړل پـــايلو تـــه يـــی پنځـــه ورځـــې وخـــت پاتـــه وو ســـاحل ډيـــر پريشـــانه وو شـــهاب ورتـــه وويــل: ســاحل يــاره غــم يـــی مکــوه الله مهربــان دی اول مقام به ستا وی،

ســاحل وويــل: يــاره دي تــه نــه يــم وارخطــا چــي زه بــه ناکــام ســم دي تــه وارخطــا يــم کــه ناکــام ســوم زه بــه کلــی ته بيا په کوم مخ ورځم هغه ماته ډير اميدونه لری،

شــهاب وويــل: ســاحل الله بــه يــی خيــر کــی تــه فکــر مــه خرابوه،

څـــو ورځـــې وروســـته پـــايلې اعـــلان ســـوي شـــهاب او ســـاحل دواړه ســـهار د وختـــه پوهنتـــون تـــه راغلـــل ســـاحل وويــل: شـــهابه تـــه ورســـه نتـــايج وګـــوره چـــي څـــه ګـــلان مو کرلی دی،

شهاب وويل: خو ته هم راځه؟

ســـاحل وويـــل: يـــا يـــاره زمـــا زړه دربيـــږی زړه مـــی مطمـئن نــه دی چــی کاميــاب ســوی دي يــم خــو تــه ورســه زه همدلته درته دريږم،

وروســـته شـــهاب ولاړی او نتـــايج يـــی وکتـــل څـــه وخـــت وروســـته بيرتـــه ســـاحل تـــه راغلـــی پـــه تنـــدي بانـــدي يـــی ګـــونځې وی او پريشـــانه معلوميـــدی ســـاحل پـــه حيرانـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـره وویـل: څـه خبـره ده ولـی داسـی پریشـانه یـی ناکـام سوی یم؟

شـهاب اوږده سـاه وایسـتل او د څـه وخـت وروسـته یـی یـو دم پـه مسـکا وویـل: سـاحله تـا لـومړی مقـام ګټلـی دی،

سـاحل ډیـر حیـران سـو او بیـا یـی خپلـه د نتـایجو و طـرف تـه ور وځغسـتل او ویلیـدل چـی لـومړی دده نـوم وو نـو ډیـر خوشـحاله سـو او شـهاب یـي پـه غیـږ کـی ونیـوی او بیـا یـی تـر سـترګو اوښـکې راغلـی شـهاب چـی دده اوښـکو تـه وکتـل نـو حیـران سـو او ویویـل: ساحله دا د خوشحالی په ورځ ته ژاړی؟

سـاحل وویـل: یـاره دا ورځ مـا پـه خـوب کـی هـم نـه وه لیدلی،

شـهاب وویـل: سـاحله تـه بایـد د هغـه چـي څخـه ډیـره ډیـره مننـه وکـی چـی تـه یـی پوهنتـون ویلـو تـه تشـویق کړی،

وروسـته د پوهنتـون اسـتاذان او ریـس هـم راغلـل او سـاحل یـی پـه غیـږ کـی ونیـوی او مبـارکی یـی ورکـړه او بیـا ریـس وویـل: سـاحله ډیـر ډیـر دي درتـه مبـارک وی تـا زمـوږ د پوهنتـون نـوم را وځلـوی تاسـو د پروګـرام لپـاره تیـار سـی مـوږ ستاسـو لپـاره راتلـونکي اوونـۍ کـی یـو شـانداره فراغـت غونـډه جـوړه وو تاسـو خپل دوستان هم در سره راولي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: سمده ریس صاحب،

وروسته شهاب وویل: ساحله ته ولی مراسمو ته هغه ستا د کلی دوسته هم نه راغواړی؟

ساحل وویل: نه یاره هغه نه راسره راځی،

شهاب وویل: نو ته دي د دوستانو څخه څوک راولی فراغت غونډی ته؟

ساحل وویل: ستا بابا او د ورکشاف نور کارکونکي؟

شهاب وویل: نو بابا خو زما له طرف راځی زه به یی راولم،

ساحل وویل: نه نه بابا زما له طرفه دی،

شهاب وویل: اسمده یاره چي څنګه ستا خوښه وی خو ساحل یو خبره وکم؟

ساحل وویل: هو،

شهاب وویل: ته ولی خپل مور او پلار او ورونه نه راولی؟

ساحل وویل: کوم مور او پلار او کوم ورونه هغه مور او پلار چی زه یی د کور څخه په ټيلو وایستلم هغه ورونه چی زه یی تل ترټلم او وهلم به یی هغوي نه زما خپل دی او نه به هم وی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه اوونـــۍ وروســـته د فراغـــت غونـــډه جـــوړه ســـوه ســـاحل او شـــهاب دواړه فارغـــه ســـول او ســـاحل تـــه ډيـــري جـــايزې ورکـــول ســـوې ســـاحل تـــر فراغـــت غونـــډې وروســـته د ملګـــرو او شـــهاب څخـــه خـــدای پـــه آمـــانۍ واخيســـتی او مـــخ د کلـــی پـــر طـــرف روان ســـو تـــر څـــه مـــزل وروســـته نـــارنج کـــلاء تـــه ورســـيدی ډيـــر ســـتړی ســـوی وو نـــو يـــی پـــر چـــوکۍ څنـــګ واچـــوی پښـــې يـــی وغوځـــولي او ســـترګې يـــی پټـــې کـــړی څـــه وخـــت وروســـته زينـــت پټـــه راغلـــل او د ســـاحل پـــه ســـترګو بانـــدي يـــی لاســـونه ونيـــول، ســـاحل موســـکی ســـو د زينـــت لاســـونه يـــی دواړه ونيـــول د ســـترګو څخـــه يـــی ليـــری کـــړل او دواړه يـــی بښـــګل(مچ) کـــړل زينـــت د ســـاحل پـــه فارغـــه کيـــدو ډيـــره خوشـــحاله ســـوه ســـاحل خپـــل ټـــولې جـــايزې او مډالونـــه زينـــت تـــه ورکـــړل او ويويـــل: زينـــت! ددي ټولـــو جـــايزو اصـــلی حقـــداره تـــه يـــی کـــه تـــا زه پوهنتـــون او درس ويلـــو تـــه نـــه وای اســـتولی نـــو نـــن به ما دا جايزې او مډالونه نه وای تر لاسه کړی،

زينـــت وويـــل: ســـاحل تـــه هـــر وار د خپـــل لياقـــت لامـــل مـــا ولـــی بـــولی دا خـــو ســـتا خپـــل لياقـــت وو چـــی تـــه يـــی دي ځای ته ورسولی،

ســـاحل وويـــل: خـــو ددي لياقـــت د راويښـــلو لامـــل همـــدا تـــه وی زينـــت اوس ژر کـــوه زمـــا تحفـــه راکـــه زه خپـــل تحفـــه غـــواړم زه ددي تحفـــی د تـــر لاســـه کولـــو لپـــاره دومره ژر راغلم چی ياد يی هم نه کيږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زينت وويل: ښه؟! او كه يې زه نه دركم نو؟

په دي سره د ساحل تندی ګونځی سو او ولاړی پر چوکۍ کښېنستی زينت موسکی سوه او ورغله د چوکي د شا لخوا يې پر ساحل لاسونه راوګرځول او ويويل: مينه در سره لرم،

ساحل موسکی سو او د زينت لاسونه يې ټينګ ونيول او ښکُل يې کړل،

ساحل و زينت ته وويل: زينت ته کله به مې ستا د مور او پلار سره معرفی کې؟

زينت وويل: ته د هغو سره نه سی ليدلای هغوی زيات مصروفه وی ما ته هم وخت نه لری هغه زيات وخت د هيواد څخه بهر وی،

ساحل وويل: زينت! ستاسو کور چيريدی ماته يی نه را ښکاره کوی؟

زينت موسکی سوه او ويويل: ساحل! زما کور خو همدا کلاء ده،

ساحل موسکی سو او ويويل: مسخری کوی که دا ستا کور وی نو بيا ته هره ورځ چيری ځی؟

زينت موسکۍ سوه او ويويل: خير ته دا پريږده که ته غواړی چی زما د مور او پلار سره ووينی نو زما يو کار به کوی،

ساحل وويل: څنګه کار؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینـــت موســـکی ســـوه او ویویـــل: اســـانه دی وارخطـــاء کېږه مه ووایه کوی یی؟

ساحل وویل: ته خو ووایه چی څنګه کار دی؟؟

زینــت وویــل: ســاحل! تــا پوهنتــون ووایــه او غــوره مقــام دی خپــل کــړ اوس کــه تــه د خپــل لیاقــت او د پوهنتــون ویلــو څخــه ګټــه وانخلــی نــو پوهنتــون او غــوره مقــام ګټــل ســتا لپــاره بــی فایــدی ســول تــه د اقتصــاد پــوهنځی څخــه فارغــه ســوی یــی زه غــواړم چــي تــه یــو کاروبــار شــروع کــې او خپــل ځــان تــر یــوه ځایــه پــوری ورســوی نــو زه بــه پــه ویــاړ ســره تــا و خپــل مــور او پــلار تــه ور معرفــی کــم زه خــو پــه هــر حــال پــه تــا ویــاړم خــو بابــا مــی هتمــاً دا پوښــتنه کــوی چــی ســاحل څــه کــار کــوی نــو زه بـــه پـــه ویـــاړ ورتـــه ووایـــم چـــی تـــه د اقتصـــاد پوهنځیڅخه فارغه سوی یی او اوس تجارت کوی،

ســـاحل موســـکی ســـو او ویویـــل: زه او تجـــارت؟ زینـــت تــه خــو پــوهیږی چــی زمــا پــه جیــب کــی د مــوټر د کرایـــی پیســـی لا نســـته نـــو زه تجـــارت پـــه څـــه شـــی شروع کم،

زینــت وویــل: ددي حــل لاره هــم مــا درتــه لټــولی ده زمــا د اکــا زوی پــه بانــک کــی مــدیر دی هغــه بــه تاتــه د څــه وخــت لپــاره پیســی پــه قــرض درکــې تــه خپــل کاروبــار پــه شــروع کــه چــی پیــدا دی کــړی بیابــه یــی بیرتــه ورکې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: خو......

زینت په خبره کې ور ګډه سوه او ویویل: خو مو یې پریږده ته به ژر تر ژره ځې او کاروبار به پیلوی،

ساحل وویل: دومره ژر بیا ولاړ سم خو یوه ورځ یې کیږی چی راغلی یم،

زینت وویل: ته ولاړ سه زه هم یو میاشت وروسته پسې درځم،

ساحل وویل: سمده خو دوې ورځې وروسته ځم اوس نه،

ساحل دوې ورځې د زینت سره تیری کړی وروسته یې د زینت څخه خدای په امانی واخیستی او روان سو خو زینت د شا لخوا پری ږغ وکې: ساحل بیا چی کله بانک ته ورتللی بیا د شپې لخوا ورسه ځکه چی هغه د ورځې نه وی،

ساحل حیران سو او ویویل: دا بیا څنګه بانک دی چی د ورځې نه وی د شپې وی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: دا بیا زموږ بانک دی، وروسته ساحل د ښار پر طرف روان سو څه وخت وروسته ښار ته ورسیدی او د زینت د ورکړی ادرس مطابق د شپې د بانک په لټه روان سو د ادرس پوښتنه یې کول کول چی اخیر د بازار څخه بهر طرف ته ووتی شاوخوا یې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ هم نه معلومیده د ډیرو خلکو ښځه یې پوښتنه وکړه خو هیچا ته نوموړی بانک نه وو ور معلوم ساحل ډیر ستړی سو او پر سړک ودریدی لږ وروسته یو دم یو چا د ساحل د شا له طرفه وویل: سلام!

په دی سره ساحل ډیر وبیریدی کله چې یې ورته وکتل نو یو ځوان یی شاته ولاړ وو،

ساحل وویل: وعلیکم السلام،

ځوان وویل: تاسو ساحل یاست اوه؟

ساحل حیران سو او په حیرانی یی وویل: هو خو تاسو ما ښنګه پیژنی؟

ځوان وویل: زه حسام یم د زینت د اکا زوی،

ساحل وویل: اوه ښه تاسو یاست ښنګه یاست جوړ یاست پخیر یاست؟

حسام وویل: هو ښه یم ستاسو په اړه زینت خور راته ویلی وه زه تاسو ته په بانک کی انتظار وم خو تاسو وځنډیداست بیا می فکر وکړ چی لار به درڅخه ورکه سوی وی نو ځکه خپله درپسی راووتم،

ساحل وویل: دا ستاسو بانک جالبه نه دی؟

حسام وویل: ولی؟

ساحل وویل....... :

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــږ هـــاخوا يـــو کـــوچنی دوکـــان وو د دوکانـــدار پـــه ســـاحل کـــی فکـــر ســـو او ســـاحل تـــه يـــی ډيـــر حيـــران حيـــران کتـــل د ســـاحل هـــم ورتـــه فکـــر ســـو چـــی دوکانـــدار ولـــی ده تـــه حيـــران حيـــران ګـــوری دوکـــان تـــه نيـــږدی بانـــک وو ســـاحل او حســـام دواړه ورننوتـــل دوکانـــدار ســـاحل تـــه کتـــل خـــو يـــو دم بـــی ســـده ســـو او پـــه دوکـــان کـــی راچپـــه سو،

کلـــه چـــی ســـاحل او حســـام دواړه بانـــک تـــه ننوتـــل نـــو د بانـــک کـــارکونکو ټولـــو کـــار پريښـــوی او ســـاحل تـــه يـــی پـــه خلاصـــه خولـــه حيـــران حيـــران کتـــل ســـاحل هـــم حيـــران ســـو چـــی دوی ولـــی زمـــا پـــه ليـــدو دومـــره حيـــران ســـول بيـــا حســـام د ســـاحل پـــه پټـــه کـــارکونکو تـــه اشـــاره وکـــړه چـــی کـــار مـــو کـــوی هغـــوی بيرتـــه خپـــل کـــار شـــروع کـــړ حســـام ســـاحل خپـــل دفتـــر تـــه بـــوتلی هلتـــه يـــی بانـــډار شـــروع کـــړ او د څـــه وخـــت وروســـته يـــی ســـاحل تـــه څـــو بســـتې پيســـې ورکـــړی پيســـې ډيـــری زيـــاتی وی ســـاحل حيـــران ســـو او ويويـــل: يـــاره ټـــول ښـــار نـــه رانيســـم چـــی دومـــره زيـــاتې پيســـې راکـــوی صـــرف يـــو کـــوچنی فابريکـــه جـــوړوم چـــی يـــو لـــږ انـــدازه پيســـو تـــه ضـــرورت لرم،

حســـام موســـکی ســـو او بيـــا يـــی وويـــل: ســـاحل! دا پيســـې ټـــولې در ســـره واخلـــه چـــی هـــر څـــومره دی پکـــار ســـوی هغه مصرف که چی پاته سوې هغه به بيرته راکې،

ساحل وويل: خو حسام دا بيخې زياتی دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسام وویل: نه دي زياتي ته دا در سره واخله که دی نورو ته ضرورت سو نو بیا ماتهووایه،،،

ساحل وویل: سمده خو حسام زه د ضمانت لپاره داسی څه نه لرم چی تاسو ته یی په ضمانت کی درکم،

حسام موسکی سو او ویویل: ساحل دا تاسو څنګه خبری کوی زه به ستاسو څخه ضمانت غواړم!؟

ساحل وویل: حسام زما او ستا خپلوی او انډیوالی بیله ده مګر کاروبار بیل په کاروبارو کی ملګری نه چلیږی،

حسام وویل: ساحل! خپل او ملګری هم راته وایی او بیا د ضمانت راته وایی او پردی کوی می؟

ساحل وویل: خو حسام...

حسام یی خبره قطعه کړه او ویویل: ساحل زه ستا یوه خبره بله نه اورم ته دا پیسې در سره واخله که دی نورو ته ضرورت سو ماته ووایه،

ساحل وویل: مننه حسام،

ساحل ولاړ سو او د حسام څخه یی خدای په امانی اخیستی خو حسام وویل: ساحل درځه زه به دی تر کوره ورسوم،

ساحل وویل: نه نه مننه حسام زه خپله ځم تاسو تکلیف مکوی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسـام وویـل: سـمده خـو درځـه تـر دروازی بـه در سـره ولاړ سم،

کلـه چـی سـاحل او حسـام د دفتـر څخـه ووتـل نـو د دفتـر کـارکونکو ټولـو سـاحل تـه د سـترګو تـر بغلـو کتـل سـاحل هـم ډیـر حیـران وو او فکـر یـی پـه دوی کـی وو کلـه چـی د بانـک دبانـدي ووتـل نـو سـاحل د حسـام څخـه خـدای پـه امـانی واخیسـتی او مـخ د ښـار پـر طـرف رهـی سـو کلـه چـی د هغـه مخکینـی دوکانـدار و دوکـان تـه چـی سـاحل تـه یـی حیـران حیـران کتـل ورسـیدی نـو سـاحل ولیـدل چـی هغـه دوکانـدار لا بـی سـده وو سـاحل ژر اوبـه واخیسـتی او د هغـه پـر مـخ یـی ور وپاشـلی څـه وخـت وروسـته هغـه پـه سـد کـی راغلـی خـو کلـه چـی یـی سـاحل تـه وکتـل نـو یـو دم یـی وځغسـتل او نـارې یـی کـړی چـی هلـه خلکـو پیـری دی پیـری دی.... سـاحل ډیـر حیـران سـو فکـر یـی وکـې چـي شـاید دا سـړی لیـونی وو، وروسـته سـاحل پـر خپلـه لار روان سـو کلـه چـی سـهار سـو نـو یـی د شـهاب سـره ولیـدل او ورتـه یـی وویـل: شـهاب! زه غـواړم چـي یـو فابریکـه جـوړه کـم سـتا پـه انـد کـم کـار بـه ډیـره ګټـه وکې؟؟

شهاب وویل: ساحل ته مسخری کوی؟

ساحل وویل: زه جدی یم یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: ساحل نو ته به پیسی د کومه کوی نه خو ستا سره دومره پیسی سته چي فابریکه په جوړه کې او نه هم زما سره سته،

ساحل وویل: شهاب! ته د پیسو فکر مکوه زما سره ډیری پیسې سته چی یوه نه دوې فابریکې په جوړولای سم،

شهاب وویل: ساحل تا خو به کم بانک نه وی چور کړی؟

ساحل موسکی سو بیا یی وویل: همداسی فکر وکه،

شهاب وویل: نه ته رښتیا ووایه چی د کومه دي کړی پیسې؟

ساحل وویل: د یو ملګری ښخه می په قرض واخیستی خو ته دا پریږده ته راته مشوره راکه چی څنګه فابریکه جوړه وو؟

شهاب وویل: نه پوهیږم یاره خو تا اقتصاد پوهنځۍ ویلی ده زه خو د عامه اداري د څانګی ښخه فارغه سوی یم،

ساحل وویل: باید داسی یو فابریکه جوړه کړو چی د نورو فابریکو په اندازه یی فابریکي لږ وی او تولیداتو ته یی په بازار کی ډیره اړتیا وی ستا په فکر داسی فابریکه به د څه شی وی چي تولیدواتو ته یی د بازار زیاته تقاضاء وی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: نه پوهیږم یاره،

ساحل وویل: د بِسکوټو کمپنۍ څنګه ده داسې کمپنۍ تر اوسه زموږ او ستاسو په ښار کې سته هم نه؟

شهاب وویل: دا خو ډیر ښه نظر دی خو یاره ته به ددې کمپنۍ لپاره ماشینونه د کومه کوی؟

ساحل وویل: انلاین رانیول کیږی زموږ تر ښاره یې را رسوی او همدلته یې خپل انجینران را نصبوی هم،

ساحل د بِسکوټو انلاین ماشینان رانیول او نصب یې کړل کله چې نصب سول نو د پرانیستلو لپاره ساحل خپل ټول ملګري دعوت کړی وه او د پرانیستلو پټۍ یې په ګډه سره پریکړل او ماشینان یې چلانده کړل د څو ورځو وروسته یې د لومړی ځل لپاره څو کارټنه بِسکوټ جوړ کړل او په موټر کې یې بار کړل ساحل و بازار مندونکی ته وویل: کله چې دی بِسکوټ بازار ته ویوړل نو په خپل وربانده مصرف سوی نرخ یې ورکه تر څو ډیر پیرودونکي پیدا کړو،

د څو ورځو وروسته د ساحل بِسکوټو ډیر پیرودونکي پیدا کړل او وار په وار یې پیرودنکي زیاتیدل مخکې به یو نفر بازار مندونکی وو خو د درو اوونیو وروسته بازار مندونکي ډیر زیات سول چې هغوی هم په پیرودونکو نه رسیدل وروسته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیرودونکـــي کمپنـــۍ تـــه ورتلـــل او بِســـکوټ بـــه یـــی رانیـــول ســـاحل اداريِ کارونـــه ټـــول شـــهاب تـــه وســـپارل شـــهاب هـــم پـــه ښـــه توګـــه خپـــل وظیفـــه ســـرته رســـول، ســـاحل څـــه وخـــت وروســـته د ګرځیـــدلو لپـــاره مـــوټر رانیـــوی او دی او شـــهاب بـــه پکښـــی ګرځیـــدل د ســـاحل کمپنـــۍ ډیـــره مشـــهوره ســـوه او زیـــات کـــاریګر یـــی پـــه کـــار وګمـــارل رســـنیو بـــه کلـــه کلـــه د ســـاحل ســـره مرکـــې کـــولی او د هغـــه د ژر پرمختـــګ پـــه اړه بـــه یـــی پوښـــتنې څنـــی کـــولی، د ســـاحل پـــلار او ورونـــه ټـــول بیکـــاره ســـوی وه دوی د ســـهار ناشـــته کـــول د ســـاحل یـــوه ورور ورځپانـــه ویـــل او بیـــا یـــی یـــو دم وویـــل: بابـــا! بابـــا! هلـــي دلتـــه راســـی، دوی چـــی کلـــه ورغلـــل نـــو هغـــه وویـــل: بابـــا تاسو ورته وګوري څومره غټه کمپنۍ ده،

پـــلار یـــی وویـــل: بـــی عقلـــه زه کمپنـــۍ څـــه کـــوم چـــي دومـــره تیـــزه نـــاره دي راوکـــړه مـــا چـــي ویـــل څـــه پـــیښ سوه،

زوی یـــی وویـــل: بابـــا تـــه وګـــوره چـــي ددي کمپنـــۍ مشـــر څوک دی،

پـــلار یـــی عینکـــۍ پـــر ســـترګو کښیښـــولی او ورځپانـــه یـــی ځانتـــه ونیـــول کلـــه چـــی یـــی پـــر خـــط ســـترګې ولګیـــدی نـــو ویلیـــدل چـــي راغلـــی وه: ددې کمپنـــۍ مشـــر ښـــاغلی ســـاحل دی چـــي پـــه لـــږ وخـــت کـــی یـــی زیـــات پرمختـــګ وکړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساحل پلار ډېر حیران سو بیا یې ژر دوهمه پاڼه راواړول نو هلته یې د ساحل عکس هم ولیدی ډېر حیران سو او بیا یې تر سترګو اوښکې وبهیدې او یو دم یې د ساحل مور ته ور ناره کړه: ښځې؟ ښځې؟،

د ساحل مور وویل: ها څه وایې؟

د ساحل پلار ورځپاڼه وروړل او هغې ته یې د ساحل عکس ور ښکاره کړ، د ساحل مور ډېره حیرانه سول تر سترګو یې اوښکې وبهیدې او بیا یې وویل: دا خو ساحل دی،

د ساحل پلار وویل: هو خو ته ورته وګوره دا لویه کمپنې زموږ د زوی ده ورځپاڼې ولا یې زیات صفتونه کړیدی،

د ساحل د مور او پلار تر سترګو زیاتې اوښکې بهیدې،

ساحل د زینت د راوستلو لپاره کلي ته روان سو او زینت یې د کلي څخه ښار ته په خپل موټر کې راوستل او بیا یې خپل دفتر ور ښکاره کړ زینت ډېره خوشحاله وه ساحل زینت پر چوکۍ کښینول او خپله لاندې ورته کښینستې د زینت لاس یې په لاس کې ونیوی او بیا یې ورته وویل: زینت دا ټول ستا لکبله که چیرې تا زما سره مرسته نه وای کړې نو نن به زه دې ځای ته نه وای را رسیدلی، ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت تـه خپـل د زړه حـال وایـه چـي پـه دي وخـت کـی دفتـر تـه چوکیـدار راننـوتي کلـه چـي چوکیـدار دفتـر تـه ننـوتی نـو ډیـر حیـران سـو او د حیرانتیـا ځخـه یـی ناړی تیری کړی،

سـاحل پـه غوسـه سـو او بیـا یـی وویـل: بـل وار زمـا دفتر ته بی اجازی مه راځه،

چوکیـدار وویـل: وبخښـه صـاحبه دبانـدي یـو د ډیـر عمـر سـړی راغلـی دی وایـی چـی زه د سـاحل پـلار یـم او ځو ځوانان هم ور سره دی،

سـاحل ډیـر حیـران سـو او ژر یـی د دفتـر د کلکـین ځخـه دبانـدي وکتـل نـو ویلیـدل چـی دده پـلار او ورونـه وه سـاحل ډیـر حیـران او خوابـدی سـو او بیـا یـی د ځان سره وویل: اوس یی فیاد سوم،

سـاحل چوکیـدار تـه وویـل: ورسـه ورتـه ووایـه چـي زه په دفتر کی نه یم او بیا دلته مه راځی،

چوکیدار وویل: سمده صاحبه،

کلـه چـی چوکیـدار ولاړی نـو زینـت هـم ولاړه سـوه او د دفتـر پـه کلکـین کـی یـی د سـاحل ورونـو او پـلار تـه وکتـل هغـوی ډیـر سـتړی او ناچـاره معلومیـدل زینـت هغـوی تـه کتـل او بیـا یـی سـاحل تـه وویـل: تـا ولـی هغـه نه را پریښول؟

سـاحل وویـل: زینـت! زمـا اوس هـم تیـر وختونـه فیـاد دی چـي زمـا ورونـو زمـا سـره ځـومره ظلمونـه وکـړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مـــی هـــم فیـــاد دی چـــي پـــلار مـــی د کـــوره پـــوری وهلـــم او دروازه یـــی راتـــه وتـــړل ورونـــو خـــو مـــی داســـی چلند را سره کوی لکه د یو پردی سره،

زینت وویل: ساحل! هغه ستا ورونه نه دی،

پـــه دی ســـره ســـاحل ډیـــر حیـــران ســـو او زینـــت تـــه یـــی وویل: تا څه وویل؟

زینت وویل: هغه ستا ورونه نه دی،

ســـاحل حیـــران حیـــران زینـــت تـــه کتـــل او بیـــا یـــی وویـــل: زینت ته په هوښ کی یی؟

زینـــت وویـــل: هـــو ســـاحل هغـــه ســـتا ورونـــه نـــه دی هغـــه ســـتا د اکـــا زامـــن دی ســـتا اکـــا او د هغـــه ښـــځه پـــه یـــو ترافیکـــی پیښـــه کـــی مـــړه ســـول ســـتا د اکـــا زامنـــو بـــل څـــوک نـــه درلـــودل چـــی ددوی روزنـــه یـــی کـــړی وای بیلـــه ســـتا د مـــور او پـــلار ماســـیوا کچیـــری ســـتا مـــور او پـــلار هغـــه یـــوازی پـــری ایښـــی وای نـــو هغـــه بـــه مـــړه ســـوی وای یـــا بـــه هـــم کوڅـــه ډبـــي ځنـــی جـــوړ ســـوی وای،

ســـاحل پـــه حیرانـــی وویـــل: زینـــت تـــه پـــه دي څنګـــه خبـــره یی؟

زینـــت وویـــل: ســـاحل ســـتا مـــور او پـــلار ســـتا ســـره ډیـــره مینه لری،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: زینت ته درواغ وایی که هغوی زما سره مینه کولای نو زه به یی داسی په پوري وهلو د کوره نه ایستلای،

زینت وویل: ساحل! ستا مور او پلار د کوچنیوالی څخه دا کوښښ کوي چی تا ښه تربیه یی کړی چی ته باید خپله خپل ځان راپورته کړی او خپل پر پښو ودریږی هغوی ته ځکه د کوره پسی واخیستی چی ته د ستونزو سره عادت سی او ستونزې دی چی چاته لوړ مقام ورکوی هغوی ته په دي نیت د کوره و ایستلی ځنی وخت د مور او پلار زیاته مینه اولاد خرابوی سُست او کهاله یی اموخته کوی هغوی نه غوښتل چی ته داسی سی هغوی به ستا په جدایی کی هر شپه ډیر ژړل،

د ساحل د زینت خبری رښتیا ونه ګڼلی نو په ځغاسته د دفتره ووتی تر څو د پلار څخه حقیقت وپوښتی خو چی دباندی ووتی هلته یی پلار او ورونه نه وه ساحل چوکیدار ته وویل: هغه سړی او هغه ځوانان څه سول؟

چوکیدار وویل: صاحب هغه خو ولاړل،

ساحل وویل: کومی خواته؟

چوکیدار وویل: داسی د پارک وخواته وګرځیدل،

ساحل په ځغاسته ورپسی ووتی د ساحل ورونه او پلار د پارک په بغل کی روان وه د ساحل پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی سو نو یی زامنو ته وویل: تاسو درځی زه دلته لږ وخت استراحت کوم،

زامنو یی وویل: سمده بابا،

د ساحل ورونه ولاړل او د ساحل پلار په پارک کی پر یو چوکۍ کښینستی لږ وروسته ساحل هم پارک ته را ورسیدی شاوخوا یی وکتل څوک نه معلومیدل چی لږ مخته ولاړی نو یی پلار ولیدی چی پر چوکۍ ناست دی ساحل په ځغاسته ورغلی او د پلار مخته ودریدی او په ستړی اواز یی ورته وویل: سلیم، محمود، وصال زما څه دی،

پلار یی د ساحل په سترګو کی په حقیقت پوهیدل لیدل نو یی ورته وویل: هغه ستا د اکا زامن دی،

د زینت یوه خبره خو رښتیا سوه د ساحل تر سترګو اوښکې بهیدی بیا یی وویل: تا زه د کوره ولی پسی واخیستم؟

پلار یی وویل: ځکه چی ما غوښتل چی ته خپله خپل ځان پر پښو ودروی او ته د ستونزو سره ځان بلد کړی تر څو یو وخت یو مقام تر لاسه کې،

د ساحل تر سترګو نورې اوښکې وبهیدی او په ژړا یی وویل: ایا دا فکر مو نه کوی چی بی تاسو به زه څنګه ګزاره وکم بیله تا او موره به زه څنګه ژوند تیروم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پلار تر سترګو یی هم اوښکي راغلی او ویویل: زویه ته نه یی خبر چي ستا د تلو سره به هره ورځ پر مور. داسی تیریدل لکه په زندان کی چی یو خو څه مو کړی وای که مو داسی نه وای کړی نو تا به هیڅکله روښانه راتلونکی نه وای پیدا کړی،

ساحل پلار په غیږ کی ونیوی او په ژړا یی ورته وویل: بابا ته پر ما نه یی ګران،

پلار یی هم ساحل په غیږ کی ټینګ ونیوی او پر تندی او مخ یی مچوی(ښکلوی) وروسته دواړه د کور پر خوا روان سول د ساحل مور د لمانځه پر ځای ناسته وه او دعا یی کول چی ساحل ورغلی او د شا له خوا یی مور په غیږ کی ونیول مور چی یی کله لاسو ته وکتل نو وپیژندی چی ساحل دی نو یی په ژړا د ساحل لاسونه راپورته کړل او مچ یی کړل د مور سره تر روغبړ وروسته یی ورونه یعنی د اکا زامن یی راغلل او ټولو په غیږ کی سره ونیول تر څه باندې وروسته ساحل روان سو مور یی ورته وویل: چیری ځی زویه،

ساحل وویل: مور هلته په دفتر کی یو څوک راته په انتظار دی بیرته ژر راځم،

مور یی وویل: سمده زویه ورسه،

ساحل په ځغاسته دفتر ته راغلی زینت ورته انتظار وه ساحل چی کله دفتر ته ننوتی نو یی زینت د مننې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غیږ کی ونیول او ورته یی وویل: ډیره مننه ډیره مننه زینت ستا لکبله نن زه د خپلی کورنۍ سره یو ځای سوم تا زه په حقیقت خبر کړم خو زینت تا نه راته وویل چی ته څنګه پوه سوی چي زما ورونه زما د اکا زامن دي او زما پلار په ما کی د وړتیا پیدا کولو لپاره زه د کوره وایستم ته په دي څنګه خبره یي؟

زینت حیران د ساحل سترګو ته کتل او بیا یی وویل: ساحل هغه زه... ،

زینت خبره پوره کړی نه وه چي په دی وخت کی د دفتر دروازه وټکیدل ساحل د دننه ورتلو وویل ګوری چی چوکیدار وو هغه وویل: وبخښي صاحب په انتظار ځای کی یو انجلۍ ناسته ده غواړی ستاسو سره ووینی،

ساحل وویل: انتظار یی که زه اوس مصروف یم،

ساحل د زینت د چوکۍ مخته ناست وو چوکیدار د زینت چوکۍ ته وکتل او ډیر حیران سو او بیا په حیرانی له دفتره ووتی،

لږ وروسته کمپنۍ ته شهاب راننوتی ویلیدل چی د ساحل د دفتر څخه چوکیدار را روان وو شهاب و چوکیدار ته ور ناره کړه چی دلته راسه کله چی هغه ورته راغلی نو شهاب ورته وویل: د کمه ځایه څخه راغلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوکیــدار وویــل: ســاحل صــاحب تــه یــو انجلــۍ پــه انتظــار ځــای کــی ناســته ده مــا ســاحل صــاحب تــه وویــل خو ساحل صاحب ویل چی زه مصروفه یم،

شــهاب د انتظــار ځــای و خواتــه ورغلــی چــی وګــوری څــوک انتظــار ده کلــه چــی هلتــه ورغلــی نــو ویلیــدل چــی زهــرا پــه زړو کــالو او زهیــره څیهــره پــه انتظــار ځــای کــی ناســته وه شــهاب ډیــر حیــران ســو او بیــا یــی زهــرا تــه ســلام ووایــه وروســته تــر روغبــړ شــهاب وویــل: تاسو دلته؟

زهــرا وویــل: زه وظیفــۍ تــه اړتیــا لــرم خبــره ســوم چــی تاســو یــو خزانــدار تــه ضــرورت لــری کــه تاســو هغــه وظیفه ما ته راکړی نو احسان به مو وی راباندي،

شــهاب حیــران ســو او بیــا یــی وویــل: تاســو دا وظیفــه د ځان لپاره غواړی؟

زهرا وویل: بلی هو،

شــهاب حیــران وو چــي د دومــره لــوی چــاروکی لــور څنګــه دلتــه د وظیفــۍ لپــاره راغلــې ده بیــا یــی وویــل: ســمده راځــې زه بــه د ســاحل ســره خبــری وکــم د کمپنــۍ مالک ساحل دی,

شــهاب او زهــرا د ســاحل د دفتــر خواتــه روان ســول کلــه چــی دفتــر تــه ورســیدل نــو شــهاب غوښــتل د دفتــر دروازه خلاصــه کــې خــو دروازه د دننــه خــوا څخــه بنــده وه شــهاب کوښــښ وکې خو دروازه خلاصــه نــه ســول شــهاب ډیــر حیــران ســو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې زهرا ته وویل: ساحل لکه چې ډیر مصروف دی یا به هم بیده سوی وی د شپې لخوا زیات وخت ناست وی تاسو راځئ زما دفتر ته،

زهرا وویل: که تاسو مصروف یاست زه به بیا بل وخت راسم،

شهاب وویل: نه نه راځې مهربانی،

زهرا او شهاب دفتر ته ننوتل شهاب وویل: تاسو څه ځیښې چای که یخی اوبه،

زهرا وویل: نه چای نه کوم،

شهاب زهرا ته یخي اوبه ورکړی زهرا هم تری مننه وکړه وروسته شهاب خپل پر چوکۍکښېنستی او خپل کمپیوټر یی چلانده کې او د کمپنۍ د ښار کیمرې یی په راوستلی شهاب د ساحل د دفتر عکاسی راوستل څه وخت یی ورته کتل او بیا ډیر حیران سو سترګې یی غټې کړی او په زیر زیر یی د ساحل دفتر ته کتل،

زینت وویل: ښه نو ساحل زه باید اوس ولاړه سم،

ساحل وویل: زه دی رسوم تر کوره پوری ځکه چې ما راوستلی یی،

زینت وویل: نه نه مننه زه یو وار د اکا کورته ورځم پر هغه باندی پوښتنه کوم بیا د هغه ځایه ځم،

ساحل وویل: خو د اکا تر کوره به دی زه ورسوم؟

زینت وویل: نه هغه دلته نیږدی دی زه خپله تلای سم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: سمده مخته ته دی ښه پر الله دی سپارم،

زینت د ساحل ښځه خدای په آمانی واخیستی او ولاړه ساحل هم د څه وخت وروسته د دفتر ښځه ووتی کله چی د دفتر ښځه ووتی نو د شهاب سره مخ سو ساحل د شهاب په لیدو ډیر خوشحاله سو او ورته یی وویل: اوه ته څه وخت رالی یاره،

شهاب د خوابدی پڅیره ورته وویل: بس یو څه وخت کیږی چی رالم ته څنګه یی؟

ساحل موسکی موسکی کیدی او ویویل: بیخی ښه یم یاره ته څنګه یی؟

شهاب وویل: ښه یم خو ته نن ډیر خوشحاله معلومیږی څه خبره ده؟

ساحل موسکی سو او ویویل: هیڅ خبره نه ده بس داغسی خوشحاله یم،

شهاب وویل: ساحل هغه د خزاندار وظیفه چی موږ اعلان ته سپارلی وه د هغی وظیفی لپاره زهرا راغلی ده وایی هغه وظیفه ما ته راکې،

ساحل حیران سو او ویویل: زهرا راغلی ده؟

شهاب وویل: هو یاره هغه دا څو ساعته کیږی تاته په انتظار ځای کی انتظار وه بیا ما غوښتل چی ستا دفتر ته یی درولم خو ستا د دفتر دروازه تړلی وه بیا ما خپل دفتر ته راوستل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په حیرانی سره د شهاب د دفتر خواته ورغلی ویلیدل چی زهرا هلته انتظار وه زهرا د ساحل په لیدو ژر ولاړه سوه او ساحل ته یی سلام ووایه ساحل په حیرانی سره زهرا ته کتل او بیا یی د سلام جواب ورکړ او ورته یی وویل: کښینه مهربانی،

کله چی ساحل د شهاب دفتر ته ننوتی نو شهاب ژر د ساحل دفتر ته ولاړی او هلته یی په حیرانی شاوخوا کتل،

زهرا وویل: هغه تاسو په اخبار کی یو وظیفه اعلان کړی وه که تاسو هغه وظیفه ماته راکي نو مهربانی به مو وی،

ساحل په حیرانی وویل: تاسو یی د ځان لپاره غواړی دا وظیفه؟

زهرا وویل: بلی هو،

ساحل وویل: سمده تاسو سر د سبا څخه وظیفی ته راسی،

زهرا په زهیره لهجه وویل: ډیره مننه،

وروسته زهرا ولاړه او شهاب دننه دفتر ته راننوتی او ساحل ته یی وویل: ساحل خبری دی ور سره وکړی؟

ساحل وویل: هو،

شهاب وویل: نو وظیفه دی ورکړه؟

ساحل وویل: هو ما ورته وویل چی سر د سبا څخه دی وظیفی ته راځه خو یاره په یو خبره می سر نسو خلاص چی د دومره غټ سړی د لور څخه څنګه داسی غریبه انجلۍ جوړه سویده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وويل: زه هم دي ځای ته فکر وړی یم یاره،

ساحل وویل: خامخا یو کیسه پیښه سویده خو خیر موږ یی ځه کوو ته راته ووایه چی د هغه قراردادیانو سره دي خبری وکړی؟

شهاب وويل: هو خبری می ور سره وکړی خپل محصولات مو ورته تشریح کړه د هغو زموږ تولیدات ډیر خوښ سول او د پنځو کالو قرار داد یی را سره وکې،

ساحل ډیر خوشحاله سو او ویویل: ډیر ښه نو قرار داد دی ورسره لاسلیک کې؟

شهاب وويل: ساحل د فابریکې مشر ته یی نو ته به یی لاسلیک کوی،

ساحل ډیر خوابدی سو او ویویل: شهاب دا فابریکه زما او ستا په دواړو ده ځکه چی ته زما تر ټولو ښه ملګری یی دلته ته هم د هر ځه صلاحیت لری بل وار په داسی خبرو سره زما زړه مه را ماتوه،

شهاب موسکی سو د ساحل لاس یی په لاس کی ونیوی او ویویل: خو یاره دا هر څه خو ستا په زیار تا تر لاسه کړیدی نو ددې د امتیاز څښتن هم ته یی،

ساحل وویل: ددی فابریکې په جوړیدو او پرمختلو کی تا راسره مرسته کړیده زه نورې خبری نه اورم ونیسه قرار داد امضاء که او ژر یی ور وړه چي پر مخ ولاړ سو،

شهاب وويل: خو ساحل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل یی خبری ور پری کړی او ویویل: خو خو پریږده قرار داد امضاء که هله،

شهاب موسکی سو او بیا یی قرار داد امضاء کړ،

د ساحل فابریکی ډیر پرمختګ وکړ څو چي نورې فابریکې یی هم جوړی کړی پلار او وورونه یی ټول پر وظیفو ودرول یوه ورځ شهاب په خپل دفتر کی ناست وو چی یو دم یی هغه ورځ ذهن ته راغله په کمه ورځ چی زهرا د وظیفی لپاره راغلی وه چي ده د ساحل د دفتر دروازه ور وټکول خو هغه بنده وه بیا یی د هغې ورځې د ساحل د کوټې عکاسی وکتل شهاب ډیر پریشانه سو بیا یی هغه چوکیدار راوغوښتی چی په هغه ورځ د ساحل د دفتر څخه راوتلی وو کله چی هغه راغلی نو شهاب ورته وویل: زه غواړم ستا څخه یو پوښتنه وکم خو ګوره چي ساحل در څخه خبر نه سی که خبر سو نو ته به دي خپله وظیفه د لاسه ورکې،

چوکیدار وویل؛ سمده صاحب نه به خبریږی،

شهاب وویل: هغه ورځ ستا پیاد ده چی زموږ خزانداره زهرا ساحل صاحب ته په انتظار ځای کی انتظار وه هغه د وظیفی لپاره چی راغلی وه؟

چوکیدار وویل: هو هو صاحب پیاد می سوه،

شهاب وویل: په هغه ورځ د ساحل صاحب دفتر ته ته څو واری ورغلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوکیـــدار وویـــل: دوه واری ورغلـــم یـــو واری د ســـاحل صــاحب پــلار او ورونــه راغلــی وه د هغــو پــه اړه ورغلـم او بیا د زهرا اغلۍ په اړه ورغلم،،

شــهاب وویــل: پــه هغــه ورځ د ســاحل صــاحب ســره نــور څوک وه په دفتر کی،

چوکیدار وویل.............................. :،

شــهاب ډیـر حیـران سـو سـترګې یـی وپړسـیدلی بیـا یـی پـه حیرانــی ســره چوکیــدار تــه وویــل: ښــه ورســه خــو ګــوره چــي په دی اړه چاته ونه وایی،،

چوکیدار وویل: سمده صاحب،

شهاب د ځان سره وویل: زما شک صحی وو،

شـهاب ژر د سـاحل د کـوټۍ عکاسـی خپـل موبایـل تـه ولیـږل او پـه مـوټر کـی سـپور سـو او د سـاحل د کـور پـر طـرف رهـی سـو کلـه چي هلتـه ورسیدی نـو سـاحل هـم د کـور څخـه د دفتـر پـر خـوا روان وو شـهاب خپـل مـوټر شـاته کـړ او د سـاحل څخـه پـټ سـو کلـه چـی سـاحل ولاړی نـو شـهاب د ساحل کورتـه دننـه سـو کلـه چـی هلتـه ورسـیدی نـو د سـاحل د مـور او پـلار سـره یـی روغبـړ وکـړ او بیـا کښینسـتی شـهاب ډیـر پریشـانه وو بیـا یـی د سـاحل مـور او پـلار تـه وویـل: بابـا په کور کی نور څوک سته؟

د سـاحل پـلار وویـل: څـوک نسـته یـوه د کـور مـزدوره ده هغـه په اشپز خانه کی لوښې پریولی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: بابا زه غواړم تاسو ته یو خبره وکم خو تاسو دباندي راسی،

د ساحل مور او پلار ډیر حیران سول او بیا د شهاب سره دباندي ووتل د ساحل پلار وویل: خیر دی زویه څه خبره ده؟

شهاب ډیر وارخطاء وو او بیا یی وویل: بابا زه غواړم تاسو ته یو خبره وکم خو تاسو وعده را سره وکې چي ساحل به زما تر ویلو پوری نه خبروئ؟

د ساحل پلار وویل: سمده زویه نه یی خبرؤ خو څه خبره ده خیریت خو به وی،

شهاب وویل: بابا............................... ،

د ساحل د مور او پلار سترګې وپړسیدلی او مخان یی تک سره سوه بیا ساحل د خپل جیب څخه تلیفون را وایستی او عکاسی یی ور ښکاره کړه په دی سره د ساحل مور او پلار نور هم حیران سول بیا شهاب وویل: بابا تاسو په دی خبره ساحل تر هغه وخته مه خبرؤی چی زه درته ونه وایم،

د ساحل د مور تر سترګو اوښکې راغلی او د ساحل پلار ته یی وویل: دا ټول ستا لکبله رامنځته سول کچیری تا په هغه ورځ ساحل د کوره نه وای ایستلی نو نن به زموږ زوی دومره په لوی مصیبت کی نه وای اخته سوی،،،

د ساحل د پلار تر سترګو هم اوښکې راغلی او بیا یی شهاب ته وویل: زویه ددي حل لاره څه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: بابا زه خپل کوښښ کوم چې ساحل وژغورم خو ډیر پام به کوو ځکه چې په دی کی د مرګ ویره هتمن سته د مرګ امکان هلته زیاتیدای سی چې په دی خبره ساحل خبر سی،

د ساحل پلار د شهاب په پښو کی ور ولویدی او په ژړا یی ورته وویل: زویه هیله کوم زما زوی وژغوره هغه زموږ یوازینی زوی دی موږ بیله هغه بل اولاد نه لرو،

شهاب په دی خبره ډیر حیران سو او بیا یی په حیرانی وویل: څنګه یوازینی زوی؟

د ساحل پلار وویل: هغه زموږ زوی دی موږ داغه یو زوی لرو،

شهاب وویل: او د ساحل دا نور ورونه دا ستاسو زامن نه دی؟

د ساحل پلار وویل: نه دا زما د وروړ زامن دی هغه او میرمن یی په ټکر کی مړه سول دوی موږ ته را پاته سول موږ لویان کړل د زامنو پځیر خو زموږ اصلی زوی ساحل دی،

شهاب وویل: په دی خبره ساحل خبر دی؟

د ساحل پلار وویل: هو په کومه ورځ چې زه او د اکا زامن یی دفتر ته روغلی وو په هغه ورځ یو چا ورته ویلی وه بیا یی زما څخه پوښتنه وکړه ما هم ټول ربښتیا ورته وویل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب حیران سو او ویویل: په کمه ورځ؟

د ساحل پلار وویل: په هغه ورځ چې زه د لومړی ځل لپاره د ساحل فابریکې ته د هغه د لیدو لپاره ورغلی وم،

ساحل حیران سو او ویویل: اوه زما شک خو نور هم لیری سو پوه سوم،

وروسته شهاب د ساحل د مور او پلار څخه خدای په امانې واخیستی او د دفتر پر خوا روان سو کله چې دفتر ته ورسیدی نو د ساحل سره یې ولیدل او د فابریکې پر موضوعاتو یې خبری سره وکړي شهاب وویل: ساحل! زه د یو څو ورځو لپاره په رخصتۍ ځم،

ساحل وویل: ولی خیریت دی ښه خو به یی کوم مشکل خو به نه وی؟

شهاب وویل: هو خیریت دی مور می د نیکه کور ته بیایم نو یو څو ورځې وخت نیسی ځکه د هغو کور ډیر لیری دی،

ساحل وویل: سمده خو په یوه شرط اجازه درکوم،

شهاب وویل: څنګه شرط؟

ساحل د دفتر د پیسو الماری خلاصه کړه او د هغه څخه یی دوې بستې پیسې را وایستلی او شهاب ته یی پر میز کښیښولی،

شهاب وویل: دا څه په وکم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: انا و نیکه ته دی یو ډالۍ ویسه او مور جانۍ ته میله هم ورکه،

شهاب وویل: مننه ساحل خو زما سره پیسې سته دا بیرته واخله،

ساحل وویل: شهاب ته نه یی خبر چی زه یو چاته ورکړی څه بیرته نه اخلم؟

شهاب وویل: خو ساحل دا بیخې زیاتی پیسې دی او مور په کمپنۍ کی د قرارداد د پوره کولو لپاره زیاتو پیسو ته اړتیا لرو دا بی ځایه مه مصرفوه،

ساحل وویل: ته کمپنۍ پریږده ته ورسه رخصتۍ دی په ښه ډول تیره که زما سره زیاتی نوری پیسې هم سته په هغه به قرار داد پوره کړو،

شهاب وویل: خو ساحل..

ساحل یی خبري قطعه کړی او ویویل: ورسه یاره او پر مور جانۍ انا او نیکه می ډیر ډیر سلامونه وایه،

شهاب ساحل په غیږ کی ونیوی او بیا د کمپنۍ څخه ووتی د نیکه کور ته د مور بیول د شهاب بهانه وه شهاب چي کله د کمپنۍ څخه ووتی نو مخ د نارنج کلاء د کلی پر طرف روان سو د زیات وخت وروسته کلی ته ورسیدی ماښام وو شهاب د کلی و یو ساده هوټل ته ورغلی او ډوډی یی را وغوښتل کله چي شهاب ډوډی وخوړل نو هوټل کی څوک نه وه بیله دوو شاګردانو او دوو د هوټل د مالکانو پرته کله چی شپه تیاره سوه نو د هوټل دوارِه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالکـان د شـهاب خواتـه راغلـل د هوټـل شـاګردان هغـه دوه کسـان وه چـي سـاحل بـه يـی پـه کـلاء کـی وليـدی نـو ورتـه خنـدل بـه يـی وروسـته د هوټـل د مالکـانو څخـه يوه يـی وويـل: ځوانه د ښار رامعلوميږی؟

شهاب وويل: هو د ښار څخه راغلم،

د هوټل مالک وويل: ايا دلته مو د خپلوانو کور دی؟

شـهاب وويـل: نـه دلتـه پـه يـو حقيقـت پسـی راغلـی يـم غـواړم ځانته يی معلوم کم،

د هوټل مالک وويل: د څه شي حقيقت ځوانه؟

شهاب وويل: د نارنج کلاء حقيقت؟

د هوټـل مالکـان دواړه حيـران سـول او بيـا يـی وويـل: چـپ سـه ځوانـه تـه خـو بـه پـه بـلاء واوړی ناحقـه بـه دی مـوږ لا پـه بـلاء اختـه کـړی يـو در سـره تـه نـه يـی خبـر چـی هلتـه پيريـان دی هغـوی هيڅـوک نـه پريـږدی کـلاء تـه چـی څـوک ورسـی د ژونـد څکـه بيـا نسـی ځنـی کـولای خـو يـو څـه وخـت مخکـی يـو ښـاری ځـوان راغلـی وو هغـه ډيـر وخـت هلتـه تيـر کـي هغـه خـو يـی مړ نـه کـې خـو هـر څـوک چـی بـه هلتـه تيريـدل نو ويل به يی چی دا ځوان ليونی دی،

شـهاب حيـران سـو سـترګې يـی وپړسـيدلی بيـا يـی پـه حيرانـی هغـو تـه د سـاحل نښـانې وويلـی هغـو وويـل: هـو هـو همـدا ځوان وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوټل شاګردان د ساحل د نښو په ليدو ډير حيران سول او بيا يې په رږديدلی اواز وويل: د خدای و روی ته وګوريئ د هغه ځوان نوم مه يادوی،

شهاب په حيرانی پوښتنه ځنی وکړه چی ولی؟

هغو ټوله کيسه ورته وکړه چی موږ داسی خندل پر هغه ځوان بيا د شپي..... ،

شهاب د هغو په خبرو ډير حيران سو شک يی نور هم په يقين بدل سو تر ډير باندار وروسته ټول بيده سول څو ساعته وروسته سهار سو د سهار تر چايو وروسته شهاب د هوټل پيسې ورکړی او روانيدی چی هوټلی وويل: ځوانه کلاء ته مه ځه ناحقه ولی ځان په غم اخته کوی؟

شهاب وويل: زما تر ژوند ما ته د يو بل چا ژوند مهم دی او اوس زه داسی فکر کوم چي د هغه ژوند په خطر کی دی او زه نه غواړم چي هغه د لاسه ورکم،

وروسته شهاب د کلاء پر خوا روان سو موټر يی د کلاء ومختته ودروی او کرار يی د کلاء دروازه خلاصه کړه او د دننه کلاء په خوا ور روان سو،

د ساحل د قرار داد ورقې پکار سوی ټول دفتر يی پسی وکتی خو پيدا يی نه کړی بيا يی تليفون راوکښی او شهاب ته يی تليفون وکړ خو د شهاب د تليفون اواز بند وو نه يی اوريدی ساحل بيا تليفون ورته وکې خو شهاب نه اوريدی او په جيب کی يی صرف لګيدی خو ږغ يی نه کوی شهاب دننه کلاء ته ننوتی شاوخوا د جولاګيانو تارونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبـتی وه شـهاب هغـه سره لیـری کـړل هلتـه سـاحل هـر وار شـهاب تـه تلیفونونـه کـوی خـو شـهاب یـی نـه وینـی او نـه یـی هـم اوری، پـه کـلاء کـی شـاوخوا کـوترې والـوتلي شـهاب شـاوخوا کتـل بیریـدی هـم پـه کـلاء کـی داسـی نـه معلومیـدل چـی د ډیـره وختـه دی ځـوک راغلـی وی ورتـه وروسـته شهاب د کـلاء لـوړ منـزل تـه پورتـه سو او هلتـه ګرځیدی چـی وروسته هغـه کـوټې تـه ننـوتی چـي ساحل پکښـی اوسیدی کلـه چـی هلتـه ننـوتی شـاوخوا یـی وکتـل وروسـته یـی د خـوب کـټ تـه پـام سـو چـی کتابچـه پـر پرتـه وه پـر هـر څـه دوړی او ګـرځ پـروت وو خـو کتابچـه همداسـی تـازه پرتـه وه لکـه یـو چـا چـی تـازه ایښـی وی شـهاب هغـه کتابچـه راواخیسـتل او خلاصـه یـی کـړه ګـوری چـی د سـاحل د شـعرو کتابچـه وه شـهاب موسـکی سـو د شـهاب لا هغـه کتابچـه پـه لاس کـی وه چـی دبانـدي د پـانزیبو د شـرنګهاری ږغ سـو شـهاب فکـر وکـړ چـی تصـادفی ږغ وو خـو څـه وخـت وروسـته بیـا د پـانزیبو شـرنګهاری سـو داسـی معلومیـده لکـه یـو ځـوک چـی پکښـی روان وی شـهاب ژر د سـاحل کتابچـه پـه جیـب کـی واچـول او د کـوټې دبانـدي ووتـی د پـانزیبو شـرنګهاری لیـری سـو شـهاب د پـانزیبو د شـرنګهاری پـر خـوا ور روان وو د پـانزیبو شـرنګهاری د کـلاء د بـام وخواتـه وو شـهاب هـم هغـه وخـت پسـی ولاړی کلـه چـی زینـو تـه ورسیدی نـو ویلیـدل چـی د کـلاء د بـام دروازه خلاصـه ولاړه وه د پـانزیبو شـرنګهارې پـر بـام وو شـهاب هلتـه کـرار کـرار پسـی ور پورتـه سـو کلـه چـی بـام تـه وختـی شـاوخوا یـی پـه وارخطـایی وکتـل ځـوک نـه وه او د پـانزیبو ږغ هـم ورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

سو شهاب د کلاء پر بام ودریدی او شاوخوا یی کتل د شاه له طرف داسی معلومیده لکه یو څوک چی دده و طرف ته ور روان وی شهاب یو دم مخ ور واړوی د مخ ور اړول کیدو مخکی یو چا په لغته ووهی او لیری یی وغورځوی د شهاب سر د دیواله وموښتی او ډیر ټپی سو کله چی راپورته سو بیا د شاه له طرف لغته ورکول سول شهاب نور هم ډیر ټپي سو تر پزه یی وینی راغلی او د ولاړیدو نه وو خو بیا هم په ډیر تکلیف ولاړ سو شاوخوا یی وکتل هیڅوک نه وه خو لږ وروسته بیا د مخ له طرفه ووهل سو شهاب د کلاء د بام څوکۍ ته نیږدی ولویدی وروسته یو څوک راغلی چی معلومیدی هم نه شهاب یی تر غاړه ونیوی او پورته یی کړ غوښتل یی چی د کلاء د بام څخه یی لاندي وغورځوی چي په دی وخت کی د شهاب تلیفون ته زنګ راغلی او تلیفون د شهاب د جیبه ولویدی او پر مځکه اوکی سو د تلیفونه څخه ږغ راووتی ویویل: اوری شهابه زه ساحل یم د کمپنۍ څخه می زنګ در وهلی دی،

په دی سره شهاب او نامعلومه کس دواړو د شهاب تلیفون ته وکتل بیا د تلیفون څخه اواز راووتی ویویل: اوری شهابه زه ساحل یم یاره تا دا تلیفون ولی نه جوابوی هغه د قرار داد ورقې تا چیری کښیښولی زما ضروری پکار سوی اوری شهابه شهابه،

وروسته تلیفون قطعه سو په دی سره هغه نامعلومه شهاب راکښته کړ او پر بام یی وغورځوی شهاب د سختو زخمو له امله بی هوښه سو کله چی پر هوښ راغلی نو د کلاء د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودانۍ مختـه پـروت وو بغلتـه یـی اوبـه هـم پرتـی وی شـهاب هغـه د ځـان سـره واخیسـتی او پـه ځغاسـته د کـلاء څخـه ووتـی او پـه خپـل مـوټر کـی کښینسـتی مـوټر یـی چلانـده کـی روان سـو د کـلاء څخـه څـه لیـری یـی مـوټر ودروی او پـه اوږده سـاه یـی اوبـه وڅیښـلی ډیـر تـوخی یـی کیـدی کلـه چـی لـږ ارام سـو پښـو او لاسـو یـی سـم کـار نکـوی خـو مـوټر یـی چلـولای سـوای شـهاب د ښـار پـر طـرف روان سـو څـه وخـت وروسـته خپــل د پــلار ورکشــاف تــه ورســیدی د مــوټر دروازه یــی خلاصـه کـړه او د مـوټر څخـه لانـدي را ولویـدی پـلار یـی ژر پـر راوځغسـتل او پـر نـارې یـی کـړی: شـهابه شـهابه زویـه څـه وسوه شهابه،

پـلار یـی شـهاب پـه غیـږ کـی ونیـوی او ژر یـی خپـل کـاریګر تــه ور نــاره کــړه چــی امبــولانس راوغــواړه خــو شــهاب ورتــه وویل: نه بابا زه سم یم امبولانس مه راغواړه،

وروســته یــی پــلار شــهاب تــر اوږه ونیــوی او دننــه ولاړل پـلار یـی ورتـه وویـل: زویـه دا څـه در وسـوه خیریـت خـو بـه وی د چا سره دی جنګ وکې؟

شــهاب خپــل تلیفــون وکتــی هغــه بنــد ســوی وو بیــا پــلار تــه وویل: بابا زه بیا وروسته درته وایم ته ستا تلیفون راکه،

پــلار یــی تلیفــون ورکــې شــهاب د ســاحل پــلار تــه زنــګ ووهلـی کلـه چـی هغـه اوکې کـړ نـو شـهاب ورتـه پـه ریږدیـدلی اواز وویل: کاکا تاسو ژر زما د پلار ورکشاف ته راسی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساحل پلار ډیر وارخطاء سو بیا یی وویل: څه خبره ده زویه هر څه خو به سم وی؟

شهاب وویل: هو کاکا بس تاسو ژر زموږ ورکشاف ته راسی،

د شهاب پلار وویل: زویه زه به ساحل ته تلیفون وکم،

شهاب وویل: نه بابا هغه ته زنګ ونه وهی او که یی پوښتنه در څخه وکړه نو ورته ووایه چی مور یی د نیکه کور ته بیولی ده،

څه وخت وروسته د ساحل مور او پلار راغلل کله چی یی شهاب ته وکتل نو ډیر وارخطاء سول د ساحل پلار په وارخطایی وویل: دا څه در وسوه زویه؟

شهاب خپل پلار ته وویل: بابا هیله کوم موږ د یو څه وخت لپاره یوازی پریږده،

پلار یی وویل: سمده زویه،

کله چی یی پلار دباندي ووتی نو شهاب د ساحل مور او پلار ته د کلاء ټوله کیسه وکړه د ساحل د مور او پلار د ډیرې وارخطایی نه سترګې وپړسیدلی تر څه وخت باندار وروسته د ساحل مور او پلار ولاړه، شهاب خپل تلیفون چارج ته ورکې کله چی لږ چارج سو نو یی چالانده کې او ساحل ته یی تلیفون وکې کله چی ساحل تلیفون پورته کې نو ویویل: شهابه چیری یی یاره دومره زیات تلیفونان می در وکړه خو تا جواب نه وایه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: وبخښه یاره د تلیفون زنګ مې بند وو نه مې اوریدی،

ساحل وویل: پخیر ورسیدلاست؟

شهاب وویل: هو الحمدالله په خیر ورسیدو،

ساحل وویل: ما د هغه قرار داد د ورقو لپاره تلیفون در وکې هغه زما څخه ورکې سوی وی،

شهاب وویل: هغه ما ستا د دفتر په الماریٓ کی ایښی وی،

ساحل وویل: پیدا مې کړی خو ته څه وخت راځې یاره ډیر دیغت مې کړی دی در پسی،

شهاب وویل: بس یو دوې درې ورځې وروسته درځم ان شاء الله،

ساحل وویل: ژر راسه یاره ډیر مې یادیږی،

شهاب وویل: زما هم ډیر یادیږی،

وروسته دواړو خدای په امانی سره واخیستی او تلیفون یې بند کې شهاب څو ورځې وروسته سم سو او وروسته دفتر ته ولاړي کله چې ورغلی نو ساحل ډیر خوشحاله سو دواړو ټینګ په غیږ کی سره ونیول شهاب لږ ګوډ ګوډ تلی ساحل ورته وکتل او حیران سو بیا یې وویل: شهابه خیریت دی دا ولی داسې ګوډ ګوډ ځې؟

شهاب وویل: هو خیریت دی په کلی کی د یو ډبری سره ولګیدم هلته یو څه زخمی سول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: یو څه زخمیسوه؟ ولی ډېره یی د پښې څخه جوړه کړی وه ته یی راښکاره که هله،

ساحل د شهاب پښه وکتل هغه ډیره پټې سوی وه بیا یی وویل: ساحل دا خو د ډېرې زخم نه معلومیږی هتمن په یو بل شی زخمی سوی یی،

شهاب موسکی سو او ویویل: نه یاره په ډېره زخمی سوم،

ساحل وویل: دا چا در پټې کړه؟

شهاب وویل: بابا را پټیکړه،

ساحل وویل: دا که ډیره زخمی سوی وه او زخم یی پر خرابتیا واوښتی نو بیا؟

شهاب وویل: نه یاره زیاته نه وه زخمی سوی،

ساحل شهاب تر لاس ونیوی پورته یی کړ او ورته یی وویل: هله راپورته سه راځه،

شهاب وویل: چیری؟

ساحل وویل: بس ته مازی را روان سه،

ساحل شهاب تر اوږی ونیوی او د کمپنۍ څخه ووتل ساحل شهاب ته خپل د موټر دروازه ور خلاصه کړه او شهاب یی مخته کښینوی او خپله یی موټر چلولو ته کښېنستی وروسته روان سول شهاب وویل: ساحل چیری ځو یاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: ته صبر وکه چی را ورسیدی بیابه یی خپله وویني،

لږ وروسته ساحل د یو غټ روغتون ومختته موټر ودروی او شهاب یی د موټر څخه راکښته کې شهاب وویل: ساحله دا تا زه روغتون ته ولی راوستم؟

ساحل د شهاب سوال ته جواب ور نه کې د ګوډانو بایسکل یی را واخیستی او شهاب یی په کښی کښینوی او روغتون ته ننوتل وروسته د ایکسری واټ ته ننوتل هلته ساحل د یو ایکسری اطاق ته ننوتل ډاکټر ته یی سلام ووایه ډاکټر وویل: اوه تاسو ساحل صاحب دلته خدای مو راوله،

تر روغبړ وروسته ډاکټر وویل: ساحل صاحب موږ خواران مو څنګه پیاد سوو؟

ساحل شهاب ته اشاره وکړه او ویویل: دا زما ورور، اندیوال او هر څه می دی ډیر رابانـدي ګران دی پښه یی ډیره زخمی سویده خو ما ته وایی چی د ډبری سره ولګیدم لږ زخمی سوم ته دده د بدن ټوله ایکسری وګوره چي خدای مکړه بل ځای یی ټپی سوی نه وی،

شهاب وویل: ساحل یاره زه سم یم ایکسری ته حاجت نسته،

ساحل شهاب تر اوږه ونیوی او د ایکسری د ماشین کټ ته یی یوړی کله چی ډاکټر د ایکسری ماشین د شهاب پر بدن وګرځوی نو د ساحل د بدن پر هډوکو یی د ضربې نښانی ولیدلی څه وخت وروسته یی ساحل ته وویل: ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

صاحب هډوکي يی نور سم دی کوم مشکل نه لری خو داسی معلومیده لکه دده ټول بدن چی د یو سخت شی سره لګیدلی وی د پُښتې او د پښو پر هډوکو یی داسی نښانې معلومیږی چی د دباندي لخوا څخه ضربه باندي سویده،

ساحل ډیر پریشان سو بیا یی په درد وویل: خو ده رزیل ویل چی صرف د یوی ډبرئ سره می پښه ولګیده،

ډاکټر وویل: نه دا د ډبره ضربه نه ده داسی معلومیږی لکه یو چا چي پر یو کلک ځای غورځولی وی،

ساحل په حیرانی وویل: څه؟

ډاکټر وویل: هو داسی معلومیږی لکه یو چا چی پر یو کلک ځای پوری وهلی وی خو د تشویش خبره نه ده هډوکې یی ټول سم دی ماتیدنه نه لری زه به یو څه دوا در ولیکم هغه ورکوه ان شاءالله سمیږی،

وروسته ساحل او شهاب د ډاکټر څخه خدای په امانی واخیستی او د روغتون څخه راووتل ساحل ډیر پریشانه وو وروسته یی دوا ورته راواخیسته خو د شهاب سره یی خبری نه کولی شهاب یی پر لاس خپل لاس کښینوی خو ساحل د شهاب لاس د خپل لاس څخه لیری کې او هیڅ یی ونه ویل شهاب د بایسکل بریک ونیوی بایسکل ودریدی بیا یی وویل: ساحل زه رښتیا درته وایم چی زه په کلی کی غوځار سوم هلته زخمی سوم،

ساحل وویل: رښتیا وایی؟

شهاب وویل: رښتیا وایم یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ساحل وویل: نو تا ماته صرف د پښې ولې وویل چې پښه مې زخمي سوه،

شهاب وویل: د نور بدن درد مې نه دی احساس کړی،

بیا شهاب وویل: اوس خوشحاله سوی؟

ساحل موسکی سو او ویویل: هو،

بیا دواړه په خندا د روغتون څخه ووتل کله چې دباندې ووتل نو د روغتون مختته هغه دوکاندار چې ساحل د حسام د بانک په ورځ لیدلی وو چې په دوکان کی بې هوښه وو چې بیا ده اوبه پر واچولی هغه ناری کړی چې پیری دی د روغتون مختته هغه دوکان کوی چې پر ساحل یی سترګې ولګیدی ساحل هم هغه ولیدی او ویپیژندی دوکاندار د ساحل په لیدو ډیر وارخطاء سو په وارخطایی کی یی وویل: پیپپیری! پیری،

د دوکاندار بدن په رږدیدو سو ساحل او شهاب دواړو هغه ته وکتل چې ډیر وارخطا وو بیا ساحل ورته وویل: پیری به دی نیکه وی،

شهاب موسکی سو خو د شهاب سترګې په هغه نفر کی ښخې وی او تر ډیره ځایه یی ورته کتل کله چې موټر ته وختل نو شهاب ساحل ته وویل: ساحل! دا څوک وو چې د پیری ناری یی وهلی؟

ساحل وویل: ایله لیونی دی په هغه ورځ چې ما د بانک څخه پیسی راوړلی ده د بانک سره دوکان کوی زه چې د بانک څخه راووتم غوښتل مې دده د دوکان څخه یو بوتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبــه راواخلـم خـو دی هلتــه بــی هوښــه پـروت وو مــا اوبــه پـر وپاشـلی چــی پـه هـوښ راغلـی او ماتــه یـی وکتـل نـو یـو دم یـی وځغستل او د پیری پیری ناری یی وهلی چی پیری دی،

شـهاب ډیـر حیـران سـو خـو څـه یـی ونـه ویـل وروسـته دواړه د روغتـون څخـه روان سـول چـی څـه مختـه ولاړل نـو شـهاب وویـل: سـاحله مـا همدلتـه کښـته کـه زه د کـور لپـاره یـو څـه سودا وړم بیا پسی درځم،

ساحل وویل: زه به یی درته راواخلم،

شـهاب وویـل: نـه یـاره زه یـی خپلـه را اخلـم د مـور د خوښـې په شیانو ته نه پوهیږی؟

سـاحل موسـکی سـو او ویویـل: سـمده خـو زه بـه دلتـه درتـه ودریږم؟

شـهاب وویـل: نـه نـه یـاره تـه ورسـه دفتـر هـم یـوازی دی هلتـه باید په ما و تا کی یو وی،

ساحل وویل: سمده خو ژر بیرته راسه،

شهاب وویل: سمده،

وروســته دواړو خــدای پــه امــانی ســره واخیســتی شــهاب د مـوټر څخـه کښـته سـو او سـاحل ولاړی شـهاب سـاحل تـه کتـل چـی کلـه هغـه د سترګو لیـری سـو شـهاب ټکسـۍ را وګرځـول او پــه کښــی کښینســتی ټکســۍ ولا تــه یــی وویــل: ښــارې روغتون ته درځه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه وخت وروسته شهاب بيرته هغه روغتون ته راغلی چې دی او ساحل ورته راغلی وه شهاب هغه دوکاندار ته ورغلی چې په ساحل پسی يی د پيری ناری وهلی کله چې دوکاندار شهاب وليدی نو ډير وارخطاء سو خو شهاب هغه ټينګ تر لاس ونيوی لاس يی ور وپيچی او ورته يی وويل: راته ووايه چې تا ولی زما په ملګری پسی ناری وهلی چې پيری دی پيری دی؟

دوکاندار په وارخطايی او په ريږديدلی اواز وويل: سمده صاحبه درته وايم درته وايم،

شهاب وويل: ووايه،

دوکاندار ورته وويل: صاحبه ما مخکی د بای فاس سره د ښار څخه څه ليری دوکان کوی يوه شپه ناوخته زه په دوکان کی ولاړ وم هغه ستا ملګری پر سړک را روان وو او د يو چا سره يی خبری کولی زما د ډير ليری ځايه پکښی فکر وو،

شهاب وويل: د چا سره يی خبری کولی څوک وو هغه؟

دوکاندار وويل: صاحبه ستا د ملګری سره هيڅوک نه وو ور سره هلته بيله ما او ستا د ملګری ماسيوا بل څوک نه وه،

شهاب ډير حيران سو او بيا يی وويل: نو د چا سره يی خبری کولی،

دوکاندار وويل: صاحبه ما درته وويل چې هلته هيڅوک نه وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب نور هم ډیر حیران سو سترګې یې د حیرانتیا څخه وپړسیدلې او بیا یې وویل: بیا څه وسوه؟

دوکاندار وویل: ما تر ډیره وخته ورته کتل چې ده خبری کولې خو کله چې زما د دوکان څخه لږ تیر سو بیا یو دم ورک سو،

شهاب د دوکاندار لاس ایله کې او د ډیری حیرانتیا څخه خولې پر راوبهیدلې بیا دوکاندار وویل: صاحبه ما چې کله دا حالت ولیدی نو ډیر وبیریدلم او د ډیری بیرې بې هوښه سوم یو وخت یو چا پر مخ اوبه را واچولې زه چې په هوښ راغلم نو ستا ملګری مې مخ ته ناست وو او پر ما یې اوبه اچولې زه د هغه څخه ډیر وبیریدم د هغه ځایه وتښتیدم بیا می هغه دوکان پریښوی او دلته راغلم،

شهاب وویل: ستا هغه دوکان چیری وو؟

دوکاندار وویل: د بای فاس سره وو د ښار څخه څه لیری،

شهاب وویل: د هغه پیسو د بانک سره؟

دوکاندار وویل: کوم بانک صاحبه هلته خو هیڅ بانک نسته،

شهاب وویل: تا به نه وی لیدلی هلته د پیسو بانک هم سته،

دوکاندار وویل: صاحبه ما هلته پنځه کاله دوکان وکې هلته زه ډیر ګرځیدلی یم ما خو تر اوسه کوم بانک نه دی لیدلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب ډیر حیران سو بیا یی خپل پلار ته تلیفون وکې او ورته یی وویل: بابا زه د ښارې روغتون مخته ولاړ یم ته یو چاته ووایم چی زما موټر د روغتون مخته راولی،

پلار یی وویل: سمده زویه،

بیا شهاب دوکاندار ته وویل: ستا د یوی اوونۍ د دوکانداری پیسې زه درکوم ته زما سره د یو ساعت لپاره هلته ولاړ سه چیری چی تا دوکان کوی،

دوکاندار ډیر خوشحاله سو او بیا یی وویل: سمده صاحبه،

څه وخت وروسته موټر را ورسیدی شهاب او هغه دوکاندار دواړه په موټر کی کښینستل او د دوکاندار د دوکان پر طرف روان سول څه وخت وروسته هلته ورسیدل دوکاندار هغه ځای ور وښوی ویویل: صاحبه دلته ما دوکان کوی داغه خالی دوکان زما وو،

شهاب هلته شاوخوا وکتل رښتیا هم هلته هیڅ بانک نه وو شهاب دوکاندار بیرته خپل ځای ته را ورسوی او هغه ته یی ډیری پیسې ورکړی او ورته یی وویل: ګوره ددي کیسۍ په اړه بیا چاته ونه وایی زما هغه ملګری د څو غټو کمپنیو مشر دی که یی درد درته راغلی بیا دی نه پریږدی بندی کوی دی،

دوکاندار وویل: سمده صاحبه نه وایم،

ساحل چی کله د موټر څخه کښته سو نو د ساحل دوا یی ولیدل د ځان سره یی واخیستل او ویویل: اوف دا دوا خو یی هم دلته پاته سول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل خپل کمپنۍ ته ننوتی زهرا او یوه بله همکاره یی په خپله شعبه کی ناستې وی کله چی یی ساحل ولیدی نو دواړو ښه راغلاست ورته ووایه د زهرا همکارۍ وویل: زهرا! ریس صاحب لکه چی مریض سویدی،

زهرا وویل: ولی؟

همکارۍ یی وویل: تا یی په لاس کی دوا نه ولیدل؟

زهرا وویل: نه نه می ولیدل شاید د بل چا وی ریس صاحب خو داسی تازه او تکړه معلومیدی،

همکاره یی موسکۍ سوه بیا یی وویل: زهرا! ریس صاحب ته ډیر مه ګوره نظر یی نه کې؟

زهرا موسکۍ سوه بیا یی کرار خپله همکاره پر اوږه ووهل ورته یی وویل: چپ سه لیونۍ،،

د زهرا همکارۍ وویل: ایی زهرا رښتیا ووایه ریس صاحب دي خوښیږی؟

زهرا وویل: لیونۍ دا ته څه وایی لیونۍ سوی خو به نه یی؟

همکارۍ یی وویل: زهرا ته راته ووایه ونیسه نو ووایه،

زهرا موسکۍ سوه خو بیرته یی څیهره خوابدتیا ته واوښته همکارۍ یی وویل: څه پیښه سوه؟

زهرا خپلې همکارۍ ته ددي او ساحل ټوله کیسه وکړل او بیا یی اوږده ساه و ایستل او ویویل: ما دده د لاسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړلـو موقـع د لاسـه ورکړیـده سـاحل بـه هیڅکلـه بیـا زمـا وخواته وهم نه ګوری،

همکـاری یـی وویـل: زهـرا تـه خـو کوښـښ وکـه څکـه چـی اوله مینه هیڅکله نه هیریږی،

زهـرا وویـل: خـو مـا سـاحل تـه دومـره غمونـه ورکـړه چـی هغه به یی هیڅکله نه کې هیر،

همکـاری یـی وویـل: زهـرا وخـت چاتـه دوهمـه موقـع نـه ورکـوی تـه اوس هـم موقـع لـری کـه چیـری سـاحل سـتا څخـه نفـرط کـولای نـو پخپلـه کمپنـی کـی بـه یـی کـار هـم نـه درکولای،

زهـرا پـه دی خبـره خوشـحاله سـوه او بیـا یـی همکـاری ورتـه وویـل: زهـرا! هلـه ورسـه ریـس صـاحب اوس یـوازی دی بیـا داسـی موقـع پـه لاس نـه درځـې د اوبـو ور وړلـو پـه بهانـه ورسه کرار کرار باندار هم ور سره شروع که،

زهـرا هـم د اوبـو ګـیلاس واخیسـتی او د سـاحل د دفتـر پـر خـوا ورغلـل کلـه چـی د سـاحل د دفتـر دروازی تـه ورسـیده نـو دوه درې اوږدې سـاوی یـی یـی واخیسـتی بیـا یـی پـر زړه لاس ونیـوی او بیـا یـی د سـاحل د دفتـر دروازه ور وټکـول ساحل وویل: راځې مهربانی،

زهـرا هـم دننـه ورغلـه سـاحل پـه کمپیـوټر اختـه وو زهـرا د اوبـو ګـیلاس سـاحل تـه پـر میـز کښیښـوی سـاحل چـی زهـرا او د اوبـو ګـیلاس ولیـدی نـو یـو دم ولاړ سـو او ویویـل: تاسـو؟ او دا اوبه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهـرا رېږدیـدل او بیـا یـی وویـل: هغـه تاسـو مـریض یاسـت ستاسـو د دفتـر اوبـه یخـی دی هغـه تـاوان درتـه کـوی پـه همدې اوبو مو دوا وخوری،

سـاحل وویـل: زه نـه یـم مـریض هغـه دوا د شـهاب ده او بیـا تاسـو ولـی تکلیـف کـوی خـو یـو کـاریګر تـه بـه مـو پـلاس ورکړی وای؟

زهـرا وویـل: هغـوی ټـول پـه کـار اختـه وه نـو مـی ځکـه خپلـه راوړی،

شـهاب هـم کمپنـۍ تـه را ورسـیدی د زهـرا همکـاره ډیـره وارخطـا سـول نـه یـی غوښـتل چـی شـهاب د سـاحل دفتـر تـه ورسـی تـر څـو سـاحل او زهـرا پـه یوازیتـوب کـی خبـری سـره وکې نو یی شهاب ته ورناره کړه: صاحبه صاحبه ګوری،

شهاب په درد ورته وویل: څه خبره ده؟

د زهـرا همکـاره ډیـره وبیریـدل بیـا یـی وویـل: صـاحبه تاسـو راسـی دا زمـا کمپیـوټر یـو څـه خـراب دی دا خـو راسـم کـې فاسورډ یی راڅخه هیر سویدی،

شـهاب دننـه شـعبۍ تـه ورغلـی او د هغـۍ ترڅنـګ کمپیـوټر تـه کښینسـتی د کمپیـوټر پـر لیکـدړی(کیبورډ) یـی لاسـونه کښیښوول او په فاسورډ خلاصولو اخته سو،

سـاحل بیرتـه پـر خپلـه چـوکۍ کښینسـتی او زهـرا تـه یـی وویل: مننه،

زهرا وویل: د مننۍ وړ نه ده صاحبه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ساحل په خپل کار اخته سو زهرا لا هم هلته ولاړه چی اوس به ساحل نوري خبری شروع کي او ما ته به د کښینستو موقع پیدا سی خو ساحل څه نه ورته ویل بیا زهرا کرار کرار د دروازی پر طرف روانه سول په داغه فکر چی ساحل به ږغ باندی وکي خو ساحل هیڅ نه ورته وویل زهرا بیرته مخ را واړوی د ساحل خواته او ویویل: صاحبه تاسو خو به بل کوم شی ته ضرورت نه لری؟

ساحل وویل: نه مننه،

زهرا بیا مخ د دروازی پر طرف واړوی خو بیا یی د ساحل طرف ته وکتل او ورته یی وویل: صاحبه تاسو زما څخه پوښتنه نه وکړه چی زه کار کولو ته څنګه مجبوره سوم؟

ساحل پوه سو چی زهرا دده سره خبری زیاته وی نو یی کمپیوټر پریښوی او ویویل: ضرورت یی نه وو چی پوښتنه می در څخه کړی وای ولی چی زه دلته د کاریګرو د شخصی ژوند د پوښتنو لپاره نه یم ناست او نه هم زه کاریګرو ته معاش د هغو پر شخصی ژوند بیانولو ورکوم،

د ساحل په دي خبره سره د زهرا زړه ډیر غمګین سو او تر سترګو یی اوښکي راغلی په ژړا یی وویل: فکر نکوی چی ستا په دی خبرو سره به د یو چا زړه مات سی؟

ساحل د خپل چوکی څخه ولاړ سو او د زهرا و خواته ورغلی او ورته یی وویل: زهرا ته د زړه ماتولو په معنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهیږی کـه تـه پوهیـدای نـو تـا بـه د بـل چـا زړه نـه ورماتولای،

زهـرا وویـل: سـاحله زه پـوهیږم چـی مـا سـتا زړه در مـات کړی وو خو زه پر هغه پښیمانه یم هغه زما تیر وخت وو،

سـاحل وویـل: زمـا هـم هغـه تیـر وخـت وو چـی سـتا سـره مـی مینـه کـول خـو هیلـه کـوم زمـا ژونـد تـه بیـا د راتلـو کوښـښ مکوه،

شـهاب لا هـم د زهـرا د همکـارۍ سـره د کمپیـوټر پـه جوړولـو اختـه وو د شـهاب لاس پـر کمپیـوټر پـروت وو د زهـرا همکـارۍ غوښـتل شـهاب ځانتـه جلـب او مینـه ور سـره شـروع کـې نـو یـی کـرار خپـل لاس د شـهاب پـر لاس ور کښیښـوی شـهاب د هغـۍ لاس خپـل پـه بـل لاس پـه چټکـه ووهلـی او ور لیـری یـی کـې د زهـرا همکـاره ډیـره وبیریـده ژر یی خپل لاس د شهاب څخه را ایسته کې،

زهـرا پـه ژړا وویـل: سـاحل! مـا تـه یـوه موقـع لا هـم راکـه بیـا به هیڅکله چم در سره ونه کم،

سـاحل موسـکی سـو او ویویـل: موقـع؟ کـه مـی تاتـه موقـع درکـړه نـو زه بـه موقـع د لاسـه ورکـم ځکـه چـی زه اوس د یـو بـل چـا سره مینـه کوم هغه زمـا ژونـد زمـا سـاه او زمـا هـر څـه ده،

زهـرا ډیـر وژړل بیـا سـاحل ورتـه وویـل: هیلـه کـوم نـور مـه زمـا وخـت را ضـایع کـوی او مـه هـم خپـل وخـت ضـایع کـوی مهربانی کار ته مو ولاړه سی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهـرا پــه ژړا د ســاحل د دفتــره څخــه ووتــل شــهاب هــم د زهـرا د همکــارۍ د شـعبې څخــه را ووتــې د زهـرا همکــارۍ د شـاه لخــوا د خــولې پيښـې پســې وکـړې کلــه چــې شــهاب د ســاحل دفتــر تــه تلــې نــو يــې زهـرا پــه لاره کــې وليـدل چــې ژړل يې شهاب حيران سو او ويويل: څه خبره ده؟

زهرا خپل اوښکې پاکې کړې او ويويل: هيڅ خبره نه ده،

وروسـته زهـرا د خپـل شـعبې پـر خـوا روانـه سـول او شـهاب د ســاحل دفتــر تــه ورغلــې شــهاب وليــدل چــې ســاحل ډيــر پريشــانه دی شــهاب ووېــل: څــه خبــره ده يــاره چــې داســې پريشانه ناست يې او دا اغلې ولې ژړل؟

ســاحل اوږده ســاه واخيســته او ويويــل: څــه درتــه ووايــم يــاره د نــن زمــانې انجــونې دی د مينــې څخــه يــې پســخند جــوړ کړيـدی چــې خوښــه يــې ســې ژونــد تــه مــو راســې او چــې خوښــه يــې سې پريږدی مو او د بل چا سره ولاړې سې،

شــهاب ووېــل: ښــه ښــه د مينــې کيســه وه خــو يــاره تــا بايــد د هغې زړه نه وای ور مات کړی،

ساحل ووېل: ولې هغه زما زړه چې يې را مات کې؟

شــهاب ووېــل: يــاره انســان عــاجزه دی کلــه کلــه غلطــې ځنــې کيږی ويبخښه،

ساحل ووېل: ياره هغه بيا وايي چې زما سره مينه وکه،

شـهاب موسـکی سـو او ويويـل: نـو خـو ور سـره ويکـه پـه دی کې مشکل څه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: چپ سه لیونیه په هغه بلي مې لکه چې ډبوي،

شهاب حیران سو او ویویل: کمه بله هغه د کلي دا یادوی؟

ساحل موسکی سو او ویویل: پریږده یې یاره ته دي دوا وخوره چي ژر جوړ سې،

ساحل د شهاب دوا راواخیستل او شهاب ته یې ورکړه بیا شهاب وویل: نن ماښام ته یو ځای میلمانه یو ځان تیار که،

ساحل وویل: یاره ددي میلمستیاؤ څخه پر نفس راغلی یم زه نه ځم یاره ته ورسه،

شهاب وویل: سمده نو زه هم نه ځم ما ته هم یوازی خوند نه راکوی چې ولاړ سم،

ساحل شهاب په غیږ کی ټینګ کې او ویویل: احمقه زما کمزوری در معلومه ده ته پوهیږی چې ته پر ما ډیر ګران یی نو ځکه داسی راته وایی سمده پر څو بجې ځو؟

شهاب موسکی سو او ویویل: زه موټر ستاسو کورته در ولم بیا دی راپورته کوم،

ساحل وویل: سمده،

ماښام ته ساحل ځان تیار کې او څه وخت وروسته شهاب د کور مخته د موټر هارنګ ووهی او دواړه د میلمستیا په خوا روان سول د شهاب هدف بانک وو نو ځکه د شپی چې د میلمستیا څخه راتلل نو د بای فاس پر سړک را روان سول کله چې هغه دوکان ته را ورسیدل نو ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیده سوی وو شـهاب مـوټر لـږ کـرار کـې بیـا یـی مـوټر سـره یـو و بـل بغلتـه کـې تـر څـو سـاحل راکښـینی خـو سـاحل نـه راکښینسـتی شـهاب غوښـتل چـي سـاحل تـه لاس ور وړی او هغـه راکښـینوی خـو کلـه چـی یـی لاس وروړی نـو لاس یـی سـاحل تـه نیـږدی ودریـدی او جـام سـو هـیڅ حرکـت یـی نـه کـوی شـهاب پـوه سـو نـو یـی ژر سـاحل تـه نـاره ور وکـړه خـو خولـه یـی هـم بنـده سـول د شـهاب ور سـره زوری وی خـو لاس او خـولې یـی هـیڅ حرکـت نـه کـوی شـهاب غوښـتل مـوټر ودروی خـو پښـه یـی د بریـک څخـه لیـری سـول او پـر سـکلیټر او سـټرینګ یـی پښـه او لاس ټینـګ سـول شـهاب ډیـر کوښـښ وکـې چـی ځـان خـلاص کـې خـو هـیڅ یـی نسـوای کـولای مـوټر د دوکـان او د هغـه بانـک د ځایـه څخـه ډیـر لیـری ولاړی یـو دم یـی لاسـونه پښـې او خولـه ایلـه سـول ژر یـی مـوټر ودروی او ټـوخې ونیـوی سـاحل هـم د خوبـه راکښینسـتی او پـه حیرانتیـا یـی شـهاب تـه وویـل: څـه پیښـه ده څه در وسول،

شـهاب خبـرې نسـوای کـولای بیـا سـاحل ژر پـه خولـه کـی اوبـه ورکـړي د څـه وخـت وروسـته ارام سـو سـاحل وویـل: څه پیښه ده څه در وسول،

شـهاب شـاته وکتـل ډیـر لیـری راغلـی وه چـی سـاحل وارخطـاء نسـی نـو یـی وویـل: هـیڅ خبـره ده بـس مـازې مـی یو څه ساه لنډې وسول او ټوخې په درد کړم،

سـاحل یـی پـر تنـدي لاس کښیښـوی او ویویـل: تنـدی دی هـم ډیر تود دی تا دوا وخوړل بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: نه یاره هیره می سول،

ساحل په درد وویل: شهابه ډاکټر دوا د څه شي لپاره درکړل چې ته یې نه خورې؟

شهاب وویل: وبخښه یاره هیره می سول بیا یې خورم،

ساحل وویل: راکه موټر ماته راکه زه یې چلوم ته مریض یې،

شهاب موټر ساحل ته ورکې او بیا د کور په خوا روان سول ساحل شهابه تر خپله کوره ورسوی او ورته یې وویل: ګوره دوا پر وخت خوره او پر ځان فکر کوه،

شهاب وویل: سمده،

سهار سو ساحل د دفتر څخه ووتی غوښتل یې چې شهاب ته تلیفون وکړی خو بیرته یې تلیفون جیب ته واچوی فکر یې وکړ چې شهاب ناروغه وو هغه به اوس بیده وی وروسته یې د زهرا همکارۍ ته وویل: که شهاب راغلی ورته ووایه چې زه کلی ته تللی یم،

شهاب د سهار تر ناشتۍ وروسته د دفتر پر خوا روان سو کله چې هلته ورسیدی نو د ساحل دفتر ته ورغلی هلته یې وکتل خو ساحل نه وو بیا یې وغوښتل چې زنګ ور ووهي خو د ساحل تلیفون هم د ساحۍ څخه بهر وو شهاب د ساحل د دفتره څخه پریشانه لاندی راکښته سو زهرا ولیدی چې شهاب په ساحل پسې پریشانه دی نو یې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویــل: صـــاحبه! ســـاحل صـــاحب ســـهار کلـــی تـــه ولاړی زمـــا همکـــارۍ تـــه یـــی وویـــل چـــی کـــه شـــهاب راغلـــی ورته ووایه چی زه کلی ته تللی یم،

شـــهاب وویـــل: ښـــه! ښـــه! مننـــه چـــی خبـــر مـــو کـــړم زه ډیر پریشانه وم،

ســـاحل ځـــو ورځـــې وروســـته راغلـــی خـــو پـــه اوونـــۍ کـــی بـــه هتمـــاً کلـــی تـــه تلـــی د ســـاحل مـــور پـــلار او شـــهاب ډیـــر پریشـــانه وه پـــه دي اړه ځـــه وخـــت تیـــر ســـو یـــوه ورځ ســـاحل د دفتـــر څخـــه د کـــور پـــر طـــرف روان وو د کمپنـــۍ د کـــار کوونکـــو د وظیفـــو وخـــت هـــم خـــلاص ســـوی وو ټـــول دبانـــدی ووتـــل بـــاران هـــم شـــروع وو ټـــول موټرانـــو او رکشـــو تـــه وختـــل او ولاړل خـــو زهـــرا د مـــوټر پـــه تمـــه ولاړه وه خـــو مـــوټر نـــه پیـــدا کیـــدی کـــالۍ یـــی ټـــول لانـــده ســـول، ســـاحل د پارکینـــګ څخـــه مـــوټر را وایســـتی کلـــه چـــی د کـــور پـــر طـــرف روانیـــدی نـــو ویلیـــدل چـــی زهـــرا د مـــوټر پـــه انتظـــار پـــر ســـړک بـــاران تـــه ولاړه ده ســـاحل ورغلـــی او مـــوټر یـــی د زهـــرا مختـــه ودروی د مـــوټر هنـــداره یـــی کښـــته کـــړل او ورتـــه یـــی وویل: راځې زه به مو ورسوم،

زهـــرا وویـــل: نـــه نـــه صـــاحبه تاســـو تکلیـــف مکـــوی اوس به موټر راسی د لاری په موټر کی ځم،

ســـاحل وویـــل: بـــاران مـــو لنـــدوی راځـــې زه هـــم ستاســـو د کور خواته ځم زه به مو ورسوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا د ســـاحل مـــوټر تـــه ور وختـــل او روان ســـول زهــرا ډيــره لنــده ســوی وه د يــخ هــم نيــولی وه نــو ځکــه ډيــره ريږديــدل ســاحل د چــرګ د ښــوروا ولا د ليــږی مختـــه مـــوټر ودروی او ورغلـــی شـــوروا ولا تـــه يـــی وويــل چـــی دوه ګيلاســـه ښـــوروا راجـــوړه کـــه کلـــه چـــی ښـــوروا امـــاده ســـول نـــو ســـاحل خپـــل ګـــيلاس واخيســـتی او ښـــوروا ولا تـــه يـــی وويـــل: دا بـــل ګـــيلاس پـــه مـــوټر هغې ناستي اغلی ته ورووړه،

ښـــوروا ولا هغـــه ګـــيلاس زهـــرا تـــه ورکـــې زهـــرا هغـــه پـــه ريږديـــدلی لاســـو ونيـــوی او ښـــوروا يـــی وڅيښـــل او د بـــدن يخـــوالی يـــی کـــم ســـو کلـــه چـــی ښـــوروا خلاصـــه ســـول نـــو ســـاحل مـــوټر تـــه وختـــی او روان ســـول ســـاحل د زهـــرا د معصـــومی ځيـــری پـــه ليـــدو نـــرم ســـو او زهـــرا تـــه يـــی وويـــل: زه د هغـــې ورځـــې پـــر خبـــرو بخښـــنه غـــواړم پـــه احساســـاتو کـــی وم نـــو ځکـــه مـــی داســـی خبـــری وکـــړی خـــو هـــو دا فکـــر مکـــوه چـــی زمـــا پـــه زړه کی دی تاسو ته ځای پيدا سوی وی،

څـــه وخـــت وروســـته د زهـــرا کـــور راورســـيدی او زهـــرا د مـــوټر څخـــه کښـــته ســـول او ســـاحل تـــه يـــی وويـــل: مننـــه صاحبه،

کلـــه چـــی ســـاحل زهـــرا د کـــور مختـــه کښـــته کـــړل پـــه دی وخـــت کـــی د زهـــرا کـــوژدن ارمـــان چـــی د زهـــرا د کـــور هاخواتـــه پـــټ وو وليـــدل ډيـــر پـــه درد کـــی ســـو د درده يـــی مـــخ تـــک ســـور ســـو، ســـاحل د زهـــرا تـــر کښـــته کولـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته پر خپل لار روان سو، مابښام ساحل میلمه وو د شپې ناوخته د میلمستیا څخه را ووتی د پارکینګ څخه یې موټر را وایستی او مخ د کور پر طرف روان سو په لار کې یې شهاب ته تلیفون وکړ کله چې شهاب تلیفون اوکې کړ نو ساحل په خندا ورته وویل: شهابه یاره هغه د شپږو میلیونو قرارداد می تر لاسه کې،

شهاب ډیر خوشحاله سو او ویویل: مبارک دی سه یاره،

ساحل وویل: مننه یاره خو دا ټول ستا لکبله ځکه چې دا قراردادیان خو تا پیدا کړی وه او تا دیته تشویق کړل چې موږ ته دا قرارداد راکې،

شهاب وویل: نه یاره د هغوی زموږ تولیدات خوښ سول ما خو هیڅ هم نه دی کړی،

ساحل غوښتل چې شهاب ته د هغه د زحمت مننهووایې خو یو دم یې موټر د یو شی سره ولګیدی او ساحل ژر ودروی، شهاب وویل: څه پیښه سوه یاره؟

ساحل وویل: فکر کوم ټایر یې پنچر سو،

ساحل چې کله د موټر څخه کښته سو نو ویلیدل چې د موټر څلور سره ټایرونه یې پنچر سوی وه ساحل وویل اوه خدایه،

شهاب وویل: څه وسوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: د موټر څلور سره ټایرونه مې پنچر سول لکه چې یو چا قصداً پر سړک یو شی راته ایښی وو،

شهاب ډیر حیران سو او بیا یی په حیرانتیا وویل: ته چیری یی؟

ساحل وویل: دا ستاسو د کور لېږ دی خواته چې ځنګل دی ددی ځنګله....،

ساحل لا خبره نه وه خلاصه کړی چې یو چا د شا لخوا پر سر په اوسپنیز پایپ ووهلی،

ساحل ناره کړه او تلیفون یی لاندی ولویدی شهاب وویل: څه در وسوه ساحله!؟

د ساحل د سر څخه وینې وبهیدلی کله چې یی شاته وکتل نو یو چا بیا پر سر ووهلی ساحل بیا نارې کړی شهاب هم په تلیفونه کی ناری ور وهلی: ساحله! ساحله څه وسوه؟

د نارنج کلاء ټول کلکینان یو دم سره وکړپیدل او د دیواله څخه ووهل سول د کلاء د ګروفان کنډل هم سره پر ښوریدو سو د کلاء د کوټو دروازې ټولی خلاصې او بندې کیدلای درختې هم باد پر مخ واخیستی یو دم د یو کلکین څخه سپینه کوتره والوتل او کلکین یی مات کړ دباندي ووتل،

شهاب ژر موټر ته وختی او د ځنګله پر طرف ور روان سو او په تلیفون کی یی هم نارې پر وهلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل پر سر لاس نیولی وو مختته یی شپږ نفره ولاړ وه ټولو مخان پټ کړی وه ساحل په وینو کې رنګ سو او بیا یی په ریږدیدلی اواز وویل: تاسو څوک یاست او ولی مې وهی؟

د هغو څخه یی یوه د سر څخه مخ پوټی (ماسک) ایسته کړ ساحل ولیدل چی د زهرا کوژدن ارمان وو،

ارمان وویل: پیاد دي سوم په هغه ورځ خو دي د زهرا احمقی مختته ډیر ووهلم نن به دی هغه حساب در ادا کم،

ارمان خپلو ملګرو ته وویل چی ونیسئ ویوهئ، ټولو ساحل راونیوی او وهل یي پر شروع کړل، د کلاء څخه په هوا سوی کوتر د غرونو پر سر ډیره په تیز کي روانه وه سترګې یی د اور پڅیر لګیدلې، څه وخت وروسته شهاب ساحل ته راورسیدی شهاب ولیدل چی ارمان او د هغه ملګرې ساحل وهی شهاب خپل موټر ودروی او د هغو پر طرف یی وروځغستل او هغوی ټول یی د ساحل څخه پوری وهل او ساحل یی د مځکې څخه راپورته کې او په خپل غیږ کی یی ونیوی شهاب ډیر وارخطا وو بیا د ارمان یو ملګری شهاب هم پر سر په لرګې ووهي د شهاب سر ګرځې وسو ساحل یی د موټر تر څنګ کښینوی او شهاب د ارمان او د هغه ملګرو ته ور حمله کړل خو هغوی باندي زیات وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب یی په ټولو ټینګ کړ او په ګډه یی ووهي ساحل غوښتل چی شهاب د هغو ځخه خلاص کړی نو د هغو پر طرف ور روان سو او هغوی یی د شهاب ځخه لیری کړل شهاب او ساحل دواړه د ډیرو وهلو ځخه کمزوری سول او ډیره وینه ځنی ولاړل د ارمان ملګرو ساحل او شهاب ونیول او ارمان د جیب ځخه چاکو راوکښی تر څو ساحل او شهاب په ووهی کله چی یی د هغو پر طرف ور وځغستل په دی وخت کی د کلاء ځخه په هوا سوی کوتره راورسیدل لویه ناره یی وکړل او د ارمان پر طرف یی په ډیره تیزۍ سره ور وځغستل او په خپله مشوکه یی ارمان ووهی، ارمان او ملګري یی ډیر وبیریدل ارمان پر خپل مخ لاس ونیوی د مخ ځخه یی وینی وبهیدلی ټولو شاوخوا وکتل هیڅ شی نه وه د ارمان ملګرو ساحل او شهاب ایله کړل او د بیرۍ یی شاوخوا کتل خو هیڅ شی نه معلومیدل وروسته یو دم ارمان او د هغه ملګري په چپلاخه ووهل سول د دوی ویره نوره هم زیاته سول ټول پر مځکه وغورځیدل شاوخوا یی وکتل چی دا چا ووهلو خو هلته هیڅوک هم نه وه بیله ساحل او شهابه خو هغوی د ډیرو وهلو ځخه پر مځکه لویدلی وه، د ارمان هغه ملګری چی ساحل یی پر سر وهلی وو د مځکې ځخه لوړ پورته سو د هغه خوا ځخه سرچپه پر مځکه راولویدی د ارمان ملګرو ټولو د بیری ناری کړی شهاب چی کله د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـــوی پـــر طـــرف وکتـــل نـــو ویلیـــدل چـــی هغـــوی ټـــول وهـــل کیـــږی خـــو وهـــونکی نـــه معلـــومیږی چـــي څـــوک یـــی وهـــی وروســـته ســـاحل ســـر راپورتـــه کـــړ د مځکـــۍ څخه او شهاب ته یی وویل: ته ښه یی؟

شـــهاب پـــه حیرانـــی د ارمـــان او د هغـــه د ملګـــرو خواتـــه اشاره وکړه او ویویل: ساحل هلته وګوره،

کلـــه چـــی ســـاحل د ارمـــان او د هغـــه د ملګـــرو خواتـــه وکتـــل ډیـــر حیـــران ســـو او د حیرانـــه یـــی ســـترګې وپړســـیدلی ســـاحل ولیـــدل چـــی زینـــت ارمـــان او د هغـــه ملګـــری د مځکـــۍ څخـــه لـــوړ پورتـــه کړیـــدی او د مځکـــۍ څخـــه یـــی راویشـــتل بیـــا یـــی پـــه حیرانـــی وویـــل: زینت!؟

شهاب ساحل ته وکتل او ویویل:څه؟ څوک؟

ســـاحل وویـــل: دا خـــو زینـــت ده هغـــه زمـــا ســـره چـــی د کلی په کلاء کی ملګری سوی وه،

شـــهاب د ارمـــان او د هغـــه د ملګـــرو پـــر خـــوا وکتـــل خـــو هلتـــه هیڅـــوک نـــه معلومیـــدل بیلـــه ارمانـــه او د هغـــه د ملګـــرو ماســـیوا بیـــا یـــی ســـاحل تـــه وکتـــل او ویویـــل: څوک یادوی؟

ســـاحل د ارمـــان او د هغـــه ملګـــرو تـــه اشـــاره وکـــړه او بیـــا یـــی وویـــل: هغـــه دوی چـــی وهـــی هغـــه انجلـــۍ در یادوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــهاب بيـــا ارمـــان او د هغـــه ملګـــرو تـــه وکتـــل او وبویل: ساحل هلته خو هيڅوک نسته،

ســـاحل ډيـــر حيـــران ســـو او بيـــا يـــې پـــه درد شـــهاب تـــه وويل: دا د مسخرو ځای دی چې ته مسخرې کوی؟

شـــهاب وويـــل: ســـاحل پـــه مـــا بـــاور وکـــه هلتـــه هيڅـــوک نسته،

ارمـــان او د هغـــه ملګـــرو ډيـــر وهـــل وخـــوړل د ټولـــو د ســـرو او پـــزو څخـــه وينـــې را روانـــې وی بيـــا شـــهاب وويل: ته دلته کښينه زه به موټر راولم،

شـــهاب د مـــوټر پـــه خـــوا ولاړی ســـاحل د ارمـــان او د هغـــه د ملګـــرو خواتـــه کتـــل چـــې زينـــت وهـــل وروســـته زينـــت د ســـاحل خواتـــه وکتـــل او د ســـاحل پـــر طـــرف روانـــه ســـوه کلـــه چـــې ســـاحل تـــه ورســـيدل نـــو تـــر ســـترګو يـــې اوښـــکې روانـــې ســـوی د ســـاحل مـــخ تـــه يـــې خپـــل لاس ونيـــوی او ژړل يـــې ســـاحل وويـــل: زينـــت تتتتتتـــه دلته څنګه؟

پـــه دی وخـــت کـــې شـــهاب مـــوټر چـــالان کـــې او د ســـاحل پر خوا يې ور وستی،

زينت وويل: ساحل ته روغتون ته ولاړ سه ژر،

ساحل وويل: خو ته؟

زينـــت وويـــل: مـــا پريـــږده ســـتا څخـــه زياتـــه وينـــه تللـــې ده ته ژر ولاړ سه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته شهاب راغلی ساحل یی د مځکې ځخه راپورته کې او موټر ته وختل او روان سول کله چی ساحل او شهاب روان سول زینت خپل لاس ته وکتل چي د ساحل په وینو لړلی وو تر سترګو یی اوښکې وبهیدلی ډیره په غوسه سوه او د ارمان او د هغه د ملګرو پر خوا ور رهی سول ساحل د موټر د هندار ځخه شاته وکتل او شهاب په هنداره کی ورته کتل چی ارمان او د هغه ملګری د مځکې ځخه پورته سول او پر ملاء باندي قطعه سول ساحل او شهاب د حیرانیه سترګې پټې کړی، ځه وخت وروسته ساحل او شهاب دواړه روغتون ته ورسیدل ساحل ډیر زخمي وو او ډاکټرانو ژر هغه بیستر کې او د شهاب پانسمان شروع سو ځه وخت وروسته د ساحل او شهاب مور او پلار روغتون ته راغلل شهاب هغوی ته ټوله کیسه وکړه،

د ساحل ټپونه ژور وه نو ځکه یی عملیاتو زیات وخت ونیوی نیمه شپه وه شهاب او د ساحل او شهاب مور او پلار د عملیات خونۍ مختته انتظار وه ځه وخت وروسته عملیات پای ته ورسیدل او ډاکټران دباندي راووتل او د ساحل مور او پلار ته یی وویل: مبارک مو سه ستاسو زوی روغ او جوړ سو بس تر سبا پوری به همدلته بیستر وی، په دي سره ټول ډیر خوشحاله سوه بیا شهاب خپل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل مور او پلار ته وویل: تاسو ولاړ سئ زه د ساحل سره پاته کیږم،

د ساحل پلار وویل: نه زویه ته هم ډیر زخمي یې ته باید کور ته ولاړ سئ زه ورته پاتیږم ساحل ته،

شهاب هغوي ټول مجبوره کړل چي ولاړ سي هغوی ټول ولاړل او شهاب د ساحل سره پاته سو، شهاب د ساحل د کټ تر بغل کښېنستی او د ساحل تبه یې وکتل بیا هم‌هلته ورته انتظار سو،

د سهار مرغانو خپل سندرې شروع کړي د ساحل نشه هم تللې وه او د خوبه راکښېنستی ویلیدل چې شهاب یې د کټ تر څنګ بیده سوی دی او سر یې دده پر کټ ایښی دی ساحل ورناره کړه: شهابه! شهابه!،

شهاب د ساحل په نارو راویښ سو او بیا یې په موسکا وویل: اوه ته راکښېنستی؟

ساحل وویل: بې عقله ته نه وینې چې ته هم زیات زخمي سوی یې بیا هم دلته دي ماته ټوله شپه تیره کړه،

په دی وخت کي د ساحل مور او پلار بیستر خونې ته راننوتل او ویویل: زویه مور. هم ماښام ډیر ورته وویل چې ته ولاړ سه ته هم ډیر زخمي سوی یې خو دی په هیڅ رکم نه تلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې مور او پلار د ساحل د صیحت پوښتنه وکړه ساحل وویل: اوس ښه یم،

بیا ساحل حیران سو او په فکر کې ډوب سو او بیا یې وویل: خو زینت څه سول؟

ټولو یو وبل ته سره وکتل او بیا د ساحل پلار په حیرانی وویل: زویه زینت څوک ده؟

ساحل وویل: هغه مور چې یې ماښام وژغورلو هغه د کلی ده په نارنج کلاء کې زما ملګری ده،

بیا ساحل شهاب ته وکتل او ویویل: شهاب! ته ولې داسې پټه خوله ناست یې راته ووایه چې زینت څه سول؟

شهاب د ساحل مور او پلار ته وکتل او بیا یې ساحل ته وویل: ساحل! مور به بیا پر دي وروسته بخث وکو چې ته جوړ سې،

ساحل په غوسه سو او ویویل: شهابه زما د پوښتنې جواب راکه،

شهاب وویل: ساحل هلته هیڅوک نه وه ته چې څوک یادوی هغه انسان نه بلکې هغه د کلاء پیری دی چې په سلهاوه انسانان یې وژلی دی،

ساحل ډیر حیران سو او بیا یې په درد سره شهاب تر کالو ونیوی او ویویل: شهابه د خولې سره دی احتیاط کوه ته پوهیږې چې ته څه وایې ولې په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ چــې ماتــه یــې پــه پوهنتــون کــې جــایزې راکــولې کلــه چــې پروګــرام خــتم ســو زه د پوهنتــون پــه دروازه کې نه وم ور سره ولاړ چې تا هم ولیدلم،

شــهاب وویــل: ســاحله پــه هغــه ورځ هــم هلتــه هیڅــوک نــه وه ســتا ســره پــه هغــه ورځ هلتــه تــه یــوازې ولاړ وې او خبرې دې کولې،

ســاحل وویــل: شــهابه د تیــرې شــپې پــه پیښــه کــې لکــه چې تا خپل عقل او حافظه د لاسه ورکړیده،

شــهاب د جیــب څخــه خپــل تلیفــون راوکښــی او تلیفــون یــې وکــړ او پــه تلیفــون کــې یــې وویــل: اوري ســلطانه هله یواری خو روغتون ته راسه،،،

څــه وخــت وروســته د ســاحل د کمپنــۍ چوکیــدار عملیــات خــونې تــه راغلــی ســاحل د هغــه پــه لیــدو ډیــر حیــران ســو بیــا شــهاب ســاحل تــه وویــل: ســاحله پــه هغــه ورځ چــې زهــرا د کــار غوښــتلو لپــاره راغلــی وه ایــا هغه ورځ ستا پیاد ده؟

ســاحل حیــران ســو او بیــا یــې وویــل: هــو هــو پــه هغــه ورځ زینــت هــم راغلــی وه زه د هغــۍ ســره زمــا پــه دفتــر کــې ناســت وم چــې ســلطان هــم راغلــی ســلطانه تــا خو هغه انجلۍ ولیدل اوه؟

سلطان ډیر حیران سو او هیڅ یې ونه ویل بیا

شــهاب ســلطان تــه وویــل: ســلطانه! پــه هغــه ورځ چــي زهــرا اغلــۍ د کــار لپــاره راغلــی وه چــې هغــۍ تاتــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویــــل چـــی زه د ریـــس صــــاحب ســـره د لیـــدو لپـــاره راغلی یم ایا ته د ساحل دفتر ته ورغلی؟

سلطان وویل: هو صاحبه ورلم،

شــهاب وویـــل: هلتـــه د ســـاحل صـــاحب ســـره بـــل څـــوک وه په دفتر کی؟

سلطان وویل: هلته بل هیڅوک نه وه،

ســـاحل پـــه ددي خبـــری پـــه اوریـــدو ډیـــر حیـــران ســـو بیـــا شــهاب وویـــل: نـــو ســـاحل صـــاحب د چـــا ســـره خبـــرې کولی؟

ســـلطان وویـــل: صـــاحبه هلتـــه هیڅـــوک نـــه وه ســـاحل صـــاحب د چـــوکۍ تـــر څنـــګ ناســـت وو او د ځـــان ســـره یی خبرې کولی،

ساحل په غوسه سلطان ته وویل: چپ سه بی عقله،

شـــهاب خپـــل تلیفـــون د جیبـــه راویســـتی او ســـاحل تـــه یـــی وویـــل: ســـاحله کـــه تـــه زمـــا او د ســـلطان خبـــرې نـــه منـــي واخله دا عکاسی وګوره،

کلــه چـــی ســـاحل د شـــهاب تلیفـــون وکتـــی نـــو ویلیـــدل چـــی دی پخپـــل دفتـــر کـــی د چـــوکۍ تـــر څنـــګ ناســـت وو او خبـــری یـــی کـــولی هلتـــه هیڅـــوک بـــل نـــه وه ســـاحل پـــه فکـــر کـــی ډوب وو بیـــا یـــی خپـــل تلیفـــون را واخیســـتی ځکـــه پـــه کـــلاء ده او زینـــت عکـــس ســـره نیـــولی وو کلـــه چـــی یـــی تلیفـــون راوکښـــی او هغـــه عکـــس یـــی پـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوستي نو ويليدل چې په عکس کې يوازې دی ولاړ دی بل څوک نه وه ور سره،

ساحل په فکر کې ډوب سو بيا شهاب وويل: ساحله ستا هغه ورځ پياد ده چې ما تاته وويل چې زه مې مور د انا کورته بيايم په هغه ورځ زه د مور سره نه وم تللی په هغه ورځ زه نارنج کلاء ته تللی وم چې دا معلومه کم چې هلته ستا سره څه پيښ سوی وه خو کله چې هلته ورلم غوښتل مې تحقيق وکم خو څه وخت وروسته په کلاء کې د پانزيبو د شرنهګارې ږغ سو زه چې په هغه ږغ پسې ور روان سوم بام ته وختلم زه پر بام ولاړ وم چې يو دم يو چا ډيره ټينګه لغته راکړه او زه يې د ديواله سره وجنګولم تر داسې حاله يې ووهلم چې ما د راپورته کيدو طاقت لا د لاسه ورکې بيا يې غوښتل چې د کلاء د بام څخه مې لاندي وغورځوی او مړ مې کې چې په دي وخت کې ستا تليفون راغلی کله چې هغې بلا ستا نوم واوريدی نو زه يې پريښولم زه هلته بې هوښه سوم چې کله په هوش کې رالم نو ومې ليدل چې زه يې د بام څخه راکښته کړی وم او لاندي يې د کلاء د دروازې سره غورځولی وم په هغه ورځ زه د ډېرو سره نه وم لګيدلی بلکې هغې بلا وهلی وم هغه انسانه نه بلکې بلا ده بلا،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په حيرانۍ سره شهاب ته وکتل او بيا شهاب وويل: ساحله هغه پيسې چې تا دا کمپنيان په جوړې کړی تاته هغه پيسې چا درکړی؟

ساحل په حيرانۍ وويل: هغه د زينت په غوښتنه د هغۍ د اکا زوی راکړی چې په بانک کې يې کار کوی،

شهاب وويل: ساحله هلته هيڅ بانک مانک نسته هغه د هغو بلاوو بانک وو،

ساحل په فکر کې سو او هغه صحنه ور پياد سوه چې کله دی بانک ته ننوتی نو ټولو د بانک کارکوونکو ورته حيران حيران کتل او بيا هغه خبره ور ياد سوه چې زينت ورته ويلی وه: ساحل! بيا چې کله بانک ته ورتللی بيا د شپې لخوا ورسه ځکه چې هغه د ورځې نه وی، چې بيا ده پوښتنه ځنې وکړه چې دا بيا څنګه بانک دی چې د ورځې نه وی د شپې وی؟ بيا چې زينت موسکۍ سوه او ويويل: دا بيا زموږ بانک دی،

بيا شهاب وويل: ساحله په هغه ورځ چې ته ددوی سره بانک ته ننوتلی نو ته هم د هغو سره ورک سوی نو ځکه هغه دوکاندار چې هلته يې دوکان کوی داسې فکر وکې چې ته پيری يې نو ځکه هر واری چې به يې وليدلی نو وبه بيريدی او د پيری پيری ناری به يې وهلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل ددي کیسو په اوریدو ډیر حیران سو او په فکر کی ډوب سو بیا یی یو دم د لاس څخه د سیروف پایپ لیری کې او د کټ څخه ولاړ سو، ټولو ناريې پر وهلی چی ساحله ساحله دا څه کوی خو ساحل هغوی ټول پوری وهل او د بیستر خونی څخه ووتی د ساحل مور و پلار او شهاب پسی ځغستل چی ساحل ودروی خو ساحل د روغتون څخه ووتی او د شهاب په موټر کی کښینستی او د کلی پر طرف روان سو شهاب هم موټر ته وختی او په ساحل پسی روان سو، پر لارې ساحل ته د زینت خبری ور یادیدلی،

چی کله یی اول وار په کلاء کی زینت ولیدل: وبخښه زه ددی کلاء مخته تیریدم نو ومی لیدل چی د کلاء دروازه خلاصه وه نو ځکه راغلم چی وګورم چي په کلاء کی څوک دي،

ساحل د کلاء دروازی ته وکتل چی بنده وه او بیا یی په حیرانتیا ورته وویل: د کلاء دروازه خو تړلی ده نو څنګه تاسو راغلاست؟

چی بیا ساحل ورته وویل: زه دی وبیرولم ما فکر کاوه چی د کلاء پیری دی،

چی بیا زینت موسکی سوه او ویویل: همداسی می وبوله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زینـــت: زمـــا د پوښـــتنی لپـــاره تلیفونـــه تـــه حاجـــت نســـته صرف ما یاده که زه به درته راسم،

ساحل موسکی سو او ویویل: ولی ته پیری یی؟

زینت موسکې سوه او ویویل: همداسی فکر وکه،

ســـاحل پـــه همـــدا فکـــرو کـــی وو چـــی کلـــی راورســـیدی ســـاحل مـــوټر د کـــلاء پـــر طـــرف ور روان روان کـــې کلـــه چـــی کـــلاء تـــه ورســـیدی نـــو پـــه ډیـــر تکلیـــف د مـــوټر څخـــه راکښـــته ســـو او د کـــلاء پـــر طـــرف یـــی ور وځغســـتل کلـــه چـــی کـــلاء تـــه ننـــوتی نـــو د کـــلاء پـــه دننـــه صـــالون کـــی یـــی شـــاوخوا وکتـــل او بیـــا یـــی پـــه لـــوړ اواز وویل: زینت! زینت!!!! زینت!!!،

خـــو څـــوک نـــه معلومیـــدل ســـاحل پـــر ځنګنـــو ولویـــدی لاس یـــی پـــر ســـر ونیـــول او پـــه ژړا یـــی وویـــل: زینـــت!!! زینت!!!،

ســـاحل هلتـــه پـــر ځنګنـــو ناســـت وو او ژړل یـــی چـــی څـــه وخـــت وروســـته پـــه کـــلاء کـــې بـــاد ســـو او بیـــا د ســـاحل شـــاته د پـــانزیبو د شـــرنګهاې ږغ ســـو، ســـاحل ډیـــر حیـــران ســـو کلـــه چـــی یـــی شـــاته وکتـــل نـــو ویلیـــدل چـــی پـــه مـــخ پـــوټې پـــوړنۍ کـــی زینـــت ولاړه وه، ســـاحل د هغـــې پـــه لیـــدو ډیـــر حیـــران ســـو او بیـــا یـــی د زینـــت پښـــو تـــه وکتـــل چـــی هغـــه پانزیبونـــه یـــی پـــه پښـــو وه چـــی ده بـــه هره شپه په کلاء کی اوریدل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل زینت ته ور ولاړ سو او په ژړا یې وویل: زینت ټول وایي چې ته پیرۍ یې خو زه یې نه منم،

زینت وویل: هغوي رښتیا وایي،

ساحل ډیر حیران سو او سترګې یې د حیرانیه وپړسیدلې او بیا پر مځکه ولویدی ډیر وخت هم هلته چپ ناست وو زینت یې لاس ته وکتل چې وینې تر بهیدلې زینت یې خواته ورنیږدی سوه غوښتل یې چې لاس یې ور وتړی خو چې کله ساحل ته نیږدی سوه نو ساحل ځنې شاته سو او وبیریدی بدن یې په ریږدیدو سو، زینت ساحل ته وکتل او بیا یې وویل: مه بیریږه که ما ته وژلای یا مې تاته تاوان در رسولای نو اول به مې دا کار کړی وای،

ساحل ارام سو او زینت یې بیا و څنګته ور نیږدی سوه او د ساحل لاس یې په خپل لاس کې ونیوی او بیا یې زخمې ځای ور وتړی کله چې ساحل ارام سو نو یې وویل: تا ما ته مځکې ولې نه ویل چې ته انسان ذاته نه یې؟؟

زینت وویل: که مې درته ویلې وای نو تا به زما څخه نفرط کړی وای او زما څخه به بیریدلای،

ساحل وویل: تا خو ډیر انسانان په دې کلاء کې مړه کړل نو زه دې ولې پریښوولم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت اوږده ساه واخیسته او بیا یې وویل: ته مې هم وژلې،

ساحل حیران سو او بیا یې په غوسه خپل لاس د زینت د لاس څخه لیری کې خو زینت بیرته د هغه لاس په خپل لاس کې ونیوی او ویویل: په هغه ورځ چې تا د مور سره خبری کولی خو هغې نه غوښتل چې ستا سره خبری وکړی په هغه ورځ ما غوښتل چې تا ووژنم ستا د وژلو لپاره د کلاء بام ته درلم خو کله چې مې هلته وکتل تا غوښتل چې له ډیرو غمونو خپله خپل ځان ووژنې زما زړه دربانديې وسوځیدی ستا معصومه څیهره چې مې ولیدل چې د ډیرو غمونو ښکار ګرځیدلی وه نو ومې غوښتل چې ستا سره کمک وکم او تا ددې تاریک ژوند څخه دباندې راوباسم ساحل که چیری په هغه ورځ زه هلته نه وای درغلې نو تا به هتماً ځان وژنه کړی وای،

ساحل وویل: د یوه نفر ژوند ژوغوری خو د سلګونو انسانانو ژوند دی واخیستی ایا دیته ستا مهربانی ووایم که بی عقلی؟

زینت وویل: ساحل زه نه غواړم چې ددې سبب درته ووایم چې هغوی ما ولی مړه کړه،

ساحل وویل: سبب؟ ایا زما د ملګری وژل هم یو سبب درلودی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینــت وویــل: ســاحل زه نــه وم خبــره چــی هغــه ســتا ملګری دی که نه ما به داسی نه وای کړی،

ســاحل خپــل لاس د زینــت د لاس څخــه لیــری کــې او ولاړ ســو غوښــتل یــی چــی د کــلاء څخــه ووځــي خــو کلــه چــی د کــلاء دروازې تــه ور نیــږدی کیــدی د کــلاء دروازه ورتــه وتــړل ســوه ســاحل چــی کلــه شــاته وکتــل نــو د زینــت ســترګې د یــو تیــز څــراغ پڅیــر لګیــدلی وروســته بیرتــه عــادې حالــت تــه واوښــتی بیــا یــی وویــل: ســاحل تــه زمــا یــی تــه زمــا څخــه هــیڅ چیــری نســی تلای،،،،

ساحل وویل: څه به وکې ایا ما به هم مړ کې؟؟

زینــت وویــل: تــا داســی فکــر لا څنګــه وکــې چــی زه بــه تا مړ کم ددې څخه مخکې به زه خپل ځان مړ کم،

ســاحل وویــل: زینــت پــوهیږم نــن ورځ چــی زه څــه لــرم مــور،پلار، ورونــه زمــا کمپنیــانې زمــا مــوټران دا ټــول تــا راکړیــدی ماتــه زه دی اســحانمند یــم خــو زینــت زه ســتا څخــه بیریــږم ټول عمــر بــه پــه ویــره ژونــد در ســره کوم،

د زینــت تــر ســترګو اوښــکې روانــې ســوی د ســاحل خــوا تــه ورغلــه د ســاحل لاس یــی پــه لاس کــی ونیــوی او بیــا یــی وویــل: ســاحل! زه ســتا ســره مینــه کــوم تــه زمــا هــر څــه یــی نــو تــه بیــا ولــی زمــا څخــه بیریــږی تــه خو زما مینه یی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: زینت ما او تا یو ځای نسو سره اوسیدلای ځکه ستا په ځیهره کی ما ته د هغو کسانو جسدونه معلومیږی چی تا وژلي دي نو هیله کوم ما پریږده چی زه می خپل ژوند یوازې وکم زه به په ټول ژوند واده ونکم،

وروسته ساحل خپل لاس د زینت د لاس څخه وکښې او روان سو د کلاء دروازه ورته خلاصه سوه، زینت پر خپل ځای کښینستل او ډیر یی وژړل ساحل هم د کلاء څخه راووتی په دروزاه کی ورته شهاب ولاړ وو شهاب ساحل په موټر کی کښینوی او د ښار پر طرف روان سول، ساحل خپل سر د موټر پر هنداره ایښی وو تر سترګو یی اوښکې روانې وی او د زینت یادونه ور یادیدل،

څه وخت وروسته خپل کور ته را ورسیدل د ساحل مور او پلار هغه ته انتظار وه خو ساحل چی کله د موټر څخه راکښته سو نو د هیچا سره یی خبرې ونه کړې او خپلی کوټې ته ننوتی او دروازه یی په ځان پسې بنده کړه وروسته خپل د کټ تر څنګ کښینستی او ډیر یی وژړل،

ساحل تر ماښامه خپل د کوټې څخه نه راووتی مور او پلار یی ډوډۍ ورته راوړل خو د ساحل کوټه همهغسی قلف وه مور یی د دروازې تر شا ورته وویل: ساحله زویه دروازه خلاصه که د سهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

راهیسی دي هیڅ شي نه دي خوړلی صیحت ته دی تاوان لری،

خو ساحل دروازه نه خلاصول بیا یی پلار ورته وویل: ساحله زویه دروازه خلاصه که هله زویه مور او ما دي ډوډۍ درته راوړیده،

خو ساحل بیا هم دروازه نه کړل خلاصه مور او پلار یی ډیر ورته وویل خو هیڅ فایده یی نکول وروسته هغوی ځنی ولاړل څه وخت وروسته شهاب راغلی ویلیدل چی د ساحل مور او پلار ډیر پریشانه دی شهاب وویل: څه خبره ده ولی داسی پریشانه یاست ساحل خو به ښه وی؟

د ساحل مور وویل: زویه د سهار راهیسی یی هیڅ هم نه دي خوړلی دروازه یی همهغسې په ځان پسی تړلی ده،

شهاب وویل: ډوډۍ ماته راکې زه یی ور وړمه تاسو دلته کښیني،،

د ساحل مور شهاب ته ډوډۍ ورکړه او شهاب د ساحل کوټې ته ورووړه، شهاب د ساحل د کوټې دروازه ور وټکول او ویویل: ساحل دروازه خلاصه که زه یم،

ساحل بیا هم دروازه نه خلاصول شهاب بیا دروازه وټکول او ویویل: ساحل دروازه خلاصه که یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــړ وروســـته ســـاحل دروازه خلاصـــه کـــړه خـــو ســـترګې یـــی د شـــهاب د ســـترګو ســـره ونـــه موښـــلولی او بیرتـــه خپـــل پـــه ځـــای کښینســـتی، شـــهاب یـــی تـــر څنـــګ کښینســـتی او ورتـــه یـــی وویـــل: ســـاحل مـــور ویـــل چـــی د سهار راهیسی دي هیڅ هم نه دي خوړلی؟

ســـاحل پـــه ژړغـــونی ږغ وویـــل: اشـــتهاء مـــی نـــه ورتـــه کیږی،

شـــهاب د ډوډۍ ګولـــه جـــوړه کـــړه او د ســـاحل خـــولې تـــه یـــی ونیـــول خـــو ســـاحل ورتـــه وویـــل: زه وږی نـــه یـــم یاره خواته می نه کیږی،

شهاب وویل: زما لپاره یی وخوره،

ساحل وویل: نه یاره وږی نه یم،

شـــهاب بیـــا هـــم د ډوډۍګولـــه د ســـاحل خـــولې تـــه ور نیـــږدی کـــړه او ورتـــه یـــی وویـــل: دا بـــه زمـــا لپـــاره هتمـــاً خوری،

ســـاحل هـــم د شـــهاب د لاس ډوډۍ وخـــوړل بیـــا شـــهاب وویـــل: نـــن مـــی د هغـــه نـــوی قراردادیـــانو ســـره خبـــرې وکـــړی هغـــوی مـــی ســـبا تـــه دفتـــر تـــه راغوښـــتي دی یـــو غونـــډه لـــرو نـــو ســـبا د وختـــي ځـــان تیـــار کـــه زه در پســـی راځم بیایم دي،

ســـاحل وویـــل: تـــه خبـــرې ور ســـره وکـــه زمـــا طبعیـــت نـــه دی سم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــهاب وویــل: مــا هغــو تــه همداســی وویــل چــی د ســاحل طبعیــت نــه دی ســم خــو هغــو ټینګــار کــوی چــی مــوږ د ساحل صاحب سره وینو،

ساحل وویل: سمده ور سره وبه وینم،

شــهاب وویــل: نــو زه اوس ځــم پــر ځــان دی پــام کــوه دوا دي بیا پر وخت وخوره،

شــــهاب ولاړ ســــو او د دروازې پــــر طــــرف روان ســــو کلــه چــي دروازې تــه ورســیدی نــو بیرتــه یــی ســاحل تــه مــخ ور واړوی نــو ویلیــدل چــی ســاحل ډیــر غمګــین وو شــــهاب بیرتــــه راوګرځیــــدی او د ســــاحل تــــر څنــــګ کښینســتی او ســاحل یــی پــه غیــږ کــی ونیــوی، د ســاحل تــر ســترګو اوښــکي راغلــی شــهاب هغــه تــه ډاډګیرنــه ورکول،

ســهار ســو څــه وخــت وروســته ســاحل او شــهاب دواړه دفتــر راغلــل ټولــو کــارکونکو ســاحل تــه ښــه راغلاســت ووایــه وروســته ســاحل او شــهاب د غونــډو تــالار تــه ولاړل نــوی قراردادیــان را رســیدلي وه ټولــو د ســاحل ســره روغبــړ وکــړ بیــا یــوه قــراردادی ســاحل تــه وویــل: مــوږ شــهاب صــاحب تــه وویــل چــی د ســاحل صــاحب طبعیــت بــه نــه وی ســم مــوږ بــه ستاســو ســره خبــرې وکــو خــو شــهاب صــاحب ټینګــار کــوی چــی بایــد مــوږ ستاسو سره خبرې وکو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په دي خبره سره شهاب ته وکتل او شهاب موسکی سو، څه وخت وروسته غونډه پیل سوه ټول نظریات او وړاندیزونه پیل سوه خو ساحل هیڅ هم ونه ویل بیا یوه قراردادی وویل: ساحل صاحب تاسو په دي اړه څه وایست؟

ساحل په فکر کې غرق وو او د قراردادی اواز یې نه واوریدی بیا هغه قراردادی وویل: ساحل صاحب تاسو ښه یاست؟

ساحل یو دم راویښ سو او بیا یې وویل: وبخښي زه لږ ارام ته ضرورت لرم تاسو د شهاب سره خبرې وکې دی به تاسو ته هر رنګه تشریح او معلومات درکې،

وروسته ساحل د غونډو د تالار څخه ووتی او خپل دفتر ته ولاړی خپل چوکۍ ته یی څنګ واچوی او د زینت په خیالو کی ډوب سو او کرار کرار یی تر سترګو اوښکې روانی سوی،

ساحل به ټوله ورځ غمګین وو او هیڅ به ژوند خوند نه ورکوی تل به یی ژړل او د زینت په فکرو او خیالو کی به ډوب وو،

یوه ورځ ساحل دفتر ته راغلې او شهاب ورته وویل: ساحل څو خبریالان راغلی دی چی ستا سره مرکه وکې د غونډو په تالار کی تاته انتظار دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: شهاب یاره زه نسم کولای ته ورسه خبرې ور سره وکه،

شهاب ساحل تر لاس ونیوی او د غونډو تالار ته یې کش کې کله چې خبریالانو ساحل ولیدی نو ټولو روغبړ ور سره وکې او بیا یې مرکه شروع کړه، خبریالانو د ساحل د کاروبار اړوند ټولې پوښتنې وکړی او په پای کې یو خبریال وویل: ساحل صاحب یوه اخیری پوښتنه کوم دا داسې پوښتنه ده چې ټول یې په اړه غواړی خبر سی او دیته انتظار دی چې تاسو به دي پوښتنې ته کله جواب ووایست هغه دا چې ویل کیږی د هر کامیاب نارینه تر شاه د یوې ښځې لاس وی تاسو دا راتع ویلای سی چې هغه څوک ده چې تاسو یې دي ځای ته راورسولاست؟

ساحل او شهاب په دي پوښتنه زیات حیران سول بیا ساحل شهاب ته وکتل او بیا یې مرکه پریښوول او د غونډو د تالار څخه ووتی او خپل دفتر ته ولاړی د دفتر دروازه یې وتړل او پر چوکۍ کښینستی د هغه خبریال دا پوښتنه یې ذهن ته راغلل چې ویل یې د هر کامیاب نارینه تر شاه د یوی ښځې لاس وی هغه څوک ده چې تاسو یې دي ځای ته راورسولاست په دي سره ساحل ته زینت ورپیاد سول او تر سترګو یې اوښکې روانې سوی وروسته یې سر پر میز کښیښوی او د زینت په جدایی کی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـــې ډیـــر وژړل ســـاحل ســـر همداســـی پـــر میـــز ایښـــی وو چـــی څـــه وخـــت وروســـته پـــه دفتـــر کـــي د ســـاحل د میـــز د ســـر څخـــه څـــه شـــیان لانـــدي ولویـــدل، ســـاحل پـــه حیرانـــی ســـره ســـر راپورتـــه کـــې او شـــاوخوا یـــی وکتـــل څـــوک نـــه وه خـــو وروســـته بیـــا داســـی معلومـــه ســـوه لکـــه یـــو چـــا چـــی د دفتـــر پـــر غـــالی پښـــه کښیښـــول ســـاحل پـــه حیرانـــی اوښـــکې پـــاکي کـــړی او پـــه ژړا یـــی وویـــل: نـــو ســـتا هـــم زه نـــه یـــم هیـــر ســـوی تاتـــه هـــم زمـــا بغیـــر ژونـــد خونـــد نـــه درکوی اوه؟

پـــه دفتـــر کـــی چوپتیـــا خپـــره وه ســـاحل چـــی تـــر ســـترګو یـــی اوښـــکې بهیـــدلی وویـــل: زینـــت زه پـــوهیږم چـــی تـــه همدلته یی ځان راښکاره که،

لـــږ وروســـته زینـــت راښـــکاره ســـوه چـــی د ســـاحل میـــز تـــه نیـــږدي ولاړه وه او تـــر ســـترګو یـــی اوښـــکې روانـــي وی، کلـــه چـــی ســـاحل زینـــت ولیـــدل نـــو دواړو پـــه ژړا ژر یـــو او بـــل پـــه غیـــږ کـــی ســـره ونیـــول او ډیـــر یـــی ســـره وژړل ســـاحل پـــه ژړا کـــې وویـــل: زه مینـــه در ســـره لـــرم زینت مینه در سره لرم زه بیله تا ژوند نسم کولای،

زینـــت هـــم وویـــل: زه هـــم ډیـــره مینـــه در ســـره کـــوم ســـاحل زه هـــم بیلـــه تـــا ژونـــد نســـم کـــولای بیـــا هیڅکلـــه مـــا یـــوازې مه پریږده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: نه دی پرېږدم زینت زه به تا هیڅکله یوازی پرینږدم زه مینه در سره لرم زینت مینه در سره لرم،

شهاب د خبریالانو سره جنجال وو او هغو ته یی وویل: ما تاسو ته نه وه ویلی چی د ساحل صاحب څخه به د شخصی ژوند په اړه پوښتنې نه کوی؟

خبریالانو وویل: موږ بخښنه غواړو صاحبه،

شهاب د هغو څخه روان سو ډیر پریشانه وو او بیا خپل دفتر ته ولاړې او پر خپل چوکۍ کښېنستی اوږده ساه یی واخیستل او بیا یی خپل کمپیوټر چالاند کې په کمپیوټر کې اخته وو چی بیا یی یو دم ځار کیمرو ته فکر سو کله چی یی کیمرې چالانده کړې نو د ساحل دفتر یی په کیمره کی رانیږدی کې شهاب ډیر حیران سو ځکه د ساحل د دفتر په کیمره کی یی ولیدل چی ساحل د خپل دفتر پر یو اوږده چوکۍ ناست دی او خاندي او خپل لاس یی داسی نیولی دی لکه د یو چا په غاړه کی چي یی ور اچولی وی، په دي سره شهاب ډیر پریشانه سو،

ساحل او زینت به هره ورځ سره لیدل د ساحل مور او پلار او شهاب ډیر پریشانه وه،

یوه ورځ چی کله شهاب نارنج کلاء ته تللی وو د ساحل په کور کی څو میلمانه وه د ساحل مور او پلار او شهاب سره ناست وه او د ساحل په اړه ډیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریشان وه او د ساحل په اړه یې هېرې سره کولی کله چې د شهاب او د ساحل د مور او پلار خبرې خلاصې سوې نو د ساحل کور ته راغلی میلمه وویل: څه وخت مخکې زموږ په ښار کې هم داسې کیسه پېښه سوې وه زموږ یو ځوان باندې هم داسې پیریان ناست وه او هغه یې نه پرېښوی بیا د هغه ځوان کورنۍ د ښار یو بزرګ پیر ته ور وستی بیا هغو پیریانو هغه ځوان پرېښوی،

د ساحل پلار وویل: ایا هغه پیر او بزرګ اوس هم ژوندی دی؟

میلمه وویل: متاسیفانه چې هغه یو کال مخکې مړ سویدی د هغه پر ځای یې اوس زوی ناست دی اوس هغه دا کارونه پر مخ وړی هغه ته به ورسو او مشوره به ځنې واخلو،

د ساحل پلار وویل: سمده سبا ته به ورسو،

کله چې راتلونکی ورځ راغلل نو شهاب خپل موټر راوستی د ساحل مور او پلار او میلمه په موټر کې کښېنستل او د هغه پیر او بزرګ په طرف روان سول د څو ساعتو مزل وروسته هغه ښار ته ورسیدل،

ساحل د کلاء پر بام د زینت په غیږ کې خپل سر ایښی وو او زینت د هغه په وریښتیانو کې خپل لاس وهی او باندار یې سره کوی ساحل وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینـــت! تـــه بـــه مـــی کلـــه خپـــل د مـــور او پـــلار ســـره معرفی کې؟

زینـــت موســـکی ســـوه او ویویـــل: ســـاحل زمـــا د پـــلار د انســـان ذاتـــو ســـره نـــه لګیـــږی خـــو پـــر هغـــه زه ډیـــره ګرانـــه یـــم مـــا هغـــه تـــه ســـتا پـــه اړه وویـــل هغـــه زمـــا ښخـــه بیـــا ښـــو ورځـــې خوابـــدی او خفـــه وو خـــو بیـــا راســـره پخـــلاء ســـو او راتـــه یـــی وویـــل چـــی زه غـــواړم د ســـاحل ســـره وویـــنم بیـــا مـــا ورتـــه وویـــل چـــی ســـاحل پـــه دي تـــر اوســـه نـــه دی خبـــر چـــی مـــوږ انســـانان نـــه یـــو بیـــا مـــی بابـــا وویـــل چـــی کلـــه دي خبـــر کـــې نـــو بیابـــه یـــی راســـره مـــخ کې چی زه مو ژر تر ژره واده دروکم،

ســـاحل د زینـــت د غیـــږ ښخـــه خپـــل ســـر پورتـــه کـــې او پـــه تعجـــب ســـره یـــی وویـــل: ډیـــر ښـــه دا خـــو ډیـــر ښـــه وســـوه چـــی هغـــه زه ومـــنلم کـــه نـــه زمـــا پخیـــر بدرنګـــه تـــه بـــه خپله شهزاده ګی لور چا ورکولای،

زینـــت وویـــل: داســـی مـــه وایـــه ســـاحل شـــهزاده خـــو زمـــا په نصیب سو ته زما شهزاده یی،

ســـاحل وویـــل: زه او شـــهزاده؟ دا خـــو ناممکینـــه ده خـــو خیـــر بخـــت مـــی ســـم دی چـــی مـــا تـــه د نـــړۍ تـــر ټولـــو ښکلی ناوې را په نصیب کیږی،

زینت وویل: او ما ته د نړۍ تر ټولو ښکلی خاوند،

ســـاحل د زینـــت لاس پـــه لاس کـــی ونیـــوی او هغـــه یـــی ښـــګُل کـــې او ویویـــل: اوس نـــو هیڅکلـــه مـــا یـــوازې مـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده او هیڅکله زما څخه مه جدا کیږه که نه په قسم سره چې بیله تا به زه ژوندی پاته نسم،

زینت د ساحل لاس ځانته راکش کې او هغه یې بسُکل کې د ساحل سر یې پخپل غیږ کې کښېښوی او ویویل: هیڅکله نه هیڅکله به زه یوازې تا پرینږدم، او بیا د زینت سترګې د خپل حالت څخه واوښتی او په درد سره یې وویل: او نه هم څوک پرېږدم چې موږ سره جلا کې،

کله چې زینت دا وویل نو په لاس کې یې څلور میخونه ونیول او هوا ته یې وغورځول ساحل هغه ونه لیدل،

شهاب د ساحل مور او پلار او میلمه د پیر پر طرف روان وه چې یو دم موټر ودریدی د ساحل پلار شهاب ته وویل: څه پیښه سوه زویه؟

شهاب وویل: نه پوهیږم،

خو کله چې شهاب د موټر څخه کښته سو نو ویلیدل چې د موټر څلور سره ټایرونه پنچر سوی وو شهاب ډیر پریشانه سو ویویل: اوه زما خدایه دا څه وسوه،

کله چې یې د موټر ټایرونه وکتل نو په ټولو میخونه ننوتلی وه کله چې شهاب هغه میخونه د موټر د ټایرو څخه راوکښل نو د ساحل پلار ته یې وویل: بابا جالبه نه ده ټول ټایرونه پنچر سول او په ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـم میخونـــه ننوتـــل او بلـــه جالبـــه لا دا چـــی ټـول میخونـــه یو رکم دي،

د ســاحل د پــلار بــدن لـــه ویــری پــه ریږدیــدو ســو بیــا میلمـــه وویـــل: پریشـــانه کیـــږی مـــه د هغـــه پیـــر صـــاحب ځـــای نیـــږدی دی پـــر پښـــو بـــه ورســـو وروســـته ټـول د پیـــر ځـــای تـــه پـــر پښـــو ور روان ســـول کلـــه چـــی هلتـــه ورســـیدل نـــو د ســـاحل پـــلار پیـــر تـــه ټولـــه کیســـه وکـــړه پیـــر ډیـــر حیـــران ســـو او بیـــا یـــی پـــه حیرانتیـــا پوښـــتنه وکړه: ستا زوی د هغې سره چیری وینی؟

د ســاحل پــلار وویــل: کلــه پــه نــارنج کــلاء کــی کلــه بیــا د هغه په دفتر کی کله چیری کله چیری،

بیـــا د ســـاحل پـــلار وویـــل: پیـــر صـــاحب زمـــوږ زوی د خدای لپاره د هغې بلا د شره خلاص که،

پیر وویل: تاسو څه غواړی؟

د ســـاحل پـــلار وویـــل: مـــوږ غـــواړو چـــی زمـــوږ زوی د هغـــې لـــه شـــره وســـاتل ســـی چـــی هغـــه کـــوم شـــر ور ونـــه رسوی،

پیـــر وویـــل: ســـمده تاســـو ستاســـو زوی او هغـــه بـــلا خپـــل کورتـــــه راوغـــــواړی زه بـــــه دم و درود پـــــر وکـــــم چـــــی ستاسو زوی ته کوم تکلیف ونه رسوی،

د ســـاحل پـــلار وویـــل: خـــو پیـــر صـــاحب مـــوږ بـــه هغـــه څنګه راولو هغه خو موږ وینو هم نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیــر وویــل: ستاســو زوی تــه ووایســت چــی مــوږ د هغــوی نکــاح ســره ور کــوو او بیــا د ښــه ژونــد دعــا ورته کوو،

د ســاحل پــلار وویــل: ســمده مــوږ بــه یــی پــه یــو طریقــه را وغواړو،

پیــر وویــل: راتلــونکی د جمعــې ورځ ښــه ورځ ده هغــه راوغواړی زه به دم و درود پر وکم،

شــهاب وویــل: پیــر صــاحب صــرف بــه ســاحل د هغــې د شــره خلاصــوی نــور مــوږ نــه غــواړو چــی هغــې تــه کــوم تاوان ورسیږی،

پیر وویل: سمده ځنګه چی ستاسو خوښه وی.

د ســاحل مــور او پــلار شــهاب او میلمــه د پیــر څخــه رخصــت واخیســتی او د ښــار پــر طــرف روان ســول، کلــه چــی دوی روان ســول نــو پیــر پــه هغــو پســی د شــا لخــوا وکتــل چــی ویلیــدل چــی هغــوی ولاړل نــو یــو دم پــه خنــدا ســو او ډیــر یــی وخنــدل ټــول مریــدان یــی حیــران ســول او بیــا یــی د پیــر څخــه د خنــدا علــت وپښتی،

پیــر وویــل: ددي خنــدا ســبب بــه تاســو د جمعــې پــه ورځ ووینی،

د ســاحل مــور او پــلار پــه کــور کــی ناســت وه چــی ســاحل کورتــه راننــوتی او ډیــر خوشــحاله وو تــر ســلام او روغبــړ وروســته ســاحل خپــل اطــاق تــه ولاړی، څــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخــت وروســته یــی مــور اطــاق تــه پســی ورغلــه او پــر کــټ یــی تــر ځنــګ کښنیســتل ســاحل خپــل ســر د مــور پــه غیــږ کــی کښیښــوی ډیــر خوشــحاله معلومیــدی مــور یــی ورتــه وویــل: څــه خبــره ده زویــه نــن ډیــر خوشــحاله معلومیږی؟

ســاحل موســکی ســو او بیــا یــی وویــل: مــور نــن مــی د ژونــد یــو لــوی ارمــان پــوره ســو هغــه ورځ مــی نــن ولیدل چی هر ځوان یی په ارمان وی،،،

مور یی وویل: کوم ارمان زویه؟

ساحل وویل: نه اوس نه درته وایم،

مــور یــی وویــل: اســمده زویــه خــو زویــه زمــا یــو خبــره منی؟

ســاحل وویــل: هــو ولــی نــه مــور ســتا هــره خبــره مــی پــر سر سترګو قبوله ده،

مــور یــی وویــل: ایــا تــه اوس هــم نــارنج کــلاء تــه د هغــې د لیدلو لپاره ورځی؟

ســاحل وویــل: هــو مــور بیلــه هغــې مــی ژونــد نیمګــړی وو،

مــور یــی وویــل: زویــه مــا او ســتا پــلار د یــو مــلا ســره ولیــدل مــوږ ورتــه وویــل چــی زمــوږ د زوی او زمــوږ د راتلــونکی مــږور د ښــه ژونــد لپــاره دعــا وکــړی او هلته به ستاسو نکاح هم در وکې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل ډیر خوشحاله سو او مور ته یې وویل: دا خو ډیره ښه خبره ده مور ما فکر کوی چې ته او بابا به په دي اړیکه خوښ نه یاست،

مور یې وویل: نه زویه زه خو ډیره خوشحاله یم او ملا صاحب موږ د جمعې په ورځ راغوښتی دی ته به مې مړور دلته کورته راولی،

ساحل وویل: سمده مور زه به همدا اوس زینت ته ووایم،

مور یې وویل: نه زویه بیا چې کله د جمعې ورځ راورسیدل بیا به په هغه ورځ ورته ووایې ځکه چې زه غواړم مړور مې حیرانه کم،

ساحل موسکی سو او بیا یې وویل: سمده مور،

څو ورځې تیری سوی د ساحل مور او پلار او شهاب په کور کې د دعا او خیرات لپاره اماده ګی نیول، پیر صاحب هم مقصد درلودی هغه هم د جمعې د ورځې لپاره تیاری نیوی، کله چې د جمعې ورځ را ورسیدل نو سهار د وخته د ساحل مور د ساحل اطاق ته ورغله او ورته یې وویل: زویه نن د جمعې ورځ ده پیر صاحب به هم را روان وی ته ورسه ژر زما مړور دلته راوله،

ساحل هم ډیر خوشحاله وو ژر یې حمام وکی نوی کالی یې واغوستل او په بیړه د کوره ووتی او د نارنج کلاء پر طرف روان سو څه وخت وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیــر صـــاحب را ورســـیدی او د ســـاحل پـــه کـــور کـــی یـــی خپـــل د کـــار تیـــاری شـــروع کـــې د څـــه وخـــت وروســـته ســـاحل نـــارنج کـــلاء تـــه ورســـیدی او پـــه خوشـــحالی ســـره کـــلاء تـــه ننـــوتی او پـــه لـــوړ اواز یـــی پـــه خوشـــحالی ســـره ناره کړه: زینت! زینت! زینت!،

زینـــت د دوهـــم منـــزل د زینـــو څخـــه لانـــدی را روانـــه وه ســـاحل د هغـــی پـــه لیـــدو ډیـــر خوشـــحاله ســـو او ژر ورغلـــی او زینـــت یـــی پـــه غیـــږ کـــی ونیـــول خـــو زینـــت پـــه حیرانـــی ورتـــه وویـــل: ســـاحل څـــه پیښـــه ده نـــن ډیـــر خوشحاله را معلومیږی؟

ســـاحل اوږده ســـاه واخیســـتل او ویویـــل: نـــن مـــی الله پـــاک یـــو ســـتر ارمـــان را پـــوره کـــوی مـــا تـــه زمـــا د ژونـــد تـــر ټولو غټه خوشحالی راکوی،

زینت وویل: خو څه خبره ده ساحل راته وخو وایه؟

ســـاحل پـــه تعجـــب ســـره ورتـــه وویـــل: زمـــا مـــور او پـــلار غـــواړی زمـــوږ نکـــاح راوکـــی او زمـــوږ لپـــاره د ښـــه ژوند دعاوی کوی،

زینت وویل: خو ساحل زما و ستا نکاح خو....،

ســـاحل یـــی خبـــره پـــری کـــړه او ویویـــل: تـــه خـــو خـــو پریـــږده تـــه ژر امـــاده ســـه او زمـــا ســـره زمـــوږ کورتـــه ولاړه سه،

زینت وویل: خو ساحل..... ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل یی بیا خبره ونیول او ویویل: زینت ما ځه درته وویل چی ته دا خو خو پریږده ځان اماده که او زما سره ژر ولاړه سه،

زینت په ناخوښۍ وویل: زه اماده یم،

ساحل وویل: نو راځه!،

ساحل تر مخه سو او زینت د شاه لخوا په پسی سول،

زینت د ځان سره وویل: ساحل ته نه پوهیږی ته نن ما هغه ځای ته بیایی چیری چی به زه ستا ځخه د تل لپاره جدا سم هلته به زما د ژوند اخیری ورځ وی ته نن ډیر خوشحاله یی زه نه غواړم ستا دا خوشحالی له تا ځخه واخلم که ځه هم زما ژوند په دی کی لمنځه ځی،

د زینت تر سترګو اوښکې د ملغلرو پځیر د هغې پر رخسار بهیدل د ساحل هغې ته پام نه وو ځکه چی ساحل غوښتل دوی ژر کورته ورسیږی او دی او زینت ژر د مور او پلار په مخ کی نکاح سره وکی کله چی موټر ته ختل نو ساحل ولیدل چی د زینت تر سترګو اوښکې بهیږی ساحل د هغې طرف ته ورغلی او په حیرانی یی ورته وویل: زینت ته ژاړی؟

زینت ژر خپلی اوښکې پاکي کړی او په ژړغونی اواز یی وویل: دا د خوشحالي اوښکې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: لیونۍ په خوشحالی کی څوک ژاړی نه بلکې خاندي هله ونیسه وخانده هله نو،

زینت موسکی سوه ساحل هم ډیر خوشحاله سو بیا ساحل د موټر دروازه زینت ته خلاصه کړه او زینت په موټر کی کښینستل،

په لاره کی زینت خپل سر د موټر پر چوکۍ ونیوی او مخ یی د ساحل خواته ور واړوی او ساحل ته یی په مینه مینه کتل څه وخت وروسته د ساحل ورته پام سو چی زینت ده ته ډیره په مینه ګوری ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: څه خبره ده ولی داسی راته ګوری؟

زینت موسکی سوه او ویویل: پریږده چی نن خو دي سم ووینم او خپله تنده درباندي لیری کم،

ساحل موسکی سو او ویویل: لیونۍ زه خو هر وخت او تل ستا یم او ته زما یی موږ د یو او بل لپاره جوړ سوی یو،

د زینت تر سترګو بیا اوښکي روانی سوی ساحل چی کله ورته وکتل نو موټر یی ودروی او ویویل: ته بیا ژاړی؟ ته نه پوهیږی چی ستا په ژړا سره زه څومره غمجن کیږم؟

زینت خپل اوښکي پاکي کړی او د ساحل په غیږ کی ور ولویدل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساحل په کور کی تولـه تیاری نیول سوی وو څه وخت وروسته ساحل را ورسیدی او د موټر څخه راکښته سو زینت په مات زړه په موټر کی ناسته وه، ساحل ورغلی او دروازه یی ورته خلاصه کړه او ورته یی وویل: راځه اغلۍ را ورسیدو،

ساحل حیران سو چی زینت ولی دومره زیاته خوابدې ده،

کله چی زینت د موټر څخه راکښته سوه نو ساحل تر لاس ونیول او دواړه کورته ننوتل تول ډیر حیران سول ساحل د زینت لاس په لاس کی نیولی وو او خندل یی خو زینت نورو نه لیدل،

ساحل د مور تر څنګ کښینستی او زینت یی خپل څنګ ته کښینول او مور ته یی پټ وویل: مور دا ده ستا مړور می درته را وستل، خو مور یی هیڅ ونه ویل او ډیره حیرانه وه وروسته د ساحل پلار پیر صاحب ته وویل: پیر صاحب مهربانی دعاوی مو پیل کې نکاح به یی په اخیره کی سره ور وکو،

پیر صاحب او مریدانو یی هم خپلی دعاوی پیل کړی زینت خپل سترګې د ساحل په څیهره کی ښخې کړی وی او یوازی یی ساحل ته کتل ساحل د زینت لاس پخپل لاس کی نیولی وو پیر صاحب او مریدانو ته یی کتل تر زیاتو دعاوو وروسته چی ټولو سترګې پټې کړی وی او امین یی وایه نو پیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

صاحب خپلې سترګې خلاصې کړې او شا وخوا یې وکتل چې ټولو خپلې سترګې بندې کړې وې پیر صاحب خپل مرید ته اشاره وکړه هغه هم د ټولو په پته کرار د خپله ځایه ولاړ سو او غوښتل یې چې اور ولګوی خو زینت هغه ته کتل کله چې هغه غوښتل اور ولګوی نو زینت په قهر سول او هغه ته یې پر مخ ټینګه چپلاخه ورکړه په دې سره ټولو سترګې خلاصې کړې او زیات وبیریدل د مرید د لاسه د اور اورلګیت ولویدی خو پیر صاحب ژر هغه اورلګیت را واخیستی او اور یې بل کی چې په دې سره د کور پر شا وخوا اور بل سو د اور په لګیدو سره پیر صاحب په خندا سو او په خندا کې یې وویل: اوس زه خپل مقصد ته ورسیدم اوس تا زما څخه هیڅوک نسي خلاصولای، او بیا پیر صاحب نور کلمات شروع کړل ټول ډیر حیران وه،

ساحل د زینت لاس په لاس کې نیولی وو چې لږ وروسته د ساحل لاس په ریږدیدو سو ساحل چې کله خپل او د زینت لاس ته وکتل نو ویلیدل چې د زینت په لاس کې چاکونه (درزونه) پیدا سول او ټول بدن یې د اور پڅیر سور سو،

ساحل په حیرانی سره زینت ته وکتل د زینت تر سترګو اوښکې روانې وې ساحل وویل: زینت څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینــت خپــل لاس پــه دې چــی د ســاحل لاس ونــه ســوځل ســی د ســاحل د لاس څخــه لیــری کــې او پــه ژړا یــی وویــل: ســاحل زه نــوره در څخــه ځــم مــا وبخښــه زه بــه نوره ستا سره نه یم دوی زه وسوځولم،

ساحل په حیرانی وویل: څه؟

ســاحل پــه حیرانــی شــهاب او خپــل مــور او پــلار تــه وکتــل او بیرتــه یــی زینــت تــه مــخ ور واړوی د زینــت بــدن ټــول داســی ســو لکــه د دننــه څخــه چــی اور پکښــې بــل وی ســاحل ژر زینــت پــه غیــږ کــی ونیــول او ورتــه یی وویل: زینت! زینت! ما یوازی مه پریږده،

بیــا یــی پیــر صــاحب تــه ور نــاره کــړه چی چپــه ســه نــور داســی مکــوه، خــو پیــر صــاحب د ســاحل خبــری نــه اوریــدی ټــول پــوه ســول چــی پیــر صــاحب زینــت وســوځول شــهاب ژر د پیــر صــاحب ټــول شــیان ور وغورځــول او پیــر صــاحب یــی پــوری وهلــی او پــر مځکه یی وغورځوی،

زینــت د ســاحل پــه غیــږ کــی ســر ایښــی وو او بیــل یــی پــه موســکا وویــل: ســاحل پــوهیږی زمــا لــوی ارمــان څــه وو زمــا ارمــان دا وو چــی زه ســتا پــه غیــږ کــی ســاه ورکم او کړه سم هغه ارمان می دا دی پوره کیږی،

ســاحل پــه ژړا وویــل: داســی مــه وایــه پــه تــا هــیڅ نکیږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زینــــت بــــدن کــــرار ســــوځل کیــــدی او بیــــا پــــه اخیره کی زینت وویل: د الله په امان ساحل،

زینــــت دا وویــــل او بیــــا ورکــــه ســــول، ســــاحل پــــر هغــــه ځــــای ناســــت وو او ژړل یــــی او بیــــا ولاړ ســــو او پــــه ژړا یــــی شــــهاب او خپــــل مــــور او پــــلار تــــه وویــــل: زینــــت مــــړه ســــول تاســــو ولــــی زمــــا ســــره داســــی وکــــړه ولــــی ولی؟،

شــــهاب ډیــــر حیــــران ســــو او بیــــا پیــــر تــــه ورغلــــی او هغــــه یــــی تــــر غــــاړی ونیــــوی او ټینــــګ ســــوک یــــی پــــر مــــخ ووهلــــی او ورتــــه یــــی وویــــل: مــــوږ نــــه وه درتــــه ویلــــی چــــی صــــرف د دوی د ښــــه ژونــــد لپــــاره دعــــا وکــــړه او د دوی نکاح سره ور وکه خو تا ولی داسی وکړه؟

شــــهاب لا د پیــــر پــــه وهلــــو اختــــه وو پیــــر صــــاحب د وهلــــو پــــه وخــــت کــــی وویــــل: دې زمــــا دوه زامــــن را وژلــــي وه ما هم نن خپل انتقام ځنی واخیستی،

شــــهاب لا هــــم د پیــــر او د هغــــه د مریــــدانو پــــه وهلــــو اختــــه وو چــــی پــــه دې وخــــت کــــی یــــی مــــور یــــو لویــــه نــــاره وکړه: ساحل!!!!!!،

کلــــه چــــی شــــهاب د ســــاحل خواتــــه وکتــــل نــــو ویلیــــدل چــــی ســــاحل پــــر خپــــل زړه لاس نیــــولی وو او د مځکــــې خواتــــه ولویــــدی ټولــــو ور وځغســــتل او د ســــاحل ســــاحل نــــارې یــــی پــــر وهلــــی، کلــــه چــــی یــــی ســــاحل راپورتــــه کــــې نــــو ســــاحل پــــه هــــوښ کــــی نــــه وو شــــهاب ژر ســــاحل پــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیبر کــی پورتــه کــې او روغتــون تــه یــی ورســوی کلــه چــی یــی عملیــات خــونی تــه ننباســی نــو څــه وخــت وروســته ډاکټــران را ووتــل ټــول ورمختــه ســول او بیــا د ســاحل پــلار پوښــتنه ځنــی وکــړه: ډاکټــر صــاحب ساحل اوس څنګه دی؟

ډاکټرانــو پــه خواشــینی ســر لانــدې وزړوی، ټــول ډیــر حیــران ســول او بیــا د ســاحل پــلار وویــل: ډاکټــر صــاحب ســاحل زوی خــو بــه مــی ښــه وی؟ ډاکټــر وویــل: کــریم صــاحب مــوږ بخښــنه غــواړو ستاســو پــر زوی د زړه حمله راغلی وه،

پــه دې ســره ټــول هــک حیــران ســول او ســترګې یــی غټې سوی،

او بیــا ډاکټــر وویــل: کــریم صــاحب مــوږ خپــل کوښــښ وکې ساحل مو وژغوری خو؟

د ساحل پلار وویل: خو څه؟

ډاکټــر وویــل: خــو ســاحل بــه صــرف د دوو ســاعتو لپاره ژوندی وی،

پــه دې اوریــدو ســره ټولــو خپــل حــواس د لاســه ورکــړل او بدنونه یی په ریږدیدو سول،

بیا ډاکټر وویل: تاسو اوس ور سره لیدلای سی،

کلــه چــی ټــول دننــه ورغلــل نــو ســاحل بــی هوښــه وو مــور او پــلار یــی پــه ژړا څنګتــه کښینســتل شــهاب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ښځه څه لیری ولاړ ودریدی، څه وخت وروسته ساحل په هوښ راغلی،

ساحل په وچو شونډانو او په وچ حلق مور ته وویل: مور! ته مه ژاړه تقدیر ما او زینت په ژوند کی سره یو ځای کړی وو اوس تقدیر غواړی مونږ بیا سره یو ځای کې ځکه چی زمونږ ژوند یو د بل سره تړل سوی وو..... ،

ساحل د خپل مور او پلار سره اخیری خبرې وکړی بیا یی مور او پلار د ډیره غمه دباندې ووتل د ساحل ورونو د ساحل ځنګته نیږدی سول او ویویل: لالا مونږ ته بخښنه وکه مونږ هم تاته ډیر غمونه درکړل،

د ساحل او ورونو خبرې یی هم خلاصی سوی او هغوی هم دباندې ووتل په عملیات خونه کی ساحل او شهاب پاته سول په شهاب کی ژړا وچه سوی وه هغه د لیونی پڅیر لیری ولاړ وو ساحل ور ږغ کړه: شهابه زما و ځنګته راسه،

شهاب هم د لیونی پڅیر د ساحل و کټ ته ور روان سو او د هغه تر ځنګ کښینستی او تر سترګو یی اوښکې روانې سوی د ساحل لاس یی په لاس کی ونیوی او ښکُل یی کې او بیا یی په ژړا وویل: دا هر څه زما لکبله وسول زما لکبله ته دې حالت ته راورسیدې ما ستا ښځه ستا زینت واخیستل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: نه شهاب ته ځان مه خجالت کوه تا خو زموږ د ښه ژوند لپاره دعا کول او زموږ نوی ژوند مو راپیلوی خو تقدیر بل څه ویل د تقدیر پریکړه همداسی وه اوس تقدیر وایی چی زه باید یو ځل بیا د هغی سره یو ځای سم هغه زما په انتظار ده،

شهاب په ژړا وویل: داسی مه وایه یاره داسی مه وایه،

ساحل وویل: بس ده نور د کوچنیوالی څخه ستا وم اوس می زینت غواړی اوس زه غواړم د هغی سره په یو اوږده رخصتی ولاړ سم،بیا ساحل په ژړا وویل:....خو ګوره د کوچنیوالي دوست دې هیروه مه،

په دې سره شهاب ساحل ټینګ په غیږ کی ونیوی او دواړو ډیر سره وژړل څه وخت وروسته د زړه ماشین ودریدی د ساحل لاسونه د شهاب د اوږو څخه لاندې ایله سوه،

شهاب په حیرانی وویل: ساحله!؟

شهاب چی کله ساحل پر کټ کښیښوی نو ویلیدل چی ساحل مړ سوی وو په دې سره د شهاب د خولی څخه یو لویه چغه ووتل: یییییییا!!!!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلــه چـــی د ســـاحل مـــور او پـــلار او د هغـــه ورونـــو د شــهاب چغــه واوریــدل نــو پــه څغاســته عملیــات خــونی تــه ور ننوتل هغو هم ولیدل چی ساحل مړ سوی وو.

کلــه چـــی د ســاحل کیســه خلاصــه ســول نــو د قاضـــی او پـــه محکمـــه کـــی د ناســـتو ټولـــو خلکـــو تـــر ســـترګو اوښــکې بهیــدل او بیــا قاضـــی وویــل: ثبوتــو تــه پــه کتــو ســره دا محکمـــه شـــهاب بـــی ګنـــاه ثـــابتوی او هغـــه پـــه عــزت ســره ایلــه کــوی او محکمــه د هغــه پــه راوســتلو کی د هغه څخه بخښنه غواړی،

څـــو ورځـــې وروســـته شـــهاب د ســـاحل د قبـــر څنګتـــه ناســـت وو او د ســـطرنج تختـــه یـــی د هغـــه د قبـــر بغلتـــه ایښـــی وه خپـــل واری یـــی تیـــر کـــې بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل اوس ســـتا وار دی ونیســـه هلـــه څـــان دې وژغـــوره کـــه نه زه یی در څخه ګټم،

بیــا یــی وویــل: څــه زه بــه ســتا پــر څــای ټــک وکــم راتــه ووایــه چیــری یــی کښــیږدم دلتــه کــه هلتــه، بیــا یــی یــو څای ته لاس ونیوی او ویویل: ښه دلته یی کښیږدم؟

پـــه دې ســـره د درختـــی لـــه ســـره پـــاڼې بانـــدې راشـــوه ســوی شــهاب چــی ورتــه وکتــل نــو حیــران ســو او پــه موسکا یی وویل: ښه پوه سوم همدلته یی کښیږدم،

کلــه چــی شــهاب د ســطرنج تختــی تــه وکتــل نــو ویویــل: اوه دا خـــو دې مـــات کـــړم بیـــا دې راڅخـــه وګټـــل ډیـــر ناڅوانه یی هیڅ وخت یی ستا څخه نسم ګټلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

((د نارنج کلاء دوهمه برخه مه هیروی))

ډیر ژر........

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نارنج کلاء تاریخ

د یو شمیر لرغونپوهانو په وینا نارنج ماڼۍ ۲۳۴۱ کلونه مخکې د مقدوني سکندر د امپراطورۍ پر مهال ودانه سوې وه چې هغه مهال یوه پوځي اډه وه، ویل کیږي کله چې سکندر له یونانه راغی په ټول هیواد کې يې ۱۲ دا ډول ماڼۍ جوړې کړې چې د (سکندریه ماڼیو) په نوم یادیدلې چې اوس يې ۱۱ ماڼۍ بیخي له منځه تللي خو نارنج ماڼۍ د خاورو د یوې غونډۍ په بڼه پاتې ده.

د استاد حبیب الله رفیع په وینا د کندهار لرغوني ښار چې نارنج ماڼۍ يې ارګ بلل کیده. ((د چهل زینو جنوبي اړخ ته د قیتول د لوړ غره په ختیځه لمنه کې جوړه سو و چې له دود سره سم يې د یوې کلکې کلا بڼه درلوده چې هرې خواته يې د ښار پاخه برجونه ودان وه))

استاد رفیع وايي چې ددې ښار په منځ کې د نارنج په نامه یوه لویه شاهي ماڼۍ وه چې پاچاهانو به پکښې ناستې کولې او تصمیمونه به يې نیول.

دا ماڼۍ د هوتکیانو تر مهاله جوړه وه ددې دورې وروستي پاچا شاه حسین هوتک هم کاروله وايي دلته شاعرانو ادیبانو اونیزې مشاعرې او د کره کتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډې کولې، ارواښاد پوهاند حبيبي پټه خزانه هم د همدغه مهال زيږنده ګڼي.

پوهاند حبيبي ددې مهال د زوال پر اړه کاږي ((د اوسني کندهارغرب ته د کندهار د زاړه ښارخرابې دي، چې تراوسه يې د ځينو مهمو ودانيو اثارپاته دي.

د حکومتي ځای ارګ نخښې يې ښکاره دي، خندقونه او دښار کلا او د ځينو دروازو مواقع يې معلوميږي.

داښار د نادر افشار تريوکال محاصرې وروسته (١١٥١ هجري) کې ونيوی او د هوتکو وروستی پاچا اعليحضرت شاه حسين، چې يوکال يې په ميړانه او شجاعت د ښارمدافعه کړې وه د نادرافشار په امر مازندران ته نفي سو))

نادر افشار له غوسې دا ښار وران کړ او د نادر اباد په نامه يې د يوه نوي ښار د بنسټ ډبره کښيښوده.

د کندهار لرغونی ښار د کرنو په ځمکو بدل سوی خو د نارنج کلاء په کې د خاورو د يوې غونډۍ په بڼه ولاړه ده.

٥٦کلونه مخکې په دې غونډۍ کې تاريخي کيندنې پيل سوې وې چې د جګړو له پيل سره نيمګړې پاتې سوې، تيرکال د افغانستان اطلاعاتو او کلتور وزارت يو ځل بيا په دغه غونډۍ کې کيندنې پيل کړې دي چې تر اوسه يې يو ستر حمام، د اوبو سيستم او يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــمیر خـــاورین لـــوښي پـــه کې مونـــدلي دي ښـــايي څـــو نـــور کلونـــه وخـــت واخـــلي چې نـــارنج مـــاڼۍ پـــه بشـــپړ ډول سره وسپړل سي او اثار يې په فني ډول را وایستل سي.

ارواښـــاد حبیـــبي د نـــارنج مـــاڼۍ پـــه اړه لـــیکلي ((دا مـــاڼۍ لـــه مځـــکي څخـــه تخمینـــا ســـل مـــتره لـــوړه ده او ښـــايي پنځـــه یـــا شـــپږ پوښښـــه وي.اوس تقریبـــا مربـــع شـــکل لـــري، چي هـــره ضـــلعه يې ترســـل مـــتره کمـــه نـــه ده.لـــه کښـــتې دامـــاڼۍ پـــــه ډبروپخـــــه پورتـــــه ســـــوې ده او پـــــه مـــــنځ کي اوړده اوړده سوپان اوتورغارونه لري.

محمـــــد هوتـــــک، چي پـــــه خپلـــــو ســـــترګو يې داســـــلطنتي ودانۍ لیـــــدلې ده، وايي چي د نـــــارنج قصرـــــد کنـــــدهار پـــــه ارګ کښيـــ و او اعلیحضرـــت شـــاه حســـین هوتـــک بـــه پـــه اوونۍ کي يـــوه ورځ پـــه خپلـــه کتـــب خانـــه کښيـــ هلتـــه د علماء سره مجلس کاوه))

خـــو د جګـــړو پـــه کلونـــو کې د نـــارنج مـــاڼۍ تـــه درانـــه تاوانونـــه اوښـــتي خپلسرـــې کینـــدنې پکښېـــ ســـوي او اثـــار يې قاچـــاق ســـوي دي او تـــر ډېـــره خـــاوره يې هـــم پـــه شـــاوخوا کې د کورونـــو جوړولـــو لپـــاره وړل ســـوې ده، خـــو اوس اطلاعـــاتو او کلتـــور وزات ددغې مـــاڼۍ لـــه احـــاطې نـــه اغـــزن تـــار تـــاو کـــړی او لـــه خلکـــو يې خونـــدې کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمـه ده چې د فـني کینـدنو پـه تـرڅ کې بـه پـه نـارنج کـلاء کې د بیلو تاریخي دورو اثار وموندل سي.

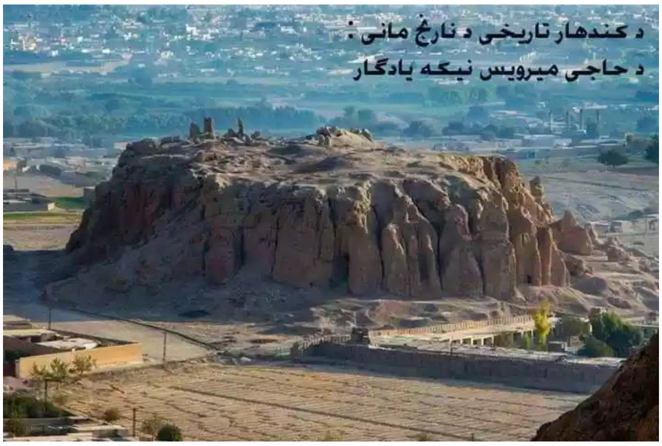

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسئله

یــو مســئله چــی یادونـــه او بحــث کــول پــری لازمــی بــولم ستاسو پام ورته را اړوم،

د نـــاول پـــه ویلـــو بـــه تاســـو تـــه دا پوښـــتنه حتمـــی پیـــدا ســوی وی چـــی ایـــا پیریـــانو تـــه د غیبـــو او پټـــو شـــیانو علـــم او خبر ستـه ؟

د رســـول الله صـــل الله علیـــه وســـلم د پیدایښـــت څخـــه مخکـــي بـــه شـــیطانان د یـــو و بـــل پـــر اوږو آســـمان تـــه وختـــل او هلتـــه بـــه یـــی د ملایکـــو خبـــرو تـــه غـــوږ نیـــوی ملایکـــو بـــه پـــه خپلـــو مینځـــو کـــی خبـــرې ســـره کـــولی چـــی الله جـــل جلالـــه وایـــی چـــی د فلانکـــی ســـړی بـــه زوی او د فلانکـــی ســـړی بـــه لـــور پیـــدا ســـی فلانکـــی بـــه مـــړ ســـی فلانکـــی بـــه داســـی ســـی او فلانکـــی بـــه هاســـی ســـی شـــیطانانو بـــه د ملایکـــو دا خبـــرې واوریـــدی او پـــه مځکـــه کـــی بـــه یـــی ســـاحرانو تـــه کـــولی خلـــک بـــه پـــر دي عقیـــده ســـوه چـــی العیـــاذ بـــالله د الله پرتـــه ســـاحران او شـــیطانان او پیریـــان هـــم پـــه غیبـــو خبـــر دي خـــو کلـــه چـــی رســـول الله صـــل الله علیـــه وســـلم دنیـــا تـــه تشـــریف راوړی نـــو پـــر شـــیطانانو دا لار بنـــده ســـول اوس پیریـــان او شـــیطانان بـــل چـــم کـــوی دوی پـــه هـــر ځـــای کـــی خپـــل کســـان درولـــی وی چـــی کلـــه د یـــو غیـــب بـــه بـــاره کـــی پوښـــتنه ځنـــی وســـی نـــو دوی یـــو و بـــل تـــه حـــال ســـره ورکـــوی چـــی پـــه فلانکـــی ځـــای کـــی د فلانکـــی ســـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

داســـی وســـوه او د فلانکـــی ســـره داســـی او فلانکـــی دا پـلان لــری خــو پیــاد ولــری چــی د الله پرتــه پــه غیبــو بــل هیڅــوک نــه دی خبــر او کــه څــوک بــل چــا پــه غیبــو د خبـــر عقیـــده ولـــری نـــو دا د الله ســـره شـــرک او کبیـــره ګناه ده، الله دی مو ځنی وساتی.

په درنښت

((بارک))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال نور کتابونه

- ښځه په اسلام او غرب کې
- کوډې په اسلام کې
- حیثیت ناول
- عاشقې ناول
- د کندهار اتل ناول
- ....

راتلونکی کتابونه

- ښې اړیکې
- د جنت او دوږخ صفتونه
- عاشقې ناول ((دوهمه برخه))
- نارنج کلاء ناول ((دوهمه برخه))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال په اړه

نیـــک محمـــد بـــارک موســـوي د محمـــد عیســـی موســـوي زوی او د موســـی جـــان لمســـی دی چـــی پـــه ۱۳۷۸ه ش کـــال کـــی یـــی د کنـــدهار پـــه ولایـــت کـــی دی دنیـــا تـــه تشـــریف راوړ. اســـلامی زده کـــړی یـــی د کنـــدهار پـــه بیلابیلـــو مدرســـو کـــی زده کـــړی او پـــه دولـــس کلنـــی کـــی یـــی د قرانکـــریم د قـــاریتوب ســـند تـــر لاســـه کـــی لـــومړنی عصـــری زده کـــړی یـــی د حـــاجی میـــرویس خـــان نیکـــه پـــه عـــالی لیســـه کـــی پـــای تـــه رســـولی او پـــه ۱۳۹۷ کـــال کـــی د کـــانکور پـــه ازموینـــه کـــی د کنـــدهار پوهنتـــون د انجینـــرۍ پـــوهنځی تـــه کامیـــاب ســـو چـــی د څـــه ســـتونزو لکبلـــه یـــی ونســـوای کـــولای چـــی نومـــوړی پـــوهنځی تـــه ادامـــه ورکـــړی چـــی بیـــا یـــی د عـــالی زده کـــړو لپـــاره د نرســـنگ انســـتیټوټ تـــه امتحـــان ورکـــې او پـــه ښـــو نمـــرو نومـــوړی رشـــتی تـــه انتخـــاب ســـو چـــی فعلـــن د نومـــوړی انســـتیټوټ د پـــنځم سمیســـتر محصـــل دی. نومـــوړی اوس ۲۰ کلـــن او مجـــرد دی تـــر ټولـــو لـــوی ارمـــان یـــی وطـــن او خپلـــی مـــورنی ژبـــی تـــه نـــه ســـتړی کیـــدونکی خـــدمت دی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library